

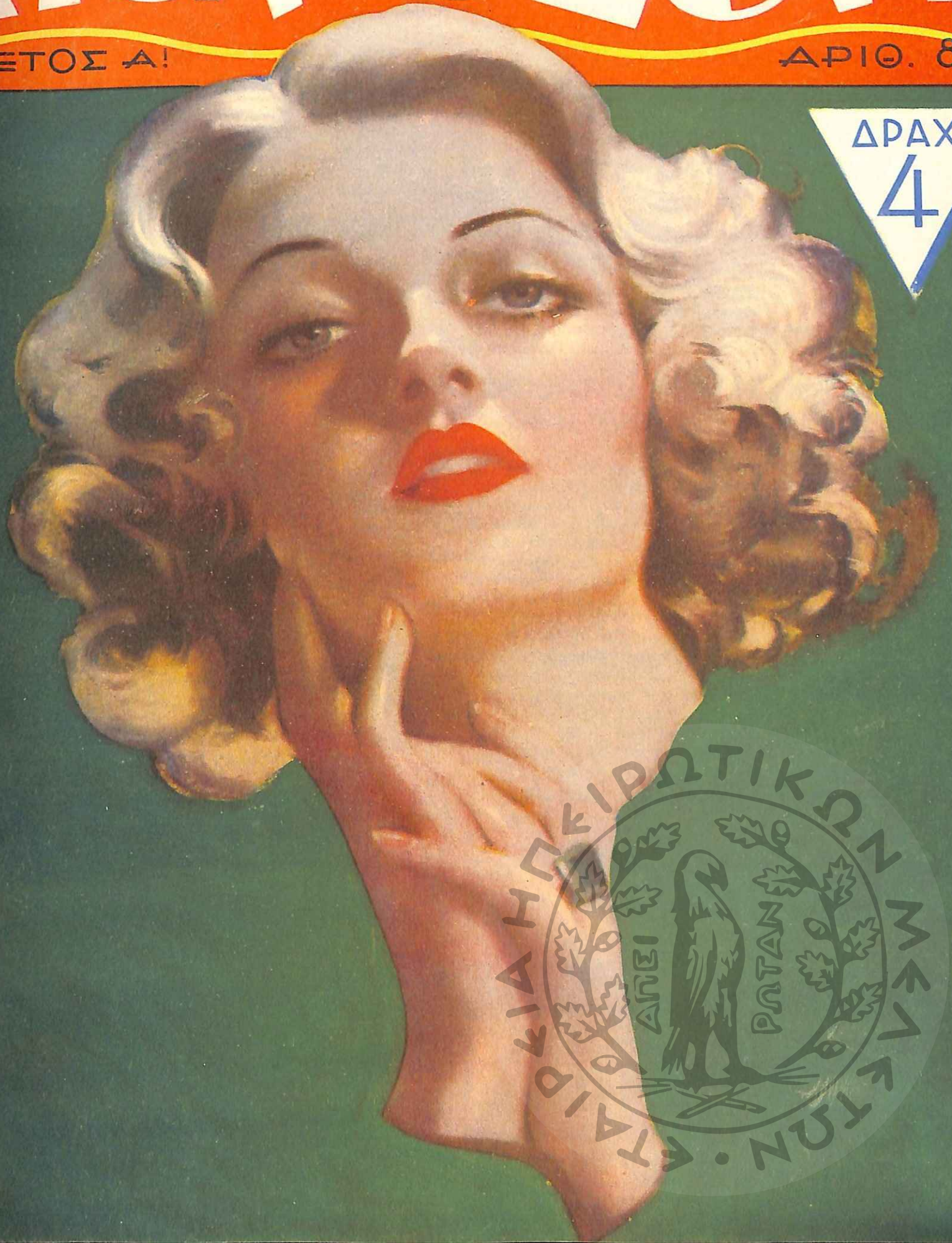
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΤΟΣ Α!

ΔΡΙΘ. 8

ΔΡΑΧ.

4

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

60 - σελίδες - 60

Τὰ προηγούμενα τεύχη τοῦ "ΠΑΝΘΕΟΥ," πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸς 4 δρχ.
ἑκάστον καὶ εἰς τὰ κάτωθι περίπτερα :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΑΣΤΕΛΑΚΟΣ

Γωνία Πανεπιστημίου καὶ Ὁμονοίας
ἔξωθεν Βασιλικοῦ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΖΑΒΑΡΑΣ

Γ' Σεπτεμβρίου 15

Ἐξωθεν κινηματογράφου Μάζεστικ.

**Ἀπαράμιλλα τὰ
νέα ἀφικθέντα**

**ΚΑΣΜΗΡΙΑ
ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ
ΚΑΙ ΠΑΛΤΑ**

**ΜΙΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Α.Ε.**

**ΟΔΟΣ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ
13-15
ΓΩΝΙΑ ΠΑΝΔΡΟΣΣ**

**ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ
ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ**

Πίσσης αξίας, παντός είδους Ὁρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια, παρὰσημα, παντός είδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοῖνιξ» παλαιὰ ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια), εἰκόνες Βυζαντινές, κομπολόγια καὶ πίπες κεχριμπαρία καὶ γιοῦσερ φίλντισι καὶ κοράλια με ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις μᾶς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν τοῦ ὁρολόγιον ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς τοῦ σὲ νικελία κάσα. Κατασκευάζω καὶ ἐπισκευάζω παντός είδους καλλιτεχνικὰ κοσμήματα. Λόγω ρεκλάμας ἐπισκευάζω ὁρολόγια ἡγγυημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δραχ. διὰ πᾶσαν βλάβην. Ἐχω τοὺς καλλιτέρους τεχνίτας. Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας προτοῦ με ἐπισκεφθῆτε καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας. Ὡσαύτως διαθέτω ὁκαζιὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω κοσμημάτων (ἀγορασθέντων ἀπὸ δεύτερο χέρι) εἰς ἀρίστην κατάστασιν εἰς τὸ τρίτον τῆς αξίας. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῇτε διὰ τὸ ἀσυναγώνιστον τοῦ καταστήματος. ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸν ἀκριβῆ ἀρ. 56.

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ - ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 56**ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ — ΑΓΓΛΙΚΟΣ**

Ποιότης ἀρίστη, Ζύγιον ἀκριβές "Άμεσος
— παράδοσις —

ΚΩΚ — ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΣ

ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΥΝΔΡΑ

Σταδίου 23 β

Τηλ. 23 — 538

αί μπιέρες

δέν πρέπει νά λησμονοῦν ὅτι ἡ **ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ** εἶνε τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ τὰ παιδιὰ των, ἰδίᾳ διὰ ν' ἀποβάλλῃ τοὺς σκώληκας ἢ νά θεραπεύσῃ τὰς ἐπιμόνους διαρροίας αἰτίνες ὀφείλονται εἰς τὴν πολυφαγίαν καὶ τὰς ζυμώσεις τῶν περιττωμάτων ποὺ παραμένουν ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῶν ἐντέρων. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις εἶνε ἀπαραίτητος μία καλὴ καθαρσις. Ἡ πλήρης θεραπεία τῶν ἄνω συμπτωμάτων ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ καθαρτικοῦ τούτου, οὗτινος δύναται τις νά κάμῃ χρῆσιν ἐξακολουθητικῶς ἐπὶ ἑβδομάδας καὶ μῆνας ἀκινδύνως.

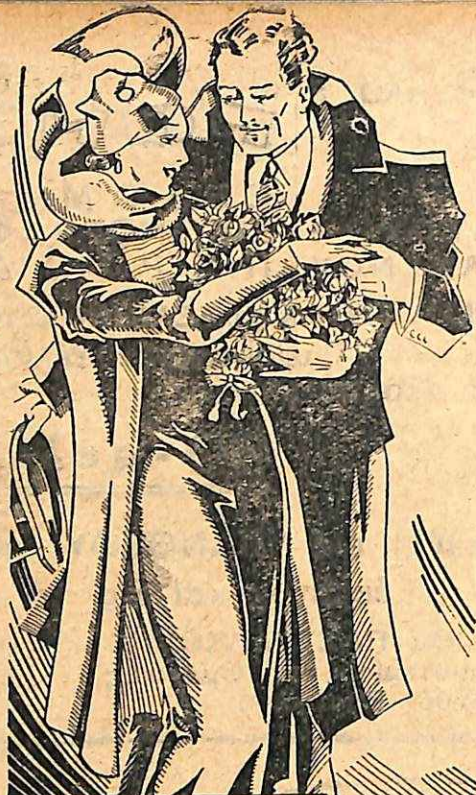
ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΑΓΟΡΑΖΩ

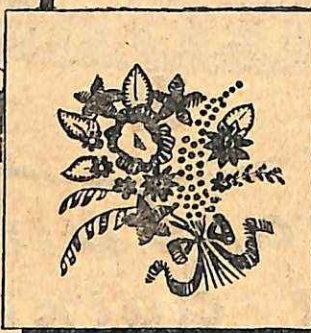
Εἰς τὰς καλλιτέρας τιμὰς πάντα τὰ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ μεταχειρισμένα ἢ μὴ, Ἑλληνικὰ καὶ ξένα. ΠΑΛΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ καὶ ΣΥΛΛΟΓΑΣ, ἀεροπορικὰ γραμματόσημα καὶ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΥΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ (δηλ. φακέλους ἐπιστολῶν ἀφιχθέντων ἀεροπορικῶς) ΠΩΛΗΣΕΙΣ — ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ

Κ. ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ Κάνιγγος 6 — Ἀθῆναι

ΣΗΜ.— Οἱ ζητοῦντες πληροφορίας ἐγγράφως δεόν ἀπαριιτῆτως νά ἐσωκλείουν γραμματόσημον διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Ἐκλέξατε τὸ σχέδιόν σας ἀπὸ τὰς σειρὰς 3 ὁραίων Βιβλιολίων Ἀτομικῶν Σχεδίων, ἐμπεριχόντων 50 σχέδια πρὸς ἀποτύπωσιν, ἅτινα δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ΔΩΡΕΑΝ εἰς ὅσα ἐμπορικὰ καταστήματα ἐκτίθεται τὸ σῆμα τοῦτο.

ΑΤΟΜΙΚΟΝ
ΣΧΕΔΙΟΝ

ΜΟΥΛΙΝΕ
ΑΓΚΥΡΑΣ

ΠΑΛΑΙΑΙ
ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ἴδου μία ἀνοδοδότη — εἶναι τὸ Ἀτομικὸν ΜΟΥ Σχέδιον. Ἐκλέγω τοῦτο διότι, ὅταν τὸ εἶδα μὲ ἐφερε πολλὰ εἰς τὸν νοῦν ἀπὸ παλαιὰς εὐχαρίστησις ἀναμνήσεως. Διὰ τοῦτο τὸ φορὸν ἐπὶ κάθε εἶδους φορεμάτων καθὼς ἐπίσης καὶ ἐσωρούχων. Ἀκριβῶς ὅπως κάμνω ἐγὼ, (ἀ εὐρητε καὶ σεῖς τὸ Ἀτομικὸν Σχέδιον. Προμηθευθῆτε ΔΩΡΕΑΝ ἐν μικροβιβλίον καὶ ἐκλέξατε τὸ Σχέδιόν σας ἀμέσως. Σὰς ὑποδεικνύει ἀκριβῶς πῶς νὰ τὸ κεντήσετε ἐπὶ πέντε διαφόρους τρόπους μετὰ Μουλινὲ Αἰγκύρας — τὴν κλωστήν κεντήματος μετὰ τοὺς θελατοὺς καὶ στερεοὺς χρωματισμοὺς. Δείξατέ μου τὸ εὐθὺς καὶ ἐκλέξατε τὸ ἰδικὸν ΣΑ

ΜΙΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΠΛΑΣΚΟ

ΙΜΠΑΝΙΕΘ ΣΑΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΜΑΡΙΑΝΑ

λοπούλα σωριασμένη μέσα στή φυλακή, δεμένη μ' ἀλυσιδες χειροπόδαρα.

Ἀπὸ τὰ μάτια της ἔτρεχαν ποτάμια τὰ δάκρυα, τὰ χρυσὰ μαλλιά της ἔσερνόταν κατάχαμα. Καὶ

τὰ ὀλόγυμνα στήθης της, πιδ ἄσπρα κι' ἀπὸ τὸ κρύσταλλο, ἔλαμποκούσαν μέσα στὸ σκοτάδι τῆς φυλακῆς.

Ὁ δήμιος, σὰν εἶδε τὴν βασίλοπούλα τόσο ὁμορφὴν, τὴν ἀγάπησε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κρύψῃ.

— Μαριάννα, τῆς λέει, συγχώρα με, συγχώρα με, βασίλοπούλα μου. Ἡ καρδιά μου, Μαριάννα, σπαράζει γιὰ σένα. Πῶς νὰ σηκώσω τὸ σπαθί μου καὶ νὰ χτυπήσω τέτοιαν ὁμορφιά; Ἡ Μαριάννα ἐκύτταξε μὲ περιφρόνηση τὸ μαῦρο χάρο ποὺ στεκόταν μπροστά της καὶ τοῦπε, ὀρθώνοντας περήφανα τὸ λυγρὸ τῆς κορμὶ.

— Μαῦρε, κάνε γλήγορα. νὰ γλυτώσω ἀπὸ τούτῃ τὴ ζωὴ!

Μὰ ὁ δήμιος δὲν ἐκινήθηκε. Τὰ χέρια του λές κι' εἶχαν παραλύσει καὶ τὸ σπαθί, ποὺ κρατοῦσε καὶ ποὺ ἄλλοτε σὰ φτερό τὸ σήκωνε, τώρα εἶχε γίνει βαρὺ, ἀσήκωτο... τοῦκαιγε τὰ χέρια... Στὸ μαῦρο του κεφάλι μέσα ἐνοιώθη μιά φλόγα δυνατὴ, ἀπαίσια, ποὺ τοῦλυωνε τὸ μυαλὸ καὶ τοῦ θάμπωνε τὰ μάτια.. Τότε φάνηκε ὁ ἄντρας τῆς Μαριάννας χτυπόντας καὶ σκο-

τόνοντας τοὺς μαῦρους. Πατόντας πάνω σὲ πτώματα, ὁ καβαλλάρης καὶ τ' ἄλογό του φθάσανε κοντὰ στὴν Μαριάννα. Ὁ δήμιος λύνει ἀμέσως τὶς ἀλυσίδες καὶ τὴν βοηθεῖ ν' ἀνέβῃ στὴ σέλα.

Στὰ πόδια μιᾶς λεύκας κάθεται ὁ μαῦρος βασιληᾶς καὶ κυττάζει τὸ καστέλλι τῆς Βρέννας ποὺ κατοικεῖ ἡ Μαριάννα.

— Μαριάννα, Μαριάννα μοιρολογεῖ, πηγὴ τῆς δυστυχίας μου. Πεθαίνω ἀπὸ τὴν φλόγα ποὺ μοὺ ἀναφες καὶ δὲν βρίσκειται βοτάνι νὰ γιαιτρευθῶ. Ἀν αὐτὸ δὲν εἶνε ὁ ἔρω-

τας, τότε πῶς μπορῶ νὰ τ' ὀνομάσω; Ἀν πάλιν εἶνε ὁ ἔρωτας, πῶς μπορεῖς Μαριάννα, καὶ ξεχνᾷς τὴ ζωὴ ποὺ περάσαμε μαζί;

Ὁ ἄντρας τῆς ποὺ ἄκουσε τὰ μοιρολόγια του, βγήκε ἀπὸ τὸ καστέλλι τῆς Βρέννας καὶ χύθηκε πάνω στὸν μαῦρο. Τὸν πέρασε μὲ τὸ κοντάρι του κι' ἡ μαῦρη του ψυχὴ, ἡ φορτωμένη ἀμαρτίες καὶ φρικαστικά ἐγκλήματα, σπαρτάρησε πάνω στὴν αἰχμὴ, σὰν ψάρι ποὺ τὸ χτύπησε καὶ τοῦσκισε τὰ σπλάχνα καμάκι.

ΙΕΝΤΗ ΠΟΙΗΣΤΗ Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

JEAN RICHERIN

Ἕνα παιδί, μοναχοπαίδι, ἀγόρι ἀγάπησε μιὰς μάγισσας τὴν κόρη.

— Δὲν ἀγαπῶ ἐγὼ — τοῦ λέει — παιδιά μ' ἂν θέλῃς νὰ σοὺ δώσω τὸ φίλ μου, τῆς μάννας σου νὰ φέρῃς τὴν καρδιά νὰ ρίξω νὰ φάῃ τὸ σκυλί μου.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Σ' εκείνο τὸ βαγόνι τῆς τρίτης θέσεως, ὅλοι σχεδὸν τὴν ἐγνώριζαν τὴν Μαριέττα, τὴν ὁμορφὴν χήρα, ποὺ ἦταν καθισμένη σιμὰ στὸ παράθυρο, ἀποφεύγοντας τὶς φλογερὲς ματιές ποὺ τῆς ἔριχναν οἱ ταξιδιώτες.

Ἡ Μαριέττα κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μωρό. Μέσα στὸ βαγόνι ὅλοι μιλοῦσαν γι' αὐτὴ καὶ γιὰ τὴν ἱστορία της.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ ἀντράς της, ποὺ ἔβγαλεν ἔξω. Τρεῖς μῆνες περάσανε ἀπὸ τότε καὶ καθὼς φαίνεται ἔπαυσε πιά νὰ φοβάται τὸν μικρότερο ἀδελφὸ τοῦ ἀντράς της, ἕναν ἀνθρώπου ὅπως εἰκοσιπέντε χρόνων ὅπου ἐγκατέλειψε χτήματα καὶ περιουσία κι' εἶχε γίνει ληστής, γιατί ἀγαποῦσε τὶς περιπέτειες.

Ἡ Μαριέττα φαίνονταν ἡσυχῇ. Ὅσοι τὴν ἔβλεπαν ἔμεναν ἔκθαμβοι μπρὸς τὴν ὁμορφιά της. Τὰ μάτια της ἦταν μαύρα καὶ ἀμυγδαλωτά μὲ μακρὰ τσίνορα. Ὁ λαϊκὸς της χυτὸς καὶ κάτασπρος. Ἦταν ψηλὴ, μὲ στήθος γεμάτο, μὲ γραμμὲς ἀδρὲς, ποὺ διαγράφοντο σὲ κάθε κίνημά της κατὰ τὸ πένθιμο φόρεμά της.

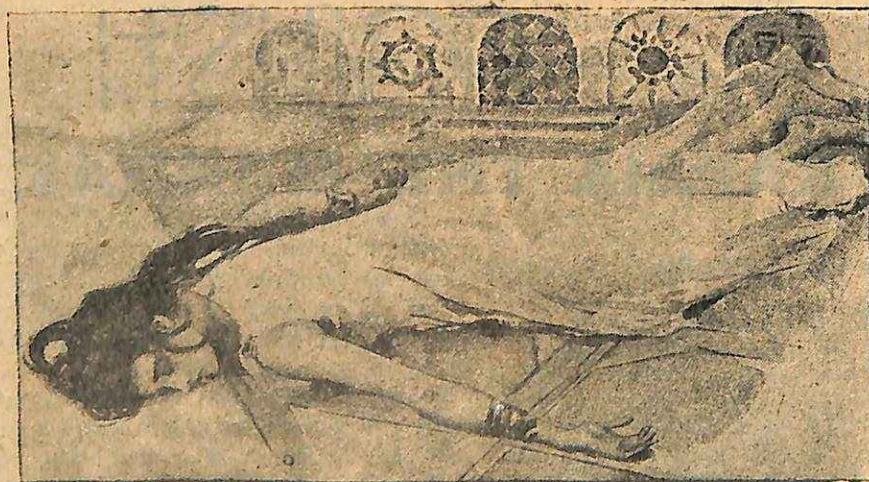
Ναί, ἦταν πολὺ ὁμορφὴ!... Κι' ἔτσι ἐξηγεῖτο ἡ τρέλλα τοῦ κακόμοιρου τοῦ Πέπε, τοῦ ἀτυχοῦ μακαρίτη ἀντράς της.

Ἡ μητέρα τῆς Μαριέττας, ἡ ζαρωμένη καὶ ἀσχημὴ μάγισσα, εἶχε μείνει κατὰμονη στὸ ἀντρο τῆς, στὰ περίχωρα, μετὰ τὴν παντρεία τῆς κόρης της. Κι' ἀπὸ τὸ χαμόσπιτό της κανένας δὲν περνοῦσε τὴ νύχτα χωρὶς νὰ κἀν τρομαγμένους τὸ σταυρὸ τοῦ.

Κι' ἐπειτὰ, τί εἶδος ζωῆς ἦταν ἐκεῖνη; Ὅλες οἱ ἀγαθὲς γυναῖκες πίστευαν, πὼς μόνον μὲ τὴν ἐπέμβαση τοῦ πονηροῦ πνεύματος ἔγινε αὐτὸς ὁ γάμος. Ὁ Πέπε σπάνια ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἄφινε τὰ χωράφια καὶ τοὺς ἐργάτες του χωρὶς καμμιὰν ἐπίβλεψη, καὶ δὲν ἤθελε νὰ χωρίζεται οὔτε στιγμὴ ἀπ' τὴν ὁμορφὴν γυναῖκα του. Ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ τ' ἀνοικτὰ παράθυρα οἱ διαβάτες ἔβλεπαν τὰ περιπαθῆ ἀγκαλιάσματα καὶ τὰ φιλιὰ τους, ἔβλεπαν τὰ παιχνίδια τους κι' ἐσκανδαλίζοντο γιὰ τ' ἀδιὰκοπα κι' ἀτελείωτα χάδια τους. Αὐτὸ πιά δὲν ἦταν μιά ζωὴ χριστιανική, μὰ ἕνα πάθος ἀχαλίνωτο, μιά ἀσυγκράτητὴ μέθη λαγνείας.

Ὡ! τὸν φάγανε, αὐτὴ καὶ ἡ μάγισσα τῆς μὲ τὰ μάγια, αὐτὸ πιά ἦταν ὁλοφάνερο, γιατί μέρα μὲ τὴ μέρα ὁ Πέπε κιτρινίζε, γλῶμιανε, ἀδυνάτιζε. Καὶ μόνον ὁ γιατρός τοῦ χωριοῦ ἤξερε τὴν πραγματικὴ αἰτία τοῦ κακοῦ, κι' ἔλεγε πὼς ἡ μόνη γιαιτρεία ἦταν νὰ χωρίσουν. Ὅμως τὸ ἀντράγιο ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ μαζί, κι' ἐνῶ ὁ Πέπε ὁλοένα ἔλυωνε σὰν τὸ κερί, ἡ Μαριέττα ἐπάχαινε, γινόταν ἀκμὴ πιὸ ὁμορφὴ, πιὸ ἐλκυστικὴ. Ἀπόκτησαν κι' ἕνα παιδί, καὶ σὲ δυὸ μῆνες ὁ Πέπε ἔσβυσε σιγανὰ, ἡσυχᾶ, σὰν ἕνα φῶς ποὺ σβύνει, μὲ τ' ὄνομα τῆς γυναῖκας του στὰ χεῖλη. Ὁ θάνατός του, — ἔτσι λέγανε ὅλοι στὸ χωριό, — δὲν μπορούσε παρὰ νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὰ μάγια ποὺ τὸν κάνανε.

Στὶς ἀρχὲς ἔτρεμε τὸν Πέπα, τὸν τρομερὸ κουνιάδο της, ποὺ γι' αὐτὸν ὁ φόνος ἦταν μιά πράξη τιποτένια, καὶ ποὺ

εἶδε ἀπὸ μακριὰ, ὡς τόσο δὲν τὸν νύωρισε κι' ἐσυνέχισε τὸν δρόμό της. Ἀξάφνα, περνώντας ἀπὸ μπρὸς του, ἀκούσε μιά φωνή:

— Καλησπέρα, Μαριέττα...

Αὐτὸς ἦταν! Ἦταν ὁ Τελαί, ὁ τρομερὸς ληστής. Μὲ μιά φωνὴ τρεμουλιαστὴ ἀπάντησε...

— Γεῖά σου...

Ἐνοιωθε νὰ τρέμουν τὰ πόδια της κι' ἐχρειάσθηκε νὰ κἀν μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ πέσοι τὸ μωρὸ ἀπὸ τὰ χέρια της. Ἐκεῖνος τὴν κύτταζε χαμογελώντας: Μήπως δὲν ἦταν συγγενὴς της; Θὰ τὴν συνόδευε λοιπὸν ὡς τὸ χωριὸ ὅπου εἶχε μιά δουλειὰ καὶ στὸ δρόμο θὰ τὴν λέγανε. Ἡ Μαριέττα τὸν ἀκολουθῆσε μὲ ὑποταγή. Ἦταν μιά περίεργη ἀντίθεση: ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη, φιλή, δυνατὴ, σωματώδης, φαίνονταν σὰν παιδάκι ἀδύνατο μπρὸς τὸν μικρόσωμο καὶ καχεκτικὸ ἐκεῖνον ἀνθρώπου. Ὅμως ἡ Μαριέττα ἤξερε τὴ δύναμή του!

Περνώντας μπρὸς σ' ἕνα χαμόσπιτο, ὁ Τελαί φώναξε μιά γρη῏α ποὺ ἦταν καθισμένη στὸ κατώφλι της. Ἡ γυναῖκα ζύγωσε ἀμέσως. Ὁ ληστής πῆρε τότε τὸ παιδί ἀπὸ τὰ χέρια τῆς νύμφης τοῦ καὶ χωρὶς νὰ τὸ κυττάξῃ κἀν, τῶδωσε στὴ γρη῏α, παραγγέλοντάς της νὰ τὸ προσέξῃ λίγη ὥρα ὡς ποὺ θὰ ξαναγύριζαν νὰ τὸ πάρουν. Ἡ Μαριέττα κλαίγοντας θέλησε ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ μωρὸ της, μὰ ὁ Τελαί τὴν ἐμπόδιζε λέγοντας:

— Ἐμπρός... προχώρα...

Τὸν ἀκολουθῆσε λυγόντας ἀπὸ τὸν τρόπο. Τὸ σκοτάδι ἄρχισε ν' ἀπλώνεται βαθύ. Προχώρησαν σιωπηλοὶ λίγες στιγμὲς. Τέλος ἡ χήρα στάθηκε μὲ μιά σταθερότητα ποὺ τῆς ἔδινε ὁ τρόμος. Μποροῦσαν δὲ νὰ ἐξηγηθοῦν κι' ἐκεῖ θαυμάσια, ὅπως καὶ κάθε ἀλλοῦ. Κύτταξε τὸ δρόμο ἐρευνητικά. Δὲν φαίνονταν κανεῖς. Ἦσαν μόνοι! Ὁ Τελαί μὲ τὸ ἴδιο πάντα χαμόγελο ἄρχισε νὰ τῆς μιλάει ἀργά. Καὶ τῆς εἶπε νὰ κἀν τὴν προσευχὴ της, ἂν φοβότανε, ἄς ἔκρυβε μὲ τὴν ποδιά τὸ πρόσωπό της. Δὲν πεθαίνουν ἔτσι ἀτιμώρητα τὸν ἀδελφὸ ἑνὸς ἀνθρώπου σὰν κι' αὐτὸν!...

Ἡ Μαριέττα τραβήχθηκε πίσω ἀπότομα, μὲ μιὰν ἐκφραση ἀνθρώπου ποὺ ἀντίκρυζε ζαφνικά ἕνα μεγάλο κίνδυνο. Φαντάσθηκε μέσα στὴν τρομάρα της πὼς θὰ τὴν ἔβριζε, πὼς θὰ τὴν χτυποῦσε ἴσως, μὰ νὰ τῆς λὴν νὰ κἀν τὴν προσευχὴ της, νὰ σκεπάσῃ τὸ πρόσωπό της, νὰ πεθάνῃ, — αὐτὸ ποτέ.

Παράφορα, βιαστικά, τρέμοντας, ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλᾷ. Ὅ,τι λέγανε γι' αὐτὴ ἦσαν ψέματα. Τὸν ἀγάπησε αὐτὴ τὸν ἀδελφὸ τοῦ — τὸν ἀντρά της — μ' ὅλη της τὴν καρδιά. Κι' ἀκόμη τὸν ἀγαποῦσε. Κι' ἂν πέθανε δὲν ἔφταιγε αὐτὴ, μὰ ἐκεῖνος γιατί δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀκούσῃ, κι' αὐτὴ δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ εἶναι ψυχρὴ μαζί του ἀφοῦ τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ!...

Ὁ Τελαί τὴν ἀκούγε μὲ τὸ ἴδιο πάντα χαμόγελο. Τέλος τὴν διέκοψε:

— Πᾶψε πιά, κόρη τῆς στρίγγλας...

Μὲ τὰ κοκκαλιάρικα χέρια τὸν ἄρπαξε τὸ κεφάλι τῆς Μαριέττας καὶ τὸ σήκωσε ψηλά γιὰ νὰ τὴν δῇ ἀπὸ πρὸς τὰ. Καὶ λίγες στιγμὲς ἔμεινε κυττάζοντας χωρὶς καμμιὰ συγκίνηση τὰ χλωμά μάγουλά της, τὰ μαύρα τῆς μάτια, ποὺ λάμπανε μέσα στὰ δάκρυα.

— Μάγισσα... Φόνισσα... Τῆς ἔδωσε μιά δυνατὴ

σπρωξιά καὶ τὴν ἔκανε νὰ γονατίσῃ, ψάχνοντας συγχρόνως νὰ βρῇ κάτι στὸ ζωνάρι τοῦ. Ἡ Μαριέττα ἦταν μισοπεθαμένη ἀπὸ τὸ τρόμο της. Καὶ στὸ δρόμο κανεῖς!... Μόνον νὰ κοάζματα τῶν βατράχων στὸ γειτονικὸ χαντάκι, κι' ἕνα μακρυνὸ οὐρλιασμα κάποιου σκύλου ἔφθαναν ὡς ἐκεῖ. Κι' ὁλοένα ἐνύχωνε.

Καὶ τότε χάθηκε ὅλη της ἡ περηφάνεια. Ἀρχισε νὰ κλαίῃ κι' ἀνασηκώνοντας τὴν ποδιά της, ἐσκέπασε τὸ κεφάλι της.

— Ἀκούστε με, εἶπε μέσα στοὺς λιγμούς της.

Ὁ Τελαί ἀσυγκίνητος τὴν ἐσίμωσε μ' ἕνα περιστροφὸ στὸ χέρι. Σὰν ἔμπροσθεν φονιάς γύρεψε μὲ τὴν κἀννη τοῦ πιστολίου τοῦ νὰ βρῇ τὸ κατάλληλο μέρος κάτω ἀπὸ τὴν

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, (βγάζοντας τὸ καπέλλο του): Ὑπάρχει ἐδῶ κυρία ἕνα διαμέρισμα γιὰ νοίκιασμα;

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ: Μάλιστα, κύριε, στὸ πέμπτο πάτωμα. Ἐχει μπαλκόνι, τέσσαρα δωμάτια, κουζίνα, νερό, γκάζι, καμινέ. Ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ τὸ ἴδῃ;

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Βεβαίως.

(Ἀνεβαίνουν).

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ. (ἀνοίγει τὴν πόρτα ἀσθμαίνοντας ἀπ' τὸ ἀνέβασμα τῆς σκάλας): Ἐδῶ κύριε εἶναι ὁ προθάλαμος. Πολὺ μεγάλος καθὼς βλέπετε. Μπορεῖτε νὰ βάλετε ἐδῶ

μέσα κανένα μεγάλο κομμάτι καὶ διάφορα ἄλλα μικροεπιπλα.

(Ὁ ἐπισκέπτης, χωρὶς νὰ προσέξῃ τί τοῦ λέει, προχωρεῖ δεξιὰ πρὸς τὴν τραπεζαρία, ἀνοίγει τὰ παντζούρια καὶ βγαίνει στὸ μπαλκόνι).

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. (περνώντας μιὰ βελὴ ἀναπνοή): Τί ὠραία θέα ποὺ ἔχει κανεῖς ἀπὸ ἐδῶ. Τί ὠραία θέα!

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ. (κορδώνεται): Ναί, ἔχει ὠραία θέα. Νομίζω μάλιστα πὼς φαίνεται κι' ὁ πύργος τοῦ Ἀἴφελ.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Πραγματικά. Νάτος, ἐκεῖ κάτω. Φαίνεται καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα. Ἀλλά... νὰ καὶ ἡ ἀψίδα τοῦ θριάμβου... Φαίνεται καὶ αὐτὴ μιά χαρὰ ἀπὸ ἐδῶ... Ὁραῖα... Ὑπέροχα!...

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ: Ὡ κύριε, ἀπὸ ἐδῶ μπορεῖτε νὰ ἴδῃτε ὅλο τὸ Παρίσι καὶ τὰ περίχωρα. Ὅλα, ὅλα φαίνονται...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. (ἀκουμπώντας στὰ κάγκελα): Ἐκεῖνο τὸ πράσινο, τὸ πράσινο πράγμα, ποὺ φαίνεται ἐκεῖ κάτω, τί εἶναι;

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ: Ἀλλὰ τὸ δάσος τῆς Βουλώνης κύριε. Δὲν τὸ καταλάβατε;

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Κι' αὐτὸ τὸ ἀπ' ἐδῶ;

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ: Τὸ Βαλεριέν.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Κι' αὐτὸ ἐκεῖ κάτω. εἶναι τὸ ἀνάκτορο τῶν Βερσαλλιών;

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ: Μάλιστα κύριε. Κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, νὰ ἡ Ὁπερα, ὁ Ἅγιος Διονύσιος, ἡ Παναγία τῶν Παρισίων.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. (βγάζει ἕνα τσιγάρο καὶ τ' ἀνάβει): Ἀναπνέει κανεῖς πολὺ ἀέρα ἐδῶ πάνω...

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ: Βεβαίως. Ὁ ἀέρας ἐδῶ εἶναι καθαρὸς καὶ εὐχάριστος.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ (βάζει τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ γιλέκου του): Θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ ἔμενα ἐδῶ...

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ (ἐξαγαυρίζοντας στὸ δωμάτιο): Ἐδῶ κύριε εἶναι ἡ τραπεζαρία. Βλέπετε τί ὠραία καὶ μεγάλη ποὺ εἶναι; Καὶ ἐπὶ πλέον ἔχει τζάκι καὶ μπουφέ...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ (ἀφηρημένος): Ναί, μάλιστα... (μονολογώντας). Ἀ, νὰ καὶ ἡ Μαντελαῖν ἐκεῖ...

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ: Τὸ σαλόνι εἶναι ἐπίσης πολὺ μεγάλο. Ἄν θέλετε μπορεῖτε νὰ ἀνοίξετε τὴ μεσαία πόρτα καὶ νὰ

τὸ ἐνώσετε μὴ τὴν τραπεζαρία...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ (ποὺ βρίσκεται στὸ μπαλκόνι πάντα καὶ δὲν ἀκούει τίποτα ἀπ' ὅ,τι τοῦ λέει ἡ θυρωρὸς): Ὁ Ἅγιος Διονύσιος, τὸ Ρανόν, τὰ Ἡλύσια. Νὰ ὁ Ἅγιος Διονύσιος... τώρα μόλις θυμήθηκα τὸ θόλο του. Ναί, ναί ὁ Ἅγιος Διονύσιος...

μαύρη ποδιά κι' ἐτράβηξε δυὸ πιστολιές τὴν μιά πίσω στὴν ἄλλη.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ λάμψη καὶ τὸν καπνὸ, εἶδε τὴ Μαριέττα νὰ σωριάζεται μ' ἕνα σπασμό...

Καί, ἡρεμος, σὰν ἀνθρώπος ποὺ δὲν φοβάται κανένα, ὁ Τελαί ξαναγύρισε στὸ χαμόσπιτο γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μικρὸ. Ὅταν τὸ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς περίτρομης γυναῖκας τὰ μάτια του βουρκώσανε:

— Μικροῦλι μου, μουρμούρισε φιλώντας το.

Ἡ συνειδησιὴ τοῦ ἦταν ἱκανοποιημένη καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ χαρούνη. Ἦταν βέβαιος πὼς εἶχε κἀναι μιά καλὴ εὐεργεσία στὸ μικρὸ, σκοτόνοντας τὴν στρίγγλα κατὰ τὴν ἑτέρα τοῦ!

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ: Οἱ δύο κρεββατοκάμαρες εἶναι καθὼς πρέπει. Ἄν θέλετε μπορεῖτε νὰ βάλετε κι' ἕνα κρεβάτι στὴν ἀποθήκη. Οἱ τελευταῖοι νοικάρηδες εἶχαν βάλει καὶ κοιμόταν ἡ ὑπηρετριά τους... Ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ καὶ τὴν κουζίνα;

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Ὁχι, ὄχι, ἀφίστε με... Νομίζω ὅτι ἐκεῖ κάτω εἶναι... ἀλλὰ βέβαια αὐτὸ εἶναι... τὸ ποδηλατοδρόμιο... Αὐτὸ εἶναι θαῦμα. Ποτέ δὲν φανταζόμουν αὐτὸ θὰ μπορούσα νὰ ἔβλεπα τὸ ποδηλατοδρόμιο ἀπ' ἐδῶ...

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ (κάπως ἀνήσυχη): Ἐάν ὁ κύριος θὰ ἤθελε

νὰ περιμένῃ λίγο... θὰ πῆγαινα νὰ κυττάξω τὸ φαί μου μιά στιγμὴ ποὺ εἶναι στὴ φωτιά...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Ἄ μάλιστα. Πολὺ καλὰ. Νὰ πᾶτε. Περιμένω (ρίχνει μιά τελευταία ματιὰ ἀπ' τὸ μπαλκόνι). Ὡ τί ὠραία θέα! Τί μεγαλοπρέπεια! Τί ὁμορφιά!...

(Ρίχνει ἄλλη μιά ματιὰ πρὸς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης καὶ κατόπιν κατεβαίνει στὸ ἰσόγειο).

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ (μ' ἕνα χαμόγελο εὐχαρίστησης): Ἄρεσε λοιπὸν στὸν κύριο, τὸ διαμέρισμα;

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ (θερμά): Πολύ. Μοῦ ἄρεσε ἰάρα πολὺ. Εἶμαι εὐχαριστημένος καὶ χαρούμενος. Εἶναι τοῦ ἀπολύτου γούστου μου (προχωρεῖ πρὸς τὴν ἔξοδο).

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ (ἐκπληκτος): Δὲν θὰ ἴδῃτε κύριε, τίς δυὸ κρεββατοκάμαρες;

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Μπᾶ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη. Σᾶς εὐχαριστῶ. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ.

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ: Μὰ θὰ νοικιάσετε τὸ σπίτι χωρὶς νὰ ἴδῃτε τίς κρεββατοκάμαρες;

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ (τὴν κυττάει μὲ ἐκπληκτικὴ ματιὰ, ἀνοίγοντας πολὺ τὰ μάτια του): Νὰ τὸ νοικιάσω;... Ποιὸς σὰς μίλησε κυρία μου, γιὰ νοίκιασμα;... Ὁχι δὲν πρόκειται νὰ τὸ νοικιάσω...

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ (κατάπληκτη): Δὲν πρόκειται νὰ...;

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ (ἡρεμος): Οὐδέποτε σκέφτηκα κυρία μου νὰ μετοικήσω.

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ: Μά...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Λυποῦμαι ἀλλὰ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ νοικιάσω τὸ διαμέρισμα ποὺ μοῦ προτείνετε.

Ἡ ΘΥΡΩΡΟΣ: Μὰ ἀφοῦ δὲν εἶχατε σκοπὸ νὰ τὸ νοικιάσετε, γιατί ἀνεβήκατε ἐκεῖ πάνω;

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ (γελᾷ παιχνιδιάρικα): Μὰ αὐτὸ εἶνε ἄλλη δουλειὰ... Αὐτὸ ἦταν γιὰ νὰ ξεπλύνω τὰ μάτια μου, σὲ λίγο φῶς...

Ὅλη τὴ βδομάδα δουλεύω. Δουλεύω κλεισμένος μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο ἀπ' τὸ πρωτὸ ὥς τὸ βράδυ. Καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι τὴν Κυριακὴ πρέπει ν' ἀναπνεύσω λίγο καθαρὸ ἀέρα. Κι' ὅταν τυχαῖν εὐκαιρία, ἀνεβαίνω στὸ πέμπτο ἢ ἐκτὸ πάτωμα κανενὸς σπιτιοῦ ποὺ νοικιάζεται, κι' ἐκτὸς ἀπ' τὸν καθαρὸ ἀέρα ποὺ πέρνω ἀπ' τὸ μπαλκόνι καὶ τὸ ὠραῖο πανόραμα ποὺ βλέπω, καπνίζω ἡσυχᾶ κι' ἀπολαυστικά κὸ τσιγαράκι μου...

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ...

Έφημερίς πού στοιχειοδε- τείται ...έξ αποστάσεως!

Υστερα από το «Ντίκταφον» και τα διάφορα άλλα παρόμοια καταπληκτικά μηχανήματα, πού εξυπηρετούν τον άνθρωπο, σαν ένας χαλκέντερος και αλάνθαστος συνεργάτης, έρχεται τώρα και το «ωτότυπ» — το ελληνικό «αυτότυπον» — να φέρη μια αληθινή επαναστάση στην τυπογραφική τέχνη.

Ο Τζέιμς Κόλλινς έκαμε τελευταίως πειράματα της νέας του αυτής έφευρέσεως και είχε καταπληκτική επιτυχία. Με τρεις συντάκτας και ένα άρχι-εργάτη κατόρθωσε ώστε να γραφούν, να στοιχειοθετηθούν και να είναι έτοιμες για το πιεστήριο σε διάστημα μισής ώρας όκτώ δλόκληρες σελίδες έφημερίδος μεγάλου σχήματος.

Το κατόρθωμα αυτό πού γεννά τον ίλιγγο, έπετεύχθη ως εξής: Οι συντάκται, πού ό καθένας είχε ώρισμένες στήλες να γεμίση, αντί να γράφουν, μιλούσαν ευδιάκριτα έμπρός σ' ένα ειδικό μικρόφωνο, το όποιο μετέφερε τις παλμικές δονήσεις, πού έπροκαλούσε ή φωνή τους, κατευθειάν σε σύστημα μικροσκοπικών ηλεκτρικών κινητήρων, οι όποιοι αναλόγως του αριθμού των παλμικών δονήσεων κάθε ήχου, έπροκαλούσαν την κίνηση του ένδς ή του άλλου μοχλού, πού αποτελούσαν τα πλήκτρα λιντυπικής μηχανής.

Έτσι, εκείνοι πού έλεγε ό συντάκτης στοιχειοθετείτο άμέσως χωρίς τη μεσολάβηση του λιντυπικού.

Η οικονομία του χρόνου είναι τεραστία, γιατί ό συντάκτης μπορεί να μιλή ταχύτατα, σε ρυθμό πού μόνο έξησκυμένο στενογράφο να τον προφθαίνη. Τόσο γρήγορα είναι αδύνατο ούτε ό ίδιος να γράψη, ούτε ό λιντυπής να συνθέση.

Με το θαυμαστό αυτό «αυτότυπον», συμπεραίνουν οι παρακολουθήσαντες τάς δοκιμάς, θά είναι δυνατόν να παίζεται στην πρεμιέρα ή δευτέρα πράξις των περιφήμων «Βάνιτις» του Έρλ Κάρολ — της μεγαλειτέρας θεατρικής ρεβύ του κόσμου — και στην πλατεία του θεάτρου να κυκλοφορή το «Νταίηλυ Νιούς» με την... κριτική για τις σκηνές της πρώτης πράξεως.

Το τελευταίο αυτό δεν πρέπει να θεωρηθή ως παραδοξολογία, διότι ό συντάκτης της έφημερίδος δεν είναι υποχρεωμένος να πάη στο γραφείο για να υπαγορεύση, ό,τι θέλει να γραφή. Από αποστάσεως πολλών χιλιομέτρων μπορεί να τα μεταβιβάξη διά του τηλεφώνου, με κατάλληλο συνδυασμό, στο θαυματουργό «αυτότυπον».

Έτσι μπορεί να στοιχειοθετηται μια ειδική σελίς νεοϋρκέζικης έφημερίδος από το Σικάγον ή και από ... το άεράστατο του Καθηγητού Πικάρ!

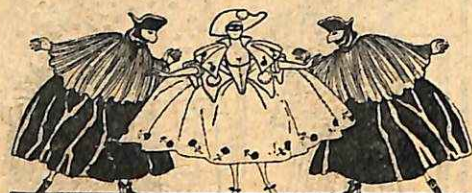
Μία περίεργη Διαθήκη

Τελευταίως πέθανε στο Λονδίνο ό Άγγλος συνταγματάρχης Νίκολσον κάτοχος περιουσίας άρκετά σημαντικής. Αν και παντρεμένος ό μακαρίτης άφησε όλη του την περιουσία σε διάφορα φιλανθρωπικά καταστήματα. Έκτός των άλλων κληροδοτημάτων του, άφησε και στον κωδονοκρούστη του πρεσβυτερίου του Βάθ και σ' όλους τους μετά άπ' αυτόν διαδόχους του, εισόδημα 100 λιρών το χρόνο με τον έξής όμως όρο:

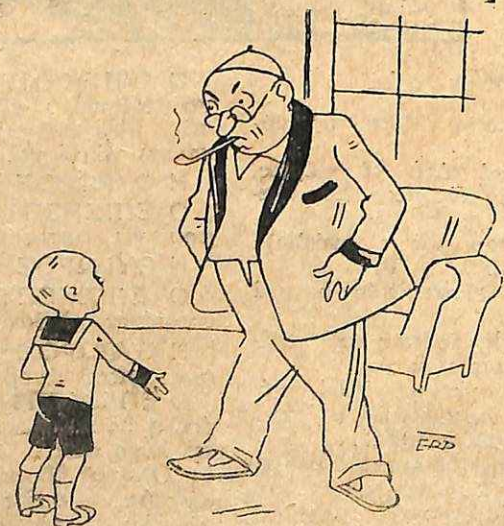
Ο κωδονοκρούστης είναι υποχρεωμένος να κτυπάη πένθιμα τις καμπάνες του πρεσβυτερίου κάθε χρόνο κατά την επέτειον του γάμου του κληροδότου από τις 8 το πρωί μέχρι τις 8 το βράδυ. Αντιθέτως δέ κατά την επέτειον του θανάτου του είναι υποχρεωμένος να κτυπάη τις καμπάνες τις ίδιες πά-λι ώρες, με τη διαφορά όμως ότι θά τις κτυπάη χαρμόсуна.

Έπειτα άπ' αυτόν τον όρο της διαθήκης δεν είνε δύσκολο να καταλάβη κανείς τι σοί γυναίκα είχε ό μακαρίτης ό Νίκολσον και τι θά είχε τραβήξει άπ' αυτήν.

Έκτός αυτού, για να δείξη ίσως την μεγάλην του ευγνωμοσύνη προς τον θεσμόν του γάμου, άφησε ένα σεβαστό ποσόν εις το άσυλον των άνυπάνδρων και ένα άλλο για να διατίθεται προς βράβειον του δικηγόρου πού θά διεκπεραιώνη κάθε χρόνο τις περισσότερες υποθέσεις διαζυγίου!

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ

— Δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί δεν τραβά ή πίπα μου!

— Περιεργο, μπαμπά. Έγώ ίσαμε τώρα έβγαζα σαπουνόφουσες και τραβούσε θαυμάσια...

Τό μεγαλείτερο κεφάλι

Τό μεγαλείτερο κεφάλι του κόσμου το έχει κάποιος Τζέιμς Μέννου. Κατοικεί στη Νέα Υόρκη κι είναι ηλικίας 30 χρόνων. Για να λάβετε μια ιδέα του μεγέθους του κεφαλιού του, σάς κάνουμε γνωστό πώς το κεφάλι ένός κανονικού ανθρώπου έχει περιφέρεια 55 εκατοστών του μέτρου ενώ το κεφάλι του Μέννου είν' ένх μέτρο και 23 1/2 πόντους. Δηλαδή δυόμιση φορές μεγαλύτερο από το κεφάλι των συνανθρώπων του. Το πιο έκπληκτικό είναι ότι Μέννου είναι άνανος τo άνάστημά του δέ δεν υπερβαίνει το ένα μέτρο. Όπως λοιπόν βλέπετε, ή περιφέρεια του κεφαλιού του είναι μεγαλύτερη από το άνάστημά του κατά 22 1/2 πόντους.

Ό... άλλάς αυτός δεν βγάζει το ψωμί του με τά... χέρια του. άλλά με το... κεφάλι του, πού τώχει δανείσει στους εκπαιδευμένους φοιτητάς του Νοσοκομείου Μπελβύ για έπιστημονικές παρατηρήσεις.

ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ

Πρακτικό δώρο

Έκείνη. — Μου ύπεσέθηκες πώς θά μου κάνης ένα δώρο. Λοιπόν, άγάπη μου, άπόψε είδα στον ύπνο μου ένα κολλιέ από μαργαριτάρια.

Έκείνος. — Λαμπρά! Θά σού αγοράσω λοιπόν, χρυσό μου, άμέσως τώρα πού θά βγώ... έναν όνειροκρίτη. Έτσι θά μπορέσης να ζηγήσης το νερό σου.

Βγάλτα πέρα

Ό δάσκαλος. — Παιδιά μου, είναι πολύ ωφέλιμο να συνηθίσετε να μεταχειρίζεστε και τα δυό χέρια σας το ίδιο. Να κάνετε και με το άριστερό τις δουλιές πού κάνετε με το δεξί. Όπως έγώ, συνήθισα από μικρός.

Ένας μαθητής. — Και μπορείτε να κάνετε με το άριστερό ό,τι κάνετε με το δεξί σας χέρι, κύριε;

Ό δάσκαλος. — Βεβαίότατα, μικρέ μου.

Ό μαθητής. — Βάλτε τότε το άριστερό σας χέρι στη δεξιά τσέπη του πανταλονιού σας, να δούμε...

Μοντέρνες υπηρέτριες

Η Κυρία έξετάζει την ύποψηφια υπηρέτρια της:

— Πρέπει να καθαρίζης και την μοτοσυκλέττα του κυρίου, θά τα καθαφέρης;

— Αχ! όχι, κυρία. Θά σάς δώσω όμως τη διεύθυνση του γκαράζ πού καθαρίζω τη δική μου. Θά μείνετε πολύ ευχαριστημένη.

Σκέψεις της εποχής μας.

— Έγώ, να σού πω, δεν πληρώνω ποτέ τα παλιά μου χρέη.

— Και τα καινούργια;

— Αυτά τ' άφίνω να παληώσουν.

Τό κάπνισμα στις διάφορες χώρες.

Στη Γερμανία, στις Πολιτείες Ίλλινόις και Μασσαχουσέτης της Αμερικής και στη Νορβηγία, το κάπνισμα στους άνήλικας άπαγορεύεται διά νόμου. Στις Χώρες αυτές τα παιδιά ως την ηλικία των δέκα έπτά χρόνων τιμωρούνται, ακόμα και όταν αγοράζουν καπνό. Όπως έπληση τιμωρείται κι εκείνος πού τους τον προμηθεύει. Στη Νορβηγία, δίχως έγγραφο έντολή από τους γονείς τους, οι άνήλικοι δεν μπορούν ν' αγοράσουν από πουθενά καπνό. Στην Αβυσσινία το κάπνισμα άπαγορεύεται γενικώς σ' όλους τους Ιθαγενείς. Στη Μανίλα όμως και στο Μεξικό συμβαίνει το αντίθετο: Μπορούν να καπνίσουν όλοι άνεξαιρέτως οι κάτοικοι: άντρες, γυναίκες και παιδιά. Συχνά δέ βλέπει κανείς στην Μανίλα μετά το σύρουπο δλόκληρες οικογένειες πού βγαίνουν περίπατο με τα τσιγάρα στο στόμα.

ΑΝΑΛΑΤΑ

Προφυλακτικά μέτρα.

Σε μια διάλεξη περί υγιεινής:

— Τι πρέπει λοιπόν να κάνουμε αν άρρωστήσωμε ώσπου να έρθη ό γιατρός;

— Τη διαθήκη μας, άπαντά ένας άπ' το άκροατήριο.

Γύρω άπ' την προίκα της.

— Μπορείτε να είσθε βεβαία, δεσποινίς, σε όλη μου τη ζωή θά κάμω ό,τι θέλετε για να σάς ευχαριστήσω.

— Να σάς πιστέψω;

— Λόγω τιμής!

— Έ, τότε λοιπόν, θά μου κάμετε μεγάλη ευχαρίστηση να μείνετε... γεροντοπαλλήκαρο.

Γνωριμία μιά φορά.

— Και πώς γνωριστήκατε με το

δευτερό σου άντρα;

— Άπλούστατα, σκότωσε τον πρώτο μου με το αυτοκίνητό του.

Αυτό λέγεται άναίδεια!..

— Δάνεισέ μου 50 φράγκα, δεν έχω ψιλή.

— Έχω μονάχα 20 φράγκα άπάνω μου.

— Τι να γίνη; δόσμου τα και μου χρωστάς τα 30 !!

Τελευταία λέξις...

Στο άριστοκρατικό ραφτάδικο κυριών μπαίνει μια χοντρή κυρία και άπευθύνεται σε μια υπάλληλο.

— Δεσποινίς, θέλω ένα φόρεμα περιπάτου. Να είναι όμως ή τελευταία λέξις της μόδας.

— Μάλιστα, κυρία, άπανιά ή υπάλληλος, ήρθατε ευτυχώς στην κατάλληλη ώρα. Ακριβώς αυτή τη στιγμή... αλλάζει ή μόδα. Θά σάς σερβίρω σε λιγάκι την τελευταία κρεασιόν!..

Τά δόντια των Άγγλων.

Ό μόνος λαός πού ξεπαστρεύει με τη μεγαλύτερη ευκολία τα δόντια του είναι ό Άγγλικός. Αίτια είναι ή γροθιές. Κάθε μήνα, ό Άγγλος άν δέ φάη μια ή δυό γροθιές και δεν δώσει άλλες τόσες, είναι ό πιο αξιοθρήνητος άνθρωπος του κόσμου.

Διανά αντικαταστήσουν δεκά δόντια τους με ψεύτικα, ξοδεύουν 3 - 4 εκατομμύρια λίρες το χρόνο. Ένας ειδικός, ό σερ Τζέιμς Κρίστον Μπράν, δήλωσε σε μια διάλεξή του σχετικώς με τις... γροθιές, ότι οι Άγγλοι κάθε χρόνο, για ν' αντικαταστήσουν τα σπασμένα δόντια, χρειάζονται δέκα εκατομμύρια τεχνητά, πού κατά μέσον όρον κοστίζουν έπτά σελλίνια και έξη πέννες το ένα: Δηλαδή 3.750.000 λίρες!

Στην Αμερική κάθε χρόνο κατασκευάζονται 4.000.000 ψεύτικα δόντια. Έκτός άπ' αυτά, οι οδοντοίατροι χρησιμοποιούν κι' ένα τόνο στερεό χρυσό και διπλάσιο βάρος άσήμι και πλατίνα.

Κάθε λαός έχει και τη δική του προτίμηση στο χρώμα των ψεύτικων δοντιών λ. χ. στον Καναδά έπικρατεί το άσπρο. Στην Αγγλία και στην Γαλλία είναι en vogue ή μαργαριταρένια άπόχρωσις. Στις μεσημβρινές χώρες της Εύρώπης και στην Νότιο Αμερική συνηθίζονται τα χρυσά ή τα έπίχρυσα. Ένώ οι Κινέζοι τρελλαινούνται για τά μαύρα.

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ

— Πές μου το, άγάπη μου, έτσι στά κρυφά πόσο χρονών είσαι;

— Είμαι όσο φαίνομαι!

— Κρίμα, κ' έγώ σε νόμιζα για νέα.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΣΩΤΕΡΙΚΟ

Ένας άνθρωπος πού κάθε- ται επάνω...σε καρφίτσες

Έγινε και αυτό το παράξενο τώρα τελευταία στην Αμερική. Ένας νεαρός μαθητής του «Χάι-Σκούλ», θέλοντας να ξεπεράση σε πρωτοτυπία τον Κάλβερτον και τους άλλους μονομανείς, πού έζησαν επί σαράντα μέρες, ό πρώτος επάνω... σ' ένα κοντό σημαίας και ό δεύτερος στην κορυφή ένός δέντρου, έσκέφθηκε το έξη έξωφρενικό: Έπέρασε τρία δλόκληρα ήμερονύκτια, χωρίς να φάη ή να κοιμηθή, αλλά και χωρίς να κινηθή καθόλου, έαπλωμένος επάνω... σε καρφίτσες!

Μάλιστα! Έπάνω σε κοινές καρφίτσες. Και ίδου πώς έγινε το θαύμα: Είνε γνωστόν ότι ένα αντικείμενο, όσοδήποτε αίχμηρό κι' αν είνε, είνε δυνατόν να στηρίξη ένα μικρό τμήμα του σώματός μας, ώρισμένου βάρους, χωρίς να το τραυματίση. Υπολογίζοντας λοιπόν το συνολικό βάρος του σώματος και εκείνο πού μπορεί να βαστάξη ακινδύνως ένα σπαθί ή ένα καρφί π. χ., είνε δυνατόν να βρούμε πόσα σπαθιά ή πόσα καρφιά χρειάζονται για να στηρίξουν ακινδύνως επάνω στις αίχμές τους το σώμα μας. Άλλά δεν είνε μόνο αυτό το μυστικό. Υπάρχει και ή σχετική συμπλήρωσις: Το σώμα πού θά έαπλωθή επάνω στην τάβλα με τα καρφιά ή στα σπαθιά — και το κάνουν αυτό συχνά οι διάφοροι «θαυμαστοποιοί» — πρέπει να είνε σκληρό και καλά τεταμένο, δηλαδή οι μύς να βρίσκονται σε μια διαρκή συστολή, γιατί αλλιώςίτικα τα ίδια τά όσα του σώματος θά ένεργήσουν επάνω στις πλαδαρές σάρκες ως πιεστικόν βάρος και θά προκαλίσουν την... κοσκινοποίησιν του πειραματιζομένου.

Έκτός αυτού, πρέπει το σώμα να είνε γυμνό και γι' αυτό οι πειραματιζόμενοι φορούν κοστούμι του μπάνιου πολύ άνοιχτό στις πλάτες.

Ό άμερικανός μαθητάκος έστηρίχθηκε στην ίδια αυτή βάση, με την διαφορά ότι άντεκατέστησε τα καρφιά με καρφίτσες. Το ότι έστηρίχθη επάνω σ' αυτές, ύστερα άπ' αυτά πού είπαμε, δεν είνε θαύμα. Το αληθινό όμως θαύμα είνε πώς αυτός ό... «άκατο επέγκλ» νεαρός κατόρθωσε να κρατήση επί τρία μερόνυχτα τους μύς του σώματός του σε διαρκή σύσπασιν χωρίς αυτοί να πάθουν κάματο. Αυτό έκαμε τους φυσιολόγους να προσέξουν το πείραμα του φιλοδόξου μαθητού και να τον παρακαλέσουν να το επαναλάβη, ενώ αυτοί με ειδικούς «μυογράφους» θά καταγράφουν την ένταση των μυϊκών του συστολών.

ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΩΝ

Μιά ανήσυχη ματιά στο έκκρεμες, μια άλλη στον καθρέφτη, που την καθούχα-σε. Λυγερή, σφιγμένη μέσα στη μπλε τουαλέτα της—από το ίδιο μπλε με τα μάτια της—με τα φρεσκοπλατιναρισμένα μαλλιά της, ήταν μια Μισελίν ωραία και έλκυστική. Μπορούσε ν' αντιμετώπιση τη μοίρα χωρίς φόβο. 'Η ώρα ήταν πέντε και δέκα. Τό ραντεβού ήταν για τις πέντε και μισή.

Το πρώτο παραπάτημα. 'Η Μισελίν ήταν ως τώρα φρόνιμη και πιστή στο Φερνάνδο, στον Φερνάνδο της, τον λίγο σκυθρωπό, που την εφρόντιζε τόσο και την αγαπούσε.

«Αλλά, ένα βράδυ... Δεν φαντάζεται κανείς πως ζαλίζεται το κεφάλι μιας νέας γυναίκας είκοσι χρονών που πρωτοπάει στο Παρίσι... 'Η Μισελίν τόξερε το Παρίσι μόνο από τα μυθιστορήματα. Και ήταν ένα

μυθιστόρημα—ωραίο, απρόοπτο, γεμάτο θέλητρα και κιν' δύνους—που άρχισε κάποιο βράδυ σ' ένα μπάλ μασκέ. Τό μαύρο ντόμινο και ό μεταξωτός Πιερρότος είχαν ραντεβού στις πέντε και μισή, μέσα σ' ένα ταξί, μπρός στην εκκλησία της Παναγίας του '2τέιγ.

Εβαψε τ'α νύχια της κατακόκκινα, παρφουμαρίσθηκε με τ' άρωμα της μόδας. Έκλειδωσε, άφου τ'α ξαναδιάβασε, τ'α γράμματα του Ζάν. «Ένα κάθε μέρα ταχτικά από ενός μηνός. «Δέν μπορώ ν'α ξεχάσω τόν ωραίο Πιερρότο... 'Ονειρεύθηκα τόσες φορές τή γυναίκα που μαντεύω σέ σ'ας... τ'α τόσο λεπτά, τόσο πνευματώδη γράμματά σ'ας, είναι ή καθημερινή εύτυχία μου. Μιά ημέρα χωρίς μ'ωβ φάκελο, θάταν για μένα μια μούρη ατέλειωτη νύχτα!»

Κι' αυτή τούγραφε κάθε μέρα. Στην άρχή, τ'α γράμματα ήταν ασημαντα μ'α σιγά σιγά γίναν θερμά, γεμάτα αίσθημα. 'ΟΖάν έγραφε πια έρωτικά. «Σ'ας αγαπώ», σ'άν μαθητής γυμνασίου. «Δέν είναι ρωμαντική ή περιπέτεια μ'ας».

Πραγματικά, ν'α συναντήση ένα άγνωστο μ'α βραδυά σ' ένα μπάλ μασκέ που ήταν για τή Μισελίν ή πρώτη παρισινή έξοδος της, ν'α φλερτάρη κάτω από τή μάσκα, ν'α φύγη χωρίς ν'α δώση τ'ο όνομά της, χωρίς ν'α δείξη τ'ο πρόσωπό της, αφήνοντας μόνο μια υπόσχεση: «Σύμφωνοι θ'α γράψω. Καί αύριο μάλιστα. Θ'α μού άπαντήσετε στο πόστ—ρε-στάντ...» ν'α κρατήση τ'ο λόγο της και ν'α συνεχίση, επί ένα μήνα μια τακτική αλληλογραφία μοιάζει σ'άν προπολεμική αίσθηματική έπιφυλλίδα ως κι'αυτό τ'ο μυστηριώδες ραντεβού (μέσα σ' ένα ταξί και μπρός σέ μια εκκλησία) θυμίζει τ'α παλιά άμάξια τήν εποχή τών μαρκεσιών που αγαπούσανε ποιμενίδες.

Μέ τ'ο μέτωπο στο τζάμι του ταξί παραμόνευε. Έξω έκανε κρύο τσουχτερό. Πέντε και τριάντα πέντε. Άργούσε αυτός που είχε παρακαλέσει τόσο γι' αυτό τ'ο ραντεβού; 'Η Μισελέν εύρισκε δικαιολογίες. Τ'ο αυτοκίνητο θάπαθε κάτι... Δέν ήθελε ακόμη ν' ανησυχήση. Άρχισε ν'α θυμάται εκείνη τή βραδυά του χορού! Ξανάβλεπε τόν νέο συγκινημένο που έσφιγγε τ'ο χέρι της και παρακαλούσε με ένα σοβαρό χαμόγελο.

Δέν ήξερε τίποτε γι' αυτήν. Αυτή ήξερε μόνο τ'ο ωχρό πρόσωπό του, τ'ο όνομά του και τήν διεύθυνσί του. Μέσα στο αυτοκίνητο όμως που γύριζαν σπίτι με τόν άντρα της, ό Φερνάνδος, άνυποψίαστος, τής έκαλλιέργησε τ'ο ένδιαφέρον της για τ'ο μαύρο ντόμινο.

—'Ο Βαρλέ; Πολύ σικ-τύπος. Έδειψήσα μαζί του στο τελευταίο μου ταξίδι. Ήταν τόσος κόσμος! Δέν τόν είδα.

—Λέγεται Ζάκ, νομίζω; ρώτησε ή Μισελίν για ν'α πη κάτι.

—'Οχι: Ζάν.

—Και κάθεται στην όδο Κουρσέλ.

—Ναί, ακριβώς.

Τ'α θυμόταν όλα αυτά και χαμογελούσε όταν άκουσε τ'ο ρολόι τής Παναγίας του '2τέιγ ν'α σημαίνει έξη. Κανείς δέν φαινόταν. Στις έξη και μισή, κουρασμένη και με πληγωμένο τόν έγωισμό της, ή Μισελίν είπε στο σωφέρ ν'α

επιστρέψη. Τελείωσε τ'ο ωραίο όνειρο. Έσπασε ή ωραία σαπουνόφουσα. 'Ο Ζάκ που τής έδωσε αυτήν τήν άπογοήτευση, τής φαινόταν ό χειρότερος άνθρωπος τού κόσμου. Αυτός ήταν ό άσυγκράτητος έρωτας του; 'Η Μισελίν προσπαθούσε ν'α παρηγορηθή με τή σκέψη πως φθνή τή γλύτωσε. Ν'α κ'αμή τ'ο μεγάλο πήδημα για ν'α πέση στην άγκαλιά ενός άστατου, ενός... «Παριζιάνου»!

Μετά τρεις ημέρες (άφου μάταια περίμενε κάποια αιτησιον συγγνώμης ή ένα σημείο ζωής τού άπίστου) είπε στο Φερνάνδο, με φωνή που έτρεμε από τόν πόνο:

—Βαρέθηκα τ'ο Παρίσι και τούς ανθρώπους του. Είναι έλαφρόμυαλοι!

—Λοιπόν, θ'α ξαναγυρίσω με στην έπαρχία μας, σ'α φωνήσε ό Φερνάνδος, εύτυχισμένος που θ'α ζανάβρισκε τήν ήσυχία του, που είχε χάσει σ'α καλά καθούμενα.

—Γιατί είσαι κακόκεφος, άγριάνθρωπε; άστειεύθηκε ό Ζάν Βερλέ άνοίγοντας τήν πετσέτα του.

—'Ο άλλος, με άυστηρό ντύσιμο, ρίχνοντας ένα βλέμμα μίσους στο άψογο φράκο τού Ζάν, με τήν περίφημη γαρδένια, είπε:

—Λοιπόν, έχεις γλέντι κι' απόψε; Πάντα πρ'ος άγραν κατακτήσεων;

—Μιά που είπες για κατακτήσεις, μού συνέβη μ'α δυσάρεστη περιπέτεια. Ξέρεις τόν τελευταίο χορό στο σπίτι τών Έρμπερ;

—Ναί, άφου ήμουν κι' έγώ, άπήντησε ό «άγριάνθρωπος», όταν έλειπες στο 'Αλγέρι, κύριε άδελφέ μου.

—'Ησουν; Μπα, μπα! 'Οστε γίνεσαι κοσμικός.

—Έξαιρέσις. Είχα κέφι. 'Ηθελα ν'α θυμηθώ τ'ο Παρίσι έπειτα από είκοσι χρόνια στην 'Αφρική...

—Θ'α στενοχωρήθηκες πολύ.

—'Οοόχι! Λέγει ό Ζάκ, με τ'ο βλέμμα χαμένο σέ κάποια άνάμνηση. Γνώρισα μ'άν ωραία γυναίκα μετεμφισμένη σέ Πιερρότα...

—'Ο Ζάν άνετινάχθηκε.

—Που έκράτησε τ'ο ίνκόνιτό της; Που ύποσχέθηκε ν'α σού γράψη;

Μέ τή σειρά του ό Ζάκ διέκοψε τ'ο φαγητό του.

—Τήν έξερεις;

—Ναί! Τώρα αρχίζω ν'α καταλαβαίνω. Για σένα ήταν τ'α ρωμαντικά γράμματα, για σένα τ'ο μυστηριώδες ραντεβού. 'Η κυρία έκαμε λάθος στο μικρό όνομα. Έγραφε στο Ζάν Βερλέ έν'ω σκεπτόταν τ'ο Ζάκ Βερλέ...

—Έγραψε! άναστένανε ό Ζάκ σκυθρωπός.

—'Αν έγραφε λέει. Ν'α δ'ας γράμματα και ν'α φρίξεις. Στην άρχή νόμισα πως μού παίξαν καμμία φάρσα. Άπήντησα για ν'α γελάσω παριστάνοντας τ'ο Ρωμαιο. Έπειτα έζήτησα ν'α δώ τήν κυρία από κοντά, τής έγραψα ένα γράμμα πυρπολικό.

—Και ήρθε... έτραύλισε πάλι ό Ζάκ. Τήν... είδες;

—'Οπως σέ βλέπω. Μ'α ξανθή πλατινέ, σ'άν ψεύτικη κουκλίτσα. Έμένα όμως ξέρεις πως δέ μ'α άρέσουν οι ξανθιές.

—Έστριψα λοιπόν χωρίς ν'α πλησιάσω και χωρίς ν'α με καταλάβη. Δέν ήταν βλέπεις ό τύπος μου.

—'Οστε είχε γράψει! Με περίμενε! σκεπτόταν με θλίψη ό Ζάκ όταν έμεινε μόνος. Πήρε τ'α γράμματα που τούδωσε ό άδερφός του, τ'α γράμματα τής Μισελέν, τ'α διάβασε, κι' ύστερα συλλογίστηκε:

—'Αλλά γιατί με έλεγε Ζάν; Έγώ είπα πως λέγομαι Ζάν; Δέν έμαθε ποτέ πως ταραχμένη ή Μισελίν, έχασε τ'ο όνομα και ότι ό Φερνάνδος, όταν τής είπε κατόπιν τ'ο όνομα, λησμόνησε πως ό φίλος του από τ'ο Λακανάλ είχε άδελφό που έλιπε χρόνια στις άποικίες.

—Έμεινε με τ'ο μικρό έρώτημα και κύτταξε για λίγο τή φωτιά τού τζακιού. 'Υστερα έρριξε μέσα όλους τούς μ'ωβ φακέλλους και τούς παρακολούθησε που λαμπαδίσαν και γίνηκαν σάχτη.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Όνομαζόταν Χέυτον. Σ'α νέος που ήταν, ποθούσε τ'ο κάθε τι που λαχταρούν οι νέοι και πρ'ο πάντων τόν έρωτα. Έδ'ω και ένδεκα μήνες έργαζόταν στην έπαρχία τής Γκαρνταούρι. Οι πυρετοί, ή ένταση τής δουλειάς είχαν κλονίσει τ'ο νευρικό του σύστημα χωρίς ούτε αυτοί ν'α τ'ο καταλαβαίνη. Τή χρονιά αυτή πήρε τήν τρίμηνη άδεια που έδικαιούτο. Τρία χρόνια τώρα ανέβαλε ν'α χρησιμοποιήσει τή μηνιαία του άδεια.

Τόν διεδέχθη ένα φλογερό απόγευμα ό Κάιτε. 'Ο Χέυτον έκλεισε τ'ο γραφείο του, πακέταρισε μερικά άσπρόρρουχα από ύφασμα—έδ'ω και τέσσαρες μήνες δέ φορούσε παρά τούλινα—παρέδωσε τούς λεκιασμένους από ιδρώτα φακέλλους του, είδε τόν Κάιτε ν'α βάζη ένα στυπόχαρτο άνάμεσα στο γυμνό του χέρι και τ'ο τραπέζι και έγκατέλειψε τή φυλακή τού γραφείου του για ν'α πάη στη Σίμλα, στη δροσιά τών χιονιών.

Έκει βρήκε τήν άνάπαυση, οι δροσιές έφυγαν άπ' τ'ο κορμί του. Δέν είχε ν'α κ'αμή τίποτε. Άρχισε ν'α κορτάρη ένι νέο κορίτσι και σέ λίγο ανακάλυψε πως έβάδιζε γλυκά πρ'ος τ'ο δρόμο τού ύμεναίου. Άπολάβαινε με εύτυχία τ'ο κάθε τι που μπορούσε ν'α τ'ο χαρίση ή δροσερή, πευκοτριφυρισμένη Σίμλα.

Μ'α ν'α που ξαφνικά ό Κάιτε πέθανε. Ποιός θ'α τόν αντίκαίτο; Βέβαια, ό κ. Χάμερτον, γραμματέας στο κυβερνείο, εύρισκε πως ήταν δίκαιο ν'α εξακολουθήση τήν άδεια του ό καυμένος ό Χέυτον. Ήταν όμως τόσο κατάλληλος!

—Τι ν'α κάνουμε; Λυπούμαι έξαιρετικά, αλλά δέν ύπαρχει κανείς άλλος για ν'α σ'ας αντικαταστήση.

Και ό Χέυτον έσκυψε τ'ο κεφάλι. 'Η θέση του ήταν π'ο τραγική και άπ' τού παιδιού, που τού πέρνουν τ'ο παιχνιδάκι από τ'α χέρια και που δέ βρίσκει άλλο τ'οόπο παρά ν'α κρύψη τήν άπελπισία του μέσα του. Ήταν έξω φρενών. Φοβότανε κι' άλλα. Έβλεπε πως ήταν άδικο αυτό που τού γίνονταν και εύχονταν ν'α τού συμβή ένα κακό, ένα κακό για ν'αρθη ένας άλλος ν'α κ'αμή τή δουλειά του στη θέση του. Αυτός, τ'ο κάτω—κάτω, θ'α τέλειωνε μ'α για πάντα...

Μ'α τ'αυτός τ'ς σκέψεις κατέβαινε πολύ γρήγορα τήν πλαγιά τού βουνού, ύστερ' από ένα ραντεβού με τ'ο κορίτσι του. Ν'α τής είχε πεί τούλάχιστον κατι θετικό! Μόνο τυχαία, κοινά λόγια κι' αυτό τόν έξενεύριζε άκόμα περισσότερο.

Τ'ο ίδιο βράδυ, στη Σίμλα, ό Χάμερτον έμεινε, άργά δουλεύοντας στο παλιό κτίριο τού κυβερνείου. 'Η Σίμλα ήταν τυλιγμένη στην άσπριδερή ομίχλη που τής είχε φέρε μ'α από τις θύελλες που έσπιν'α καμμία φορά πρ'ιν από τ'ο θειισμό. 'Η βροχή άντηχούσε πάνω στη στέγη και σ'α παράθυρα, ό κεραυνός κατακυλούσε από τ'ο ένα βουνό στο άλλο σ'άν ένα καράβι στη φουσκοθαλασσιά.

Ό Χάμερτον ζήτησε μ'α λάμπα κι' άναψε ένα άρωμα για ν'α διώξη τή μυρουδιά τής μούχλας που έρχόταν από τ'ο δάσος. Ένας Ιθαγενής άναψε τή λάμπα και άποτραβήχτηκε.

Ό Χάμερτον βυθίστηκε στα χαρτιά του. 'Η βροχή εξακολουθούσε ν'α άντηχ'ι. Άνάμεσα σέ διαστήματα σιωπής, έφταναν σ'α αυτιά του οι κλάκες τών αλόγων και ό θόρυβος τών τροχών τών άμαξιών που περνούσαν, πέρα. Ωδηγούσαν κόσμο στο χορό που δίδονταν στο μέγαρο τού Άντιβασιλέως. 'Η θύελλα πέρασε κατά τήν πεδιάδα.

—Πλάντον! φώναξε ό Χάμερ-

τον. Νόμισε πως άκουσε θόρυβο σ'α παρακείμενα γραφεία. Καμμία άπάντησις. Μονάχα ένας βαθύς στεναγμός στην πόρτα. Μπορούσε ν'α τ'α κανένας πάνθηρας για τροφή κανένα σκυλάκι. 'Η άναπνοή τού πάνθηρα όμως είναι π'ο δυνατό. Αυτή έδ'ω ήταν βαθεία, γλήγορα σ'άν άνάσα άνθρωπου πουχε τρέξει πολύ γρήγορα ή που ύποφέρει από έναν οξύτατο πόνο.

Και πάλιν ό Χάμερτον άφουγκράσθηκε. Χωρίς άμφιβολία βημάτιζε κάποιος μέσα σ'α πλαινά γραφεία. Άκουγε τ'ο πάτωμα που έτριζε σ'α μακρινά διαμερίσματα, βήματα άβέβαια στην κλονιζόμενη σκάλα. Τ'ο ρολόγι έδειχνε σχεδόν μεσάνυχτα. Κανείς δέν είχε τ'ο δικαίωμα ν'α βρίσκεται μέσα σ'α γραφεία.

Ό Χάμερτον πήρε τή λάμπα και έτοιμαζόταν ν'α βγ'η όταν ή άνάσα άκούστηκε έξω από τήν πόρτα του.

—Ποιός είν' έκει; είπε ό Χάμερτον. Έμπρός!

Άκόμα μ'α άναπνοή κομμένη, ένας μικρός βήχας, βαθύς.

—Ποιός θ'α διαδεχ'ι τόν Χέυτον; ρώτησε μ'α φωνή άπ' έξω. 'Ο Χέυτον! 'Ο Χέυτον πεθαίνει στην Ουμπάλλα και δέ μπορεί ν'α φύγει πρ'ιν άπ' τήν αντικατάσταση! Ποιός διαδέχεται τόν Χέυτον;

Ό Χάμερτον πετάχτηκε στην πόρτα, τήν άνοιξε και βρ'ηκε έναν τηλεγραφτή που άνέπνεε από τή μύτη όπως κά-νουν οι Ιθαγενείς. Τού έδωσε ένα τηλεγράφημα.

—Δέν εύρισκα τ'ο γραφείο, είπε...

Ό Χάμερτον πήρε τ'ο τηλεγράφημα και τ'ο διάβασε, έν'ω μ'α χλωμάδα άπλώθηκε στο πρόσωπό του. Ήταν από τ'ο σταθμάρχη τής Ουμπάλλα και έλεγε:

«Άγγλος έφονεύθη. 'Ωλσθησε πλακόστρωτον, άνερχόμενος τ'αίνον 42. Έκπνέων. Χέυτον. Πρώται βοήθειαι. Είδοποιήσατε Κυρίν».

—Καμμία άπάντησις, είπε ό Χάμερτον. 'Ο άνθρωπος έφυγε, αλλά τ'ο μωρμούρισμα στην πόρτα εξακολουθούσε:

—'Ο Χέυτον! 'Ο Χέυτον! Ποιός διαδέχεται τόν Χέυτον; Δέ μπορεί ν'α φύγει πρ'ιν άπ' τήν αντικατάσταση! Πεθαίνει στην Ουμπάλλα! Πρ'ος Θεού, κάμετε γρήγορα! Πρέπει ν'α πεθάνη και δέ μπορεί.

Ό Χάμερτον στάθηκε άκίνητος για μ'α στιγμή με τήν

ψυχ'ι σφιγμένη από ένα περιεργό τρόμο, από τ'ο δυνατό προαίσθημα μ'ας άκαθόριστης, μ'α βέβαιης καταστροφής, ύστερα σκέφθηκε πως έπρεπε ν'α άπάντησ'ι σ'αυτή τή λαχανιασμένη φωνή που έρχόταν από τ'ο υπερπέραν. Για μ'α στιγμή άνοιξε ένα κατάστιχο. Ήταν ή λίστα τών διαθεσίμων υπαλλήλων τού Κυβερνείου. Έρριξε μ'α ματιά.

—'Ο Φλέν, άπ' τ'ο Ντεγκου-αρί. Ένας βαθύτατος άνεστεναγμός, κάτι σ'άν φωναχτό ψυχorrάγημα τού άπάντησε. Οι τρίχες στο κεφάλι του άνωρθώθηκαν και αίσθάνθηκε ένα παγωμένο άγέρα ν'α τόν χτυπή σ'α πρόσωπο. 'Ο Χάμερτον, ό γραμματέας τού Κυβερνείου ό ψυχρός άγγλος έννοιωσε τ'ο μυαλό του ν'α σαλεύει.

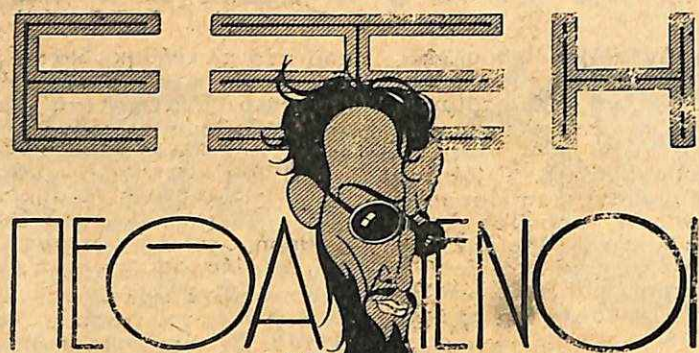
—Έξ'alλος πετάχτηκε έξω μέσα στην άποπνιχτική βροχή, έν'ω σ'α αυτιά του άκόμα βούιζε κάτι σ'άν φωνή ανθρώπου που πέθαινε ή σ'α μουγρητό που έβγαίνει άπ' τ'α β'αθή τής γ'ης...

Τ'ο άλλο πρ'ωί τόν βρ'ηκαν με μ'α σφαίρα σφηνωμένη στο κρανίο.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΕ ΜΕΤΑΞΥ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΑΔΙΑΠΤΩΤΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ

STANISLAS STEEMAN

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— Έξη φίλοι, ο Σαντέρ, ο Περονζούρ, ο Ζερνικό, ο Ναμότ, ο Γκριμπ και ο Τινόλ, απεφάσισαν να ξενητευτούν, να εργαστούν και να γυρίσουν σε πέντε χρόνια να μοιράσουν τα κέρδη τους. Όταν άρχισε, η διήγηση, έχουν περάσει τα πέντε χρόνια και ο πρώτος, που γύρισε πλούσιος, ο Σαντέρ, δέχεται σπίτι του τον Περονζούρ, που γύρισε πτωχός κι' από πρώτα.

Γυρίζοντας ένα βράδυ από ένα εστιατόριο, διαβάζουν σε μια εφημερίδα ότι ο τέταρτος από τους φίλους, ο Ναμότ, πνίγηκε μυστηριωδώς καθώς γύριζε με το υπερωκεάνειο, συντροφευμένος από τον Ζερνικό. Φτάνει ο Ζερνικό και καταρομαγμένος λέει στην Ένκαρνασιόν και στον Σαντέρ πως ο πνιγμός του Ναμότ δεν ήταν τυχαίος κι' ότι κάποιος άνθρωπος με μαύρα γυαλιά και κόκκινα γένεια τους έχει προγράψει όλους. Τους λέει πως πλούτησε, πως έχει κρύψει τα χρήματά του κάπου και τους δείχνει ένα σιγματισμό στο στήθος του που είναι το κλειδί της κρυψώνας. Η καταίγισα μαίνεται έξω και για μια στιγμή, που ανοίγουν το παράθυρο, κάποιος με μαύρα γυαλιά και κόκκινα γένεια αιμόφυρτος, δόν μεταφέρον στο πλαϊνό δωμάτιο και ο Σαντέρ τρέχει για γιατρό. Γυρίζοντας, βλέπει την Ένκαρνασιόν φρεσάκι για γιατρό. Γυρίζοντας, βλέπει την Ένκαρνασιόν φρεσάκι για γιατρό. Γυρίζοντας, βλέπει την Ένκαρνασιόν φρεσάκι για γιατρό.

Επεμβαίνει η ανάκριση χωρίς να μπορέσει να διαφωτίσει τίποτα, όποτε αναλαμβάνει να διαλευκάνει την υπόθεση ένας αστυνομικός επιθεωρητής ο Βενσελός Βορομπέτσκι. Σ' αυτό το μεταξύ γυρίζει πλούσιος και αυτός ο πέμπτος φίλος ο Γκριμπ, και την ώρα που ο Σαντέρ, είδοποιμένος από τον θυρωρό, τρέχει να τον υποδεχθεί στο ασανσέρ, τον δέχεται στις αγκάλες του νεκρό μ' ένα σιλιέτο χωμένο στην πλάτη. Έρχεται κι' η σειρά του έκτου φίλου, του Τινόλ. Αυτός έρχεται με το αεροπλάνο από την Αμερική διαβαίνοντας τον Ατλαντικό. Όταν φτάνει στο αεροδρόμιο, καταβαίνει και χάνεται στο πλήθος που ένθουσι. Πέρνει ένα αυτοκίνητο για να πάει στο Σαντέρ αλλά εξαφανίζεται μυστηριωδώς. Κατόπιν συνενοήσεως μετά του ανακριτού Βογλέρ, ο Βένς καλεί στο γραφείο του και ανακρίνει κατά σειράν την Ένκαρνασιόν και τον Σαντέρ, ο οποίος όμως μπαίνει έξω φρενών από το θυμό του.

(Συνέχεια)
Ο Βένς σηκώθηκε με το χέρι απλωμένο.
— Άλλά ο νεοφερμένος έκανε πως δεν το είδε και φώναξε:
— Τί τρόποι είναι αυτοί;
Ο Βένς ύψωσε τα φρύδια.
— Ποιοί;
— Από τότε, όταν θέλετε να συναντηθείτε μαζί μας, στέλνετε σπίτι ένα αστυνομικό; Ένα αστυνομικό ντυμένο πολιτικά έστω, αλλά αστυνομικό πάντα...

Ο επιθεωρητής έκαμε μια χειρονομία, σά να ζητούσε συγγνώμη...
— Θά παρεξήγησαν τη σκέψη μου. Είχα δώσει εντολή να σάς είδοποιήσουν πως ήταν απόλυτη ανάγκη να σάς μιλήσω άμέσως...

— Άμέσως, αλήθεια... γι' αυτό λοιπόν, δίδω άλλο, με έσυραν εδώ σαν υπόδικο;
— Καθήστε παρακαλώ, είπε ο Βένς.

Και ο ίδιος ξαναποθετήθηκε πίσω από το γραφείο του.

— Τα πράγματα περιπλέκονται, άρχισε, και θα συγχωρέσετε τον άκαιρο ζήλο ενός υποδεεστέρου αστυνομικού.

Ο Σαντέρ, πάντα δρθός, με τα γάντια στο χέρι, άκουμπισμένος στο μπαζουάκι του, δεν έβγαζε ούτε λέξη.

— Σεις ο ίδιος μου αναφέρατε την ιδέα, που είχε σχηματίσει ο Ζερνικό λίγο πριν πεθάνει. Ίσχυριζόταν—θα θυμάστε βέβαια— πως ένας άγνωστος είχε λάβει γνώση με κάποιο τρόπο της συμφωνίας που σάς δένει με τους φίλους σας. Πρόσθεσε, προκαλώντας τη δυσπιστία σας, πως αυτός ο άνθρωπος είχε αποφασίσει να πάρη στην κατοχή του την περιουσία που συσσωρεύσατε όλοι μαζί, εξαφανίζοντας άδυσωπτα τον ένα ύστερα από τον άλλον.

— Που θέλετε να καταλήξετε; διέκοψε ξερά ο Σαντέρ.

— Λίγη υπομονή, αγαπητέ κύριε. Μου δόθηκε η ευκαιρία να εξεικασώ πάλι την υπόθεση που έκαμε ο φίλος σας Ζερνικό και να την έπεκτείνω κατά το δυνατό. Όχι βέβαια χωρίς να έχω σοβαρούς λόγους, σάς παρακαλώ πολύ να με πιστέψετε. Και κατέληξα στο συμπέρασμα, πως ο δολοφόνος δεν μπορεί να είναι ένας άγνωστος. Θά του έλειπαν τα πραγματικά μέσα, γιά να πάρη στην κατοχή του την περιουσία όλων εσάς των έξη, των έννέα θα έπρεπε να πώ...

Χωρίς να σταματήσει διόλου στον αριθμό, ο Σαντέρ, έπιβεβαίωσε με μια ελαφρά ειρωνεία στη φωνή:

— Φυσικά, αυτή η υπόθεση ήταν γελοία, το δήλωσα στο

Ζερνικό από την πρώτη στιγμή, και δε χρειάζεται να είναι κανένας σοφός γιά να το καταλάβει.

— Αυτή η υπόθεση δεν ήταν γελοία, είπε ο Βένς, όφινοντας να περάση απαρατήρητη ή προσβλητική πρόθεση τη συνομιλήτη του. Χρειαζόταυ όμως να την έπεκτείνω κανέννας. Έχοντας αυτά ως άφετηρία, έφθασα στο συμπέρασμα πως έπρεπε να γυρεψω τον δολοφόνο στο ίδιο το περιβάλλον των θυμάτων...

Τέλειωσε με δυνατή φωνή

— Πως ένας από σάς τους έξη είναι ο δολοφόνος.

Ο Σαντέρ τινάχτηκε.

— Τι λέτε; φώναξε.

— Κάτι το έντελώς λογικό, άπάντησε ο επιθεωρητής. Και γρήγορα, με λίγα λόγια, του εξέθεσε τη συνομιλία που είχε το πρωί με τον ανακριτή.

Ο Σαντέρ τον άκουε με ενδιαφέρον και αγανάκτηση, ενώ μια νεκρική ωχρότητα του σκέπαζε το πρόσωπο.

— Πολύ καλά, είπε τέλος, μά σκεφθήκατε, κύριε Βένς, πως τρεις, ίσως τέσσερις από μάς έχουν ήδη πεθάνει;

— Το σκέφθηκα, άπάντησε ο Βενσελός.

— Και σκεφθήκατε ακόμα, ρώτησε ο Σαντέρ με φωνή πουχε χάσει τη σταθερότητά της, πως ένας από τους επιζώντας πρέπει να είναι ο δολοφόνος;

— Το σκέφθηκα τόσο καλά, ώστε άμέσως μου πέρασε η ιδέα από το μυαλό να σάς καλέσω στο γραφείο μου.

Ο Σαντέρ φάνηκε να καταβάλη μεγάλη προσπάθεια γιά να διατηρήση την ψυχραιμία του.

— Και ασφαλώς δεν είχατε άλλο σκοπό παρά να μου καταστήσετε γνωστά τα λαμπρά σας άποτελέσματα.

— Όχι ακριβώς, άποκρίθηκε ο Βένς. Σκόπευα ακόμα να σάς ρωτήσω πως χρησιμοποίησα τον καιρό σας την ημέρα που...

Άλλά αναγκάστηκε να σταματήσει. Το πρόσωπο του Σαντέρ, αλλοιωμένο από το θυμό, πλησίαζε το δικό του. Όταν έφθασε στο γραφείο του επιθεωρητή, σηκωσε το γρόνθο του και τον άφισε να πέση δυνατά πάνω στο τραπέζι.

— Παλάνθρωπε! βρυχήθηκε. Άφίνεις να υπαινιχθώ πως μπορούσα εγώ—εγώ να επι-

βουλευθώ τη ζωή των πτωχών αγαπητών μου φίλων;

— Πιστέψετε παρακαλώ πως λυπούμαι κατάκαρδα, αλλά είμαι αναγκασμένος από την τροπή που λαβαίνουν τα γεγονότα, ν' αντιμετωπίσω όλες τις ένδεχόμενες περιπτώσεις.

— Με βρίζετε, φώναξε ο Σαντέρ, που δεν μπορούσε πιά

να κρατηθώ. Πως μπορείτε σεις, φτωχέ ήλίθιε να συλλάβετε το μεγαλείο μιας φίλιας σαν τη δική μας; Με βρίζετε! Να τι κάνετε και θα μου δώσετε λογαριασμό.

Ο Βενσελός σηκώθηκε.
— Θα μου δικαιολογήσετε πρώτα τη στάση σας, κύριε Σαντέρ, άποκρίθηκε.

Κουδούνισε και είπε προς τον αστυνομικό που προσέτρεξε:

— Κάνετε μου τη χάρη να πητέ στον κύριο Κρουπλέ νάρθη να καταγράψη μια κατάθεση.

Μόλις βγήκε ο αστυνομικός, ο Σαντέρ πλησίασε το Βένς τόσο που να τον άγγιζε.

— Μοι είσατε πάντα αντιπαθητικός, άπεχθής, βρυχήθηκε. Φείδι! Μά θα ξανασυναντηθούμε και τότε...

Ο επιθεωρητής άπομάκρυνε τον Σαντέρ και ξαναπήγε στο γραφείο του.

Είμαι καταστενοχωρημένος, είπε με ύφος αδιάφορο. Νομίζω πως είχατε μια ιδέα πιο σαφή των απαιτήσεων του επαγγέλματός μου.

Σας είδοποιώ πως θα σάς ανακρίνω γιά τη χρησιμοποίηση του καιρού σας, ενώ έλαβα έναν χώρο οι δολοφονίες των φίλων σας, και οι ανακοινώσεις σας θα καταγραφούν. Αν αυτή η ενέργεια σας άπαρέσκει πητέ μια λέξη. Θά πώ και γώ άμέσως μια άλλη και ο ανακριτής θά ευχαριστηθώ πολύ να υπογράψη ένα ένταλμα συλλήψεως σ' όνομά σας. Στράφηκε.

— Περάστε λοιπόν, κύριε Κρουπλέ. Πρόκειται να καταγράψετε τις άπάντησεις του κυρίου. Καθήστε σ' εκείνο το τραπέζακι. Θά είστε καλά εκεί.

Ο Σαντέρ ήταν πάντα κάτωχρος και ψιθύριζε με λύσσα λόγια δίχως εϊσμό.

— Άς άφίσωμε κατά μέρος προς το πχρόν, είπε ο Βένς άναβοντας ένα τσιγάρο, το θάνατο του φίλου σας Ναμότ. Έως ότου άποδειχθώ το έναντίον, θά μου επιτρέψετε να τους άποκαλώ φίλους σας...

Άς άφίσωμε ακόμα κατά μέρος το θάνατο και την έξαφάνιση του Ζερνικό...

— Διάβολε! διέκοψε ο Σαντέρ, όσες κατηγορίες και άν μου έπιρρίπτετε, όσο κι' άν θέλετε να παίξετε το ρόλο του Μεγάλου Έρροεξαστή...

Άφου πρέπει, όσο κι' άν μου κοστίζει να μιλήσω την ίδια γλώσσα με σάς, πως θέλετε νάχω κάμει αυτά τα δυο έγκλήματα;

— Ίσως ο Ναμότ να πέθανε τυχαία... και δεν είναι άδύνατο να βάλατε κάποιον συνένοχο να σκοτώση το Ζερνικό.

Ο Σαντέρ έσφιξε τους γρόνθους.

— Ένα συνένοχο αλήθεια; Και έχετε βέβαια κάποια ιδέα της ταυτότητας αυτού του συνένοχου;... Μήπως φαντάζεστε πως είναι κανένας πνεύμα;

— Όχι, άπάντησε ήρεμά του ο Βένς. Άλλά αντίστροφτε τους όρους κύριε Σαντέρ. Λυπούμαι που με αναγκάζετε να σάς ύπενθυμίσω ότι εγώ πρέπει να σάς ανακρίνω. Θά θυμάστε βέβαια πως άρνήθηκα να σάς μεταδώσω μια υπόθεση που σχημάτισα άμέσως μετά το θάνατο του Γκριμπ...

Την άπερριπτα έπειδή μου φαινόταν φρικτή, άποτροπιαστική...

Είμαι αναγκασμένος να σάς την άποκαλύψω σήμερα. Ίσως ο Γκριμπ να σκοτώθηκε με τον τρόπο που σάς έξηγησα την ημέρα του έγκλήματος...

Μπορεί όμως το έγκλημα να έγινε με κάποιο άλλο τρόπο, πολύ, πάρα πολύ πιο άπλο.

— Άπό μένα... άπό μένα ίσως.

— Ναί, άπό σάς. Θυμηθήτε παρακαλώ πως δεν έφθασα στο πλατύσκαλο παρά άφου άκουσα τις φωνές σας...

Τί πιο άπλο στην αλήθεια παρά να βυθίσετε ένα σιλιέτο στο σβέρκο του φίλου σας, ενώ τον σφίγγατε στην άγκαλιά σας...; και να με καλέσετε

κατόπιν; Τί έχετε λοιπόν, αγαπητέ μου κύριε, ν' άπαντήσετε σ' αυτό;

Ο Σαντέρ κάθισε. Κατασυντριμμένος πήρε το κεφάλι στα χέρια. Τέλος άπάντησε:

— Δεν έχω τίποτα ν' άπαντήσω. Δεν άναιρεί κανένας μια συκοφαντία.

Ο Βένς έμειδίασε.

— Δεν είναι έντελώς αυτό, είπε. Σας είναι άδύνατο να δώσατε κάποια άπάντηση σ' αυτή την ύπόνοια. Ο Θεός μόνο ξέρει τί έλαβε τότε χώραν στο πλατύσκαλο...

Άλλά θέλω να κάμω κάτι γιά σάς, κύριε Σαντέρ... Δέχεστε να όρκισθώτε μπροστά στο θεό, ότι δε σκοτώσατε το φίλο σας Νέστορα Γκριμπ; Σας είδοποιώ ότι αυτό δεν έλαφρύνει διόλου τη θέση σας άπέναντι της δικαιοσύνης.

Άλλά έπειδή εγώ αισθάνομαι άπέχθεια όταν σκεφτώ πως μπορεί κανένας να πάρη ψεύτικο όρκο, γι' αυτό...

Ο Σαντέρ είχε σηκωθεί.

— Όρκίζομαι στο Θεό, είπε με φωνή χαμηλή αλλά σταθερή, ότι δεν ένέχομαι διόλου στη δολοφονία του φίλου μου Νέστορα Γκριμπ, ούτε...

— Αυτό άρκει, έπενεβή ο Βένς. Έγώ πρόκειται να διαφωτίσω και τα άλλα έγκλήματα. Άλλά αντίλαμβάνετε βέβαια, δεν είναι έτσι, πως κανένας στο κόσμο δεν μπορεί να βεβαιώση άν όταν βρεθήκατε μόνος σας στο πλατύσκαλο, σκοτώσατε ναί ή όχι τον Γκριμπ; Φυσικά άν μπορούσα να άποδείξω πως έσείς κάματε και τα άλλα έγκλήματα, το συμπέρασμα θά έβγαίνει μόνο του...

Ίσως να μην είναι άσκοπο να σάς κάμω και τούτη την έρώτηση: Άρνήστε βέβαια πως το σιλιέτο σας άνήκει, ή πως το είδατε ποτέ πριν από την ημέρα του έγκλήματος; Σημειώσατε την άπάντηση κύριε Κρουπλέ...

— Το άρνούμαι, είπε ο Σαντέρ.

Πρόσθεσε με λύπη:

— ...Άφου μου προσάπτετε μια τέτοια κατηγορία.

Ο Βένς έσβυσε το τσιγάρο του σ' ένα τασάκι και έξηκολούθησε:

— Σας ύποδείχνω μια φορά ακόμα πόσο άντικανονικές είναι οι έρωτήσεις που μου κάνετε. Άλλά φαντάζομαι πως και σεις, σαν και

μένα, δεν σταματάτε στους τύπους και πως έχετε μεγάλη έπιθυμία ν' άποκαλυφθώ ή αλήθεια το ταχύτερο...

Ποιός ξέρει άν είυτε άθώος, ή ζωή σας έξαρτάται, δίχως καμμία άμφιβολία, άπό την ταχύτητα που θ' αναπτύξωμε γιά να ξεκαθαρίσωμε αυτή την υπόθεση...

Άλλά, άς έρθουμε τώρα στην έξαφάνιση του φίλου σας Πινόλ... Ανακαλύψαμε στο σκαμμένο δρόμο, όπου πέφτει ή κρυφή έξοδος του άεροδρομίου, τα ίχνη μιας ρόδας αυτοκινήτου. Δε θά άπέδιδα τόση σημασία, άν ή άρπαγή του Τινόλ μέσα σε αυτοκίνητο δεν έξηγούσε την έξαφνική έξαφάνισή του...

Άσφαλώς μ' αυτόν το τρόπο τον τραβήξαν σε καμμία ένεδρα... Βριακόμασε μαζί μια στιγμή στο άεροδρόμιο... Έπειτα σάς έχασα... Που είσατε;

— Μέσα στο πλήθος.

— Δε σάς άντελήφθηκα.

— Όμολογείτε πως δεν υπάρχει τίποτα το περίεργο.

— Γιατί, άφου βριακόμασε με τον Περονζούρ, όταν πληροφόρηθήκατε την έπιστροφή του Τινόλ, τον άφήσατε;

— Ο Περονζούρ έμεινε στο καφενείο γιά να σάς τηλεφωνήση, ενώ εγώ πηδούσα σ' ένα αυτοκίνητο.

— Και τί κάματε όταν ο Ουμβέρτος Τινόλ, άρχισε να τρέχη προς την κρυφή έξοδο του άεροδρομίου;

— Δεν τον είδα να φεύγει. Σας επαναλαμβάνω με είχε άποκλείσει το πλήθος. Άποφάσισα άμέσως να έπιτρέψω σπίτι μου, κάνοντας τη σκέψη πως ίσως ο Τινόλ άφου έγκατέλειψε το άεροδρόμιο, έκίνησε κατ' εούθειαν γιά να με συναντήση.

— Πως γυρίσατε σπίτι;

— Με ταξί.

— Μπορείτε να μου δώσετε τον αριθμό του ταξί;

— Όχι βέβαια.

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Άπό τις Σημειώσεις του ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ
Μια Ιστορία, που είναι ένα τραγούδι άγάπης.

... Έτσι λοιπόν αποχαιρέ-
τίστηκαν. Η αγαπημένη
του τοῦ εἶχε δηλώσει κα-
τηγορηματικά: «Αν διαρ-
κοῦσαν ἀκόμη οἱ προπολε-
μικές συνθήκες, θὰ σ' ἐρ-
τευόμουν στὰ σοβάρια. Σή-
μερα ὅμως, ἐμεῖς οἱ γυ-
ναῖκες πρέπει νὰ σκεπτό-
μαστε ἀλλοιῶς. Τί εἶσαι;

Ένας ζωγράφος!! Εἶναι ἐπάγγελμα
αὐτό. σὲ παρακαλῶ; Γιά νὰ τραβήξω
μπρός, ἢ οὐ χρειάζεται ἕνας μεγαλοβι-
ομήχανος. Μὴ πικραίνεσαι, γιὰ τὸνομα
τοῦ Θεοῦ! Προσπάθησε νὰ κάνης ἕνα
καλὸ γάμο! Εἰσάι νέος κι' ὁμορφος.
Σοῦ θυμίζω πὼς οἱ κυρίες τοῦ κόσμου
δὲν αἰσθάνθηκαν ἀκόμα τὴν κρίση!
Ὅσο γιὰ κορίτσια «ἐν ὥρᾳ γάμου»
στὴ λεγομένη «καλὴ κοινωνία», ἄλλο
τίποτα. Γεῖά σου λοιπόν καὶ καλὴ τύχη».

Καὶ τὸ Μοντελάκι, μόλις τελείωσε τὸ
λογίδριό αὐτό, ἀρπάξε τὴν ἐτοιμασμέ-
νη βαλίτσα τοῦ καὶ ἐγκατέλειψε τὸ
ἀτελιέ.

Ὁ Ρομπέρ Σωρρέ δὲ θὰ μπορούσε
νὰ πῇ πόση ἀκριβῶς ὥρα τοῦ χρειά-
στηκε γιὰ νὰ κάλοκαταλάβῃ τί ἔγινε.
Βρέθηκε τόσο ἀπροετοίμαστος Πάντω;
ἀργησε νὰ πιστέψῃ πὼς δὲν ὀνειρεύε-
ται καὶ τότε ἕνας δυνατὸς πόνος τοῦ
σφίξε τὴν καρδιά.

Χμ, προπολεμικῶς... θὰ μ' ἀγάπα-
γε! συλλογίστηκε μὲ πικρία. Μὰ τὴν
ἀλήθεια; τίποτα δὲν ἐρήμωσε ὁ πόλε-
μος πρὶν ἀνεπανόρθωτα ἀπὸ τὴν γυναι-
κεῖα καρδιά! Καὶ τώρα; Τί νάκανε;
Μόνος, ὁλομόναχος μέσα σ' αὐτὸ τὸ
ἀτελιέ πού σὲ μιά στιγμή τοῦ φάνηκε
ἀπέραντο!

Κατέβηκε, βγήκε, φώναξε τὸ πρῶτο
ταξί πού περνοῦσε κι' ἐτοιμάστηκε νὰ
μπερὶ λέγοντας τοῦ σωφέρ:

— Στὸ Μὸν Παρνάς!

Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ βρεθῇ σ'
ἕνα περιβάλλον κάπως δικό του, ἤθελε
νὰ αἰσθανθῇ τὴ στοργὴ τῶν συναδέλ-
φων του! Διψοῦσε γιὰ λίγη ἀγάπη ὁ
Ρομπέρ. Μὰ μπαίνοντας στὸ ἀμάξι, ἐν-
νοίωσε πὼς ἀγγίσε μὲ τὸ πόδι τοῦ

ἕνα μικρὸ ἀντικείμενο. Κάθισε κι' ἔσκυψε νὰ δῇ. Ἦταν
ἕνα μικρὸ γυναικεῖο τσαντάκι σὲ σχῆμα φακέλλου, λεπτο-
δουλεμμένο, κομψό, ἀπὸ θαμπὸ γκριζὸ δέρμα μ' ἕνα καλ-
λιτεχνικὸ μονόγραμμα Α. Τ. ἢ Τ. Α. Ἀπὸ μέσα τοῦ—σάν
πειρασμός—ἔβγαινε ἕνα διακριτικὸ μεθυστικὸ ἄρωμα.

Καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ τὸ ἀνοίξῃ, νὰ δῇ τίνοσ εἶναι, γιὰ
νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ. Μὰ εἶχε τὸ δικαίωμα; Ἰσὼς νάκρυβε
μυστικά. Ἀλλὰ πάλι πὼς ἀλλοιῶς θὰ καταλάβαινε τίνοσ
ἦταν; Νὰ τὸ παρέδινε ἐκεῖ πού συνήθως παραδίδονται τὰ
ἀντικείμενα πού χάνουν οἱ ἀφηρημένοι καὶ οἱ ἀπρόσεχτοι;
Τότε ὅμως θὰ παρεβιάζαν ἄλλοι τὰ μυστικά πού δὲν ἤθελε
νὰ παραβιάσῃ αὐτός... Νὰ δημοσιεύει ἴσως σὲ κάποια ἐφη-
μερίδα «Εὐρέθηκε τσαντάκι...» Αὐτὸ ἀσφαλῶς ἦταν τὸ
καλύτερο.

Ἀζάφνα ὁ σωφὲρ σταμάτησε. Εἶχαν φτάσει στὸ «Μὸν
Παρνάς». Καθὼς κατέβαινε ἀπὸ τὸ ταξί ὁ Ρομπέρ συλλο-
γίστηκε μιά στιγμὸύλα ἀκόμα κι' ὕστερα ρώτησε:

— Δὲ μοῦ λέτε; Μήπως θυμάστε πού ἀφήσατε τὸ πρό-
σωπο, πού εἶχε πάρει τὸ ἀμάξι σας πρὶν ἀπὸ μένα;

— Ἄν θυμάμαι! Μὲ τέτοιο πουρμπουάρ! Στὸ Πάλας
Ὁτέλ, κύριε.

— Ἀ! Εὐχαριστῶ! Καὶ πρὶν δώσῃ τὴν ἀγγελία του στὴν
ἐφημερίδα ὁ Ρομπέρ διευθύνθηκε στὸ τηλέφωνο.

— Ἄλλο! Πάλας Ὁτέλ, παρακαλῶ... Πρέπει νὰ μιλήσω
σὲ μιά πελάτιδά σας... ἀρχικά Α. Τ. ἢ Τ. Α.

— Ἐχετε τρελλαθῇ ὠρισμένως ἢ εἰστε ὁ πρὶν δυσάρεστος
φαρσέρ...

— Ἄλλο!... Ἄλλο! Δὲν ἀστειεύομαι! Πρέπει νὰ μιλήσω
στὴν κυρία, ἢ Δεσποινίδα—δὲν ξέρω—Α.

— Πάλι τὰ ἴδια; Καὶ ὁ ὑπάλληλος κρέμασε τὸ ἀκού-
στικό.

ΕΥΡΕΘΗΚΕ ΤΣΑΝΤΑΚΙ ΚΥΡΙΑΣ

— Ἀλλο! φώναξε νευρι-
ασμένος ὁ Ρομπέρ... Ἀκοῦ-
στε περὶ τίνος πρόκειται!
Τὸ πρόσωπο αὐτό...

— Λοιπόν;

—... Ἡ μάλλον: Στὸ ταξί
πού ἤμουν πρὶν ὀλίγου βρέ-
θηκε γυναικεῖο τσαντάκι
μὲ μονόγραμμα Α. Τ. καὶ ὁ
σωφὲρ μὲ διαβεβαίωσε πὼς

ἡ κυρία κατέβηκε...

— Καταλαβαίνω! Παρντόν, κύριε.
Μὰ ξέρετε, εἶναι τόσο πού θέλουν νὰ
κάνουν τὸν ἐξυπνο! Θὰ κυττάξω στὸν
κατάλογο... Μείνετε στὸ τηλέφωνο...

— Ἀλλο! Ἀλλο! ἀκούστηκε σὲ λίγο
μιά γυναικεῖα φωνή. Ἐδῶ Μίστερ
Τίγγριν. Ποῖος αὐτοῦ;

— Ρομπέρ Σωρρέ, κυρία! Οἱ. Μή-
πως λησμονήσανε μέσα σ' ἕνα...

— Ὅου γιές! Τὸ τσαντάκι μου...
Ρομπέρ Σωρρέ... Σωρρέ... μὴ μού-
ρισε γιὰ τὸν ἑαυτό της μὰ λυγρὸς νὰ
ἀπομακρύνῃ τὸ στόμα της...

—... Πῶς; Ἀ! μάλιστα, Κυρία μου,
εἶπε κάπως ξαφνιασμένος ἐκεῖνος.

— Ὅου! Χαῖρω! Θέλετε νὰ μοῦ φέ-
ρετε ἐδῶ τὸ τσαντάκι μου; Θὰ μεῦρε-
τε ἕως τίς 3. Στίς 3 1/2 φεύγω γιὰ τὴν...

Ἡ μάλλον... ἀκούστε: Θάχετε καιρὸ
νὰ φτιάξετε τὸ πορτραῖτό μου; Τότε...
θὰ παραστή ἀνάγκη νάρθετε μαζί μου
στὴ Φλωρεντία. Στίς 3 1/2 φεύγει τὸ
τραῖνό μου. Ἄν δὲν ἔχετε ἐδῶ μιά
δουλειὰ πρὶν βιαστικὴ...

— Στὴ Φλωρεντία;

— Ναί. Σκεφθῆτε κι' ἀποφασίστε!
Ἡ ἐδῶ ὡς τίς 3 ἢ στίς 3 καὶ εἴκοσι
στὸ σταθμό. Γκοῦτ μπᾶύ!—Γκοῦτ μπᾶύ!
εἶπε ὁ Ρομπέρ κρεμώντας τὸ ἀκουστι-
κὸ σὰ χαμένος.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν τηλεφωνικὴ κα-
μπίνα τάβαλε μὲ τὴν Ἀμερικὴ! Αὐτὴ
τάφταιγε ὅλα! Αὐτὴ ἐπέβαλε στὸ
μεταπολεμικὸ κόσμο τὸ πρακτικὸ μυα-
λό, τὴ λογικὴ τῶν ἀριθμῶν καὶ τοῦ βγα-
λε κάθε ποίηση! Ὡ! δὲ θὰ πῆγαίνε!

Ἀμπά!... Αὐτὸς δὲν ἦταν Ἀμερικᾶ-
νος!... Δὲν ἀποφασίζε τόσο γρήγορα!...
Ἀλλὰ πάλι!... Τώρα πιά... Τί τὸν κρα-

τοῦσε στὸ Πάρσι;! Ἐνῶ ἡ Φλωρεντία!... Ὁνειρο γιὰ
κάθε ζωγράφου... Ὡ! ναί! Θὰ πῆγαίνε! Ἐβαλε κάτω τίς
οἰκονομίες του! Τοῦμεναν ἀρκετὰ ἀκόμη ἀπὸ τὸ τελευ-
ταῖο ταμπλώ, πού πούληθηκε στὸ Σαλόν! Ἐπειτα... πῆ-
γαίνε γιὰ δουλειά. Θάκανε γρήγορα—γρήγορα αὐτὸ τὸ
πορτραῖτο...

— Ὅου! Μίστερ Σωρρέ! φώναξε ἡ Λιάνε Τίγγριν, μόλις
εἶδε νὰ μπαῖνι στὴν αἰθουσα ἀναιμονῆς ὁ Ρομπέρ, κρα-
τῶντας στὸ ἑνὶ χέρι τοῦ ἕνα ἀνδρικό νεσεσέρ καὶ στὸ
ἄλλο, τὸ χαμένο τσαντάκι.

Ἐκεῖνος ἔσφιξε τὸ μικρὸ λευκὸ χεράκι πού τοῦ ἔτεινε ἡ
κομψὴ κυρία καὶ τὴν κύτταξε: Ἦταν ἀλήθεια ὁμορφὴ. Μὲ
τὰ ὁλόμαυρα μάτια της, τὴν κανονικὴ κατατομή, τὴν ἀσφογι
σιλουέττα.

— Θὰ μπορούσατε ἐξαίρετα νᾶστε ἀπὸ τὴ Βρετάνη, κυ-
ρία, τῆς εἶπε χαμογελώντας.

— Ὅου γιές! ἄρχισε ἐκεῖνη μὲ τὴν ξενικὴ της προφορά.
Ὅλοι μοῦ λένε πὼς μοῦ φαίνεται πολὺ ἡ γαλλικὴ κατα-
γωγὴ τοῦ πατέρα μου...

Ἡ φωνὴ τοῦ ὑπαλλήλου, πού καλοῦσε τοὺς ταξιδιωτὲς
νὰ πάνε στὶς θέσεις τους, τοὺς ἀνάγκασε νὰ ἐξακολουθῇ
σοῦν τὴν κουβέντα τους στὸ διαμέρισμά τους, ἐνῶ ἔτρεχαν
πρὸς τὴ Φλωρεντία. Ἐκεῖ ὁ Ρομπέρ ἔμαθε πὼς ἡ συντα-
ξιδιώτισσά του εἶχε χάσει τὸν ἄντρα της τὸν περασμένο
χρόνο σ' ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα. Τώρα διασκέδαζε τὴ
μοναξιά της ταξιδεύοντας στὴν Εὐρώπη. Ὅπως ἦταν φυ-
σικὸ, ἄρχισε ἀπὸ τὴ Γαλλία, τὴν πατρίδα τοῦ πάππου της.
Ὁ Ρομπέρ διαπίστωσε πὼς ἡ Λιάνε ἦταν πολὺ λίγο Ἀμε-
ρικανίδα. Εἶχε πνεῦμα λεπτὸ, ἤθελε νὰ μαθαίνῃ καὶ τὸ
ἐνδιαφέρον πού ἔδειχνε γιὰ τὴν τέχνη ἦταν ἀληθινὸ καὶ

αὐθόρμητο. Καταλάβαινε τώρα πὼς ἡ συντροφιά της τὸν
εὐχαριστοῦσε. Μὲ τὸ πείσμα ὅμως πού τοῦ εἶχε γεννήσει
τὴ τελευταία του περιπέτεια, ἤθελε νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυ-
τόν του. Προσπαθοῦσε νὰ πιστέψῃ καὶ ὁ ἴδιος πὼς πραγ-
ματικὰ βιαζόταν... νὰ τελειώσῃ τὸ πορτραῖτο πού ἀνέλαβε
καὶ γι' αὐτὸ, καληνυχτίζοντας τὸ βράδυ τὴν συνταξιδιώτισ-
σά του, τῆς εἶπε:

— Λοιπόν αὐριο ἀρχίζουμε.

— Ναί αὐριο! εἶπεν ἐκεῖνη ἀπλᾶ. Περίεργο ὅμως! Ὑ-
στερα ἀπὸ λίγες μέρες δὲ βιαζόταν πιά τόσο ὁ Ρομπέρ.
Ἔργαζόταν μὲ προσοχή, διόρθωνε κάθε τόσο, ἀφοσιωνόταν
στὸ ἔργο του; Ἡ προσπαθοῦσε νὰ μὴ προχωρήσῃ...

— Ὅχι ὄχι! ἀπαντοῦσε στὸν ἑαυτό του. Ὅχι! Δὲν ξέ-
χασα κείνη πού ἀγαποῦσα. Γιὰ κείνη πονῶ ἀκόμα, Κι' ἄς
ἦταν ἄστατη. Ἐγὼ δὲν τῆς μοιάζω.

— Ὡ! τί κρίμα νᾶναι τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν... ἄλλη,
ἔλεγε λίγες μέρες ἀργότερα, μονολογώντας. Ἄν τῆς ἔ-
μοιαζε λίγο, δὲ θὰ τὴν πρόσεχα αὐτὴ τὴ Λιάνε... Τώρα...
ἔχει ξυπνήσει τὸ ἐνδιαφέρον μου... τὸ καλλιτεχνικὸ βέβαια.

Ἐνα πρῶτ' ὅμως πού εἶχαν πάει μαζί στὴν Πινακοθήκη,

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ, ΥΠΟ ΟΚΑΡ

Ἡ Λιλή ἐγύρισε κι' ἐκύτ-
ταξε τὴ φίλη της μ' ἕ-
να βλέμμα, πού ἔδειχνε κατά-
πληξη:

— Ἐσὺ, Ἀννέττα, τῆς εἶπε, ἔρχεσαι καὶ μοῦ μιλάς σάν
ἱεραπόστολος; Καὶ μοῦ λές ν' ἀφοσιωθῶ στὸν ἄντρα μου
καὶ νὰ παρατήσω τὸ Ντιντῆ, τὸν ὠραιότερο ἔρασή μου
εἶχα ὡς τώρα;

— Ναί, ἔκαμε σοβαρὰ ἡ Ἀννέττα. γιὰτί σοῦ μιλῶ ἐκ
πείρας. Εἶμαι, τὸ ξέρεις, πολὺ πρὶν ἀπὸ σένα μπασμένη
στὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες καὶ ξέρω πὼς δὲν μποροῦν νὰ
παραβληθῶν μὲ τίποτα ἄλλο, παρὰ μ' ἕνα γλυκόπιτο-
κρασί, πού τὸ ρουφᾷ κανεῖς, γουλιὰ-γουλιὰ, μὲ λαχτάρα,
μὰ πού, στὸ τέλος, ἀφίνει στὰ χεῖλη μιά πίκρα... μὴν ἄ-
ηδία... πού σὲ κάνει νὰ συχαίνεσαι τὸν ἑαυτό σου...

Ἡ Λιλή διέκοψε γιὰ μιά στιγμή τὸ κραγιονάρισμα τῶν
χειλιῶν της, πού μὲ τόση ἐπιμέλεια ἔκανε μπρὸς τὸν κα-
θρέπτη τῆς τουαλέττας της κι' ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῆς
φίλης της, ἣν ὅποιαν ἐκύτταξε μὲ ἀπορία, ἀλλὰ καὶ μὲ
κάποια προσπάθεια νὰ μαντέψῃ τὴ μυστικὴς κι' ἀπόκρυφες
σκέψεις της. Ὑστερα τῆς εἶπε, μ' ἕνα τόνο ἐλαφρὰ εἰρω-
νικὸ:

— Σὲ καλὸ σου, Ἀννέττα. Δὲν ξέρω τί ἔπαθες σήμερα.
Μιλάς σάν κορίτσι, πού μόλις βγήκε ἀπ' τίς Καλόγερρες...

— Ὅχι. Μιλῶ μάλλον σάν μιά πεπειραμένη... καλόγερρα.

Ἀκουσέ με: πᾶψε νὰ κάνης δυστυχισμένο τὸν ἄντρα σου!
ἔπαινε ἡ Ἀννέττα μὲ τὸ ἴδιο σοβαρὸ ὕφος τοῦ ἀνθρώπου,
πού ἀνέλαβε τὸ δύσκολο ἔργο τῆς ἠθικοποιήσεως τῆς κοι-
νωνίας.

Ἡ Λιλή, στὴν πραγματικὴ αὐτὴ ἐπίθεση τῆς φίλης της,
αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη ν' ἀμυνθῇ.

— Τὸν ἄντρα μου!... ἐμουρμούρισε. Μὰ ἐκεῖνος εἶναι εὐ-
τυχέστατος. Δὲν ξέρεي τίποτα...

— Θάρθῃ μιά μέρα πού θὰ μάθῃ. Εἰν' ἀδύνατο νὰ μὴ
μάθῃ. Καὶ τότε...

— Τότε, θὰ κάνω ὅ,τι ἔκανες καὶ σύ: θὰ τὸν ἀλλάξω.

— Μὰ κι' ὁ δεύτερος θὰ μάθῃ. Σὲ βεβαίω. Ἐγὼ μόλις...
στὸν τρίτο ἄντρα μπόρεσα νὰ βρῶ τὴν ἡσυχία μου. Καὶ

τοῦτο γιὰτί ἔ-
κάθησα φρόνι-
μα. Δὲν ἀπέκτη-
σα πιά κανένα
ἐραστή...

Ἡ Λιλή ἔκλει-
σε πονηρὰ τὸ
μάτι, κάνοντας
ἕνα τσαχπίνικο
μορφασμό.

— Σὲ τὰ μάς,
ἀδερφάκι Ἀν-
νέττα; ρώτησε
μὲ φωνὴ πού
προσπάθησε νὰ
κάνῃ βραχνή
καὶ χοντρή, γιὰ
νὰ μιμηθῇ τοῦς

ἐνῶ κύτταζαν μιά εἰκόνα τοῦ Μποτισέλλι βρῆκε πὼς μιά
ἀπὸ τίς νύμφες τῆς συνθέσεως ἔμοιαζε τόσο στὴ συνοδὸ
του! Κι' ἦταν τόσο λίγο ντυμένη αὐτὴ ἡ... νύμφη. Ἀχ μὰ
... γιὰτί νὰ σχετίζῃ μέσα του αὐτὰ τὰ πράματα: τὴν ὁμοι-
ότητα μὲ τὸ ἐλαφρὸ ντύσιμο;

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ἡ Λιάνε ἔπαιρνε τὴ συνηθισμένη της
πόζα καὶ ὁ Ρομπέρ ἐτοίμαζε τὰ χρώματα, ἄφισε ἔξαφνα
τὴν παλέττα καὶ τὰ πινέλλα κι' ἔτρεξε κοντὰ της. Γονάτισε
μπρὸς της καὶ διώρθωσε κάτω τίς πτυχές τοῦ φορέματος.
Ὅταν τέλειωσε καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ σηκωθῇ κάτι εἶπε.
Ἐκεῖνη ἔσκυψε γιὰ νὰκούσῃ ἴσως καλύτερα καὶ... χωρὶς
νὰ καταλάβουν πὼς, βρέθηκαν μὲ τὰ χεῖλη ἐνωμένα.

Τὸ πορτραῖτο τώρα προχωροῦσε ὅλο ἕνα ἀργότερα.
Ὅταν ἀργοῦσε νὰ πάῃ πρὸς τὸ μοντέλλο... γιὰ νὰ διορ-
θώσῃ κάτι ὁ Ρομπέρ, ἐπήγαίνε τὸ μοντέλλο νὰ δῇ τὸ ταμ-
πλώ... καὶ ἡ ἐργασία σταματοῦσε.

Μ' ὅλα αὐτὰ τὸ βέβαιον εἶναι πὼς τὸ πορτραῖτο αὐτὸ
ἦταν τὸ πρῶτο ταμπλώ πού κρεμάστηκε στὸ σπίτι τοῦ κυ-
ρίου καὶ τῆς κυρίας Ρομπέρ Σωρρέ.

ΕΝΑ ΚΟΛΠΟ

μάγκες.
— Ἡ ἄλλη ἐπέμεινε σοβα-
ρώτατα:

— Λόγω τιμῆς! Δὲν ἀπέ-

κτη-σα κα-νέ-να ἐ-ρα-στή! καὶ ἐτόνισε μιά—μιά τίς συλ-
λαβές.

Ἡ Λιλή ἀνεκάθισε στὴν καρέκλα της καὶ εἶπε:

— Μιλεῖς σοβαρὰ; Καλὰ, κι' ὁ Ἀλέκος;

— Ὁ Ἀλέκος εἶναι παλῆ ἀ ιστορία. Τότε ἤμουν ἀκόμα
ζωντοχίρα. Ἀλλ' ἀφ' ὅτου ξαναπαντρεύτηκα—πᾶνε δυὸ
μῆνες τώρα—οὔτε γύρισα νὰ κυττάξω ἕξνον ἄντρα... Καὶ
σκέφθηκα τί ἔγκλημα ἔκανα στὸν ἑαυτό μου πού δὲν ἤ-
μουν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἔτσι! Εἶδα σὲ τί βόρβορο κυλιόμουν.
Ἀπολαμβάνω ἀχόρταγα τὴ νέα μου ζωὴ, τὴν ἀπέραντη εὐ-
τυχία μου... Καὶ περὶδὴ εἶσαι ἡ καλύτερή μου φίλη, θέλη-
σα καὶ ἐπιμένω νὰ σὲ κάνω νὰ χαρῆς κι' ἐσὺ τὴν ἴδια εὐ-
τυχία: τὴν εὐτυχία τῆς τίμιας παντρεμένης!..

Ἡ Ἀννέττα μιλοῦσε σάν πεπειραμένος δημαγωγὸς σὲ
προεκλογικὴ περιοδεία. Καὶ τὸ μόνο πού ἔλειπε ἀπὸ τὸ
παραπάνω λογίδριόν της εἶναι ὅτι δὲν τὸ «ἐκάλυψαν ρα-
γδαῖα χειροκροτήματα»...

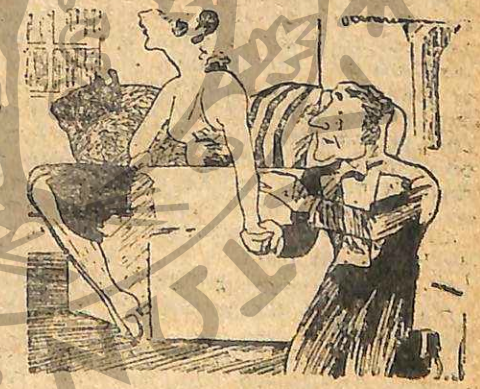
Ἡ Λιλή, θὲς γιὰτί ἐξασκοῦσε μεγάλη ἐπιρροὴ ἀπάνω
της ἡ Ἀννέττα, θὲς γιὰτί κεντήθηκε ἡ φιλοτιμία της ἡ ἡ
περιέργειά της νὰ χαρῇ κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ τῆς «τίμιας παν-
τρεμένης», ἔστειλε ἕνα γράμμα τοῦ Ντιντῆ καὶ τοῦ ἐδή-
λωσε ὅτι ἐτελείωσαν ὅλα μεταξὺ τους.

Ἐκεῖνος ἔτρεξε κοντὰ της, ἔκλαψε, τὴν παρέκάλεσε γο-
νατιστός. Τίποτέ! Ἡ Λιλή ἦταν ἀνένδοτη! Ἐπὶ τέλους,
βρῆ ἀδελφά, ἤθελε νὲ γνῶρῃσι καὶ κάτι καινούργιο: Τὴ
ζωὴ τῆς τίμιας παντρεμένης, τὴ ζωὴ πού... ὑποπευόταν
πὼς τὴν ἔκαναν καὶ πολλὲς ἄλλες. Ἦθελε νὰ νιώσῃ τίς
συγκινήσεις τοῦ ἀδιόρθωτου γλεντζέ, πού ξαφνικὰ ποθεῖ
τὴ γαλήνη τοῦ μοναστηριοῦ κι' ἀρχίζει... νὰ νηστεύῃ.

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα, καθὼς ἔμπαινε στὸν κινηματογράφου
μὲ τὴ συνείδηση πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴ γαλήνη τῆς νέας
τῆς ζωῆς, ἀνατινάχθηκε σὰ νὰ τὴ δάγκωσεν φεῖδι. Ἀπὸ τὴ
διπλανὴ ἔξοδο ἀ-
κουσε ἕνα χαροῦ.
μενὸ γέλιο κι'
εἶδε τὴν Ἀννέ-
ττα νὰ βγαίνει...
στὸ μπράτσο τοῦ
Ντιντῆ!..

Τῆς ἦρθε νὰ
φωνάξῃ, νὰ τὴν
πιάσῃ ἀπ' τὰ μαλ-
λιά! Μὰ δὲν τώ-
καμε.

Γιὰ νὰ τὴν ἐκδι-
κηθῇ... βρῆκε
ἄλλον ἐραστή

Ἡ Λαίδη Κυνθία καθισμένη στὴ βεράντα τῆς Βίλλας Ἀγγερτων μαζί μὲ τὸν κ. Σατερθγουαίτη, σχολάζει τὸν κατάλογο τῶν προσκεκλημένων: «Λαίδη Κυνθία Ντραλντ, κύριος Καὶ κυρία Ρίτσιαρδ Σκότ, Ταγματάρχης Πόρτερ, κυρία Στάβερτον, Λοχαγὸς Ἀλλενσον καὶ κ. Σατερθγουαίτη...» Ὅλες αὐτὲς τίς προσκάλεσε τὸ ζευγὸς Ἀγγερτων γιὰ νὰ περάσουν μερικὲς ἡμέρες στὴν ἐξοχικὴ τοὺς ἑπαυλὴν.

Ανέβησαν αρχίσει να τους διηγείται για τις χαρτορίχτρες της Αιγύπτου.

ὁ διάβολος ! Μπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ κανένα στὸ χειρότερο

ΠΑΝΘΕΟΝ

σαν στην αυλή και τραβήξε προς
ἀκούστηκαν οί πιστολιές. Είπε όλο
τά σκότωσε αυτή. Πυροβόλησε πρό

ὅλοι τρομαγμένοι. Στὴν αἶθουσα τοῦ
τόσκότ νεκρὸν μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος

μπιλλιάρδου βρήκαν τόσους νεκρούς μιά σφαίρα στο στήθος

Ο Λουσιέν Μπουασώ, πολ-
λά χρόνια ύ-
πάλληλος-ένος
συμβολαιογραφείου, όπου, α-
πό το πρωί έως το βράδυ, έ-
γραφε τα σχεδόν στερεότυ-
πα προσχέδια συμβολαίων,
διαθηκών, αγοραπωλησιών, δω-
ρεών, εκχωρητηρίων, που του
ένεργούλιασαν το μυαλό, δεν
είχε κατορθώσει ποτέ ως
τώρα, να ζήσει κάπως πιο έ-
λεύθερα, έξω από τη ρουτίνα
της καθημερινής του δουλειάς.

Από το πρωί που ξυπνούσε,
ως την ώρα που θα ξανάπε-
φτε κουρασμένος στο κρεβ-
βάτι του, έσκεπτόταν, περπα-
τούσε, εργαζόταν σαν αυτό-
ματο. Τίποτε το νέο, το εξαι-
ρετικό, το ενδιαφέρον! Το
ίδιο μονότονο δωμάτιο, με τα
παλιά, σακατοφαγωμένα ξι-
πιλά, ο ίδιος στενός δρομά-
κος, που ώδηγούσε στο γρα-
φείο, μακριά από τη ζωή και
το θόρυβο των μεγάλων λεωφόρων, το ίδιο γραφείο με
τα σκοτισμένα χαρτιά, τα μυχλιασμένα ντουλάπια και την
ξεβαμμένη καρέκλα, το ίδιο μικρό ρεστωράν, τα ίδια πρό-
σωπα, πάντα τα ίδια και τα ίδια.

Κάποτε έδιάβασε ένα επιστημονικό βιβλίο— να ένα σπά-
νιο γεγονός! —και είδε μέσα εκεί να γράφει ένας ψυχία-
τρος, ότι τους περισσότερους πελάτες του τους είχε ώ-
δηγήσει ως την κλινική του ή φρικτή ρουτίνα της μονότο-
νης δουλειάς. Αυτό τον έταράξε! Τι λοιπόν; Βρισκόταν κι
αυτός ίσως στο δρόμο, που ώδηγούσε στο ψυχιατρείο; Ή-
ταν, μ' άλλα λόγια, στα πρόθυρα της τρέλλας; Διάβλεπε!
Να μια παλιά ύποψια του, που έρχόταν να πάρη την
σάρκα και τα οστά της επιστημονικής βεβαιώσεως! Ο
Λουσιέν είχε σκεφθεί πολλές φορές, ότι η ζωή που έκανε,
δεν ήταν ζωή. Κάτι του λέγε μέσα του πως είχε πάρει το
στραβό δρόμο. Έβλεπε κάθε μέρα στα χαρτιά που γράφει,
ότι ο άλλος κόσμος βρισκόταν σε μια διαρκή εναλλαγή
σχέσεων μεταξύ του, ότι έκανε επιχειρήσεις διάφορες, άλ-
λαζε καταστάσεις κοινωνικές, έπλούτιζε, αγόραζε ακίνητα,
έχρεωκοπούσε, έρωτευόταν, έπαντρευόταν, άποκτούσε οι-
κογένεια, έδημιουργούσε γύρω του ατμόσφαιρα, που, δί-
χως άλλο, του έδινε την αίσθηση της χαράς, της ικανοποι-
ήσεως, της ασφαλείας... Αυτός δεν είχε νιώσει τίποτε απ'
αυτά. Και είπε πολλές φορές μέσα του:

«Α να χαθή ή παληοζωή που κάνω! Πρέπει να την άλ-
λάξω! Το βράδυ, άμέσως σήμερα, θα πάω στο καφενείο ή
σ' ένα μπάρ, να δω κόσμο, να πιω κάτι, ν' ακούσω μουσι-
κή!» Έπαιρνε τη μεγάλη απόφαση, αισθανόταν αλλοιώτι-
κο τον εαυτό του, εύθυμο, δυνατό! Και το βράδυ, όταν ά-
φινε την πέννα κι' εύρισκόταν στο δρόμο, έπερπατούσε με
τις ίδιες σκέψεις και ξαφνικά βρισκόταν... μπρός στην
πόρτα του σπιτιού του. Έπηγαινε εκεί, σαν το άλογο που
δεν ξέρει παρά μονάχα το δρόμο του σταύλου του...

Μά τι συνέβαινε λοιπόν; Δεν άργησε να το καταλάβη:
δεν είχε την τόλμη ν' αλλάξει ζωή. Του έλειπε το θάρρος,
και να τώρα, στο επιστημονικό βιβλίο, έβλεπε διατυπω-
μένο καθαρώτατα τον όρισμό εκείνου που τον τυραννού-
σε: «... Ένα από τα πρώτα συμπτώματα είναι η νάρκωσις
της βουλήσεως, που σιγά-σιγά χαλαρώνεται, άτονεί και
στο τέλος, εξαφανίζεται...»

Αυτό ήταν! Είχε πάθει τη «νάρκωση» της βουλήσεως.
Και ίσως- ίσως, γιατί όχι; Ίσως-μá είνε τρομερό να το
πιστέψης! Α, μπά, δεν είναι δυνατόν να έπαθε τελεία και
άνεπανόρθωτη άτονία της βουλήσεως! Όχι! Έπρεπε
ν' αποδείξη στον εαυτό του, πως δεν ήταν άκόμη στο ση-
μείο να πέση στα χέρια των ψυχιάτρων!... Ήταν ικανός
να ξεφύγη απ' τα νύχια της στρίγγλας της ρουτίνας!

Μέρες πολλές έτυραννούσε το μυαλό του ή σκέψη να κά-

ΚΑΤΙ ΑΛΛΟΙΩΤΙΚΟ!

ΨΥΧΟΓΡΑΦΙΑ ΣΑΪΒΑ ΡΑΚΡΟ

«Αγνό και άθωο κορίτσι!» Αυτές οι λέξεις ξύπνησαν
κάτι πολύ παλιό μέσα του: όνειρα μακρινά, σχεδόν σβυ-
σμένα, πόθους, που είχαν μουχλιάσει πιά στα χρονοντού-
λαπα της ψυχής του, όπως τα χαρτιά του γραφείου του.

Κάτι έλαμψε μέσα του: άρχισε ν' αλλάξει ή ζωή του...
Ύστερα από μισή ώρα, ο Λουσιέν είχε ανοίξει διάπλατα
την ψυχή του στο «αγνό και άθωο» κορίτσι, που του έστελ-
νε ή Μοίρα για να του αλλάξει τη ζωή. Ήταν το πρώτο
κορίτσι που έγνώριζε στη ζωή του. Και τώβλεπε με τα
μάτια των παιδικών του χρόνων — από τότε είχε σταμα-
τήσει ή αίσθηματική του ζωή — των χρόνων, που όλα φαί-
νεται αγνά...

«Η μικρή πεταλούδιτσα τον παρέσυρε ως ένα κέντρο.

— Πάμε μέσα, του είπε.

— Όχι... φοβάμαι το φώς... το θόρυβο.

Μια λάμψη άστραψε στα μάτια της.

— Τότε καλά, του είπε. Κάθισε εδώ σ' αυτό το μπά-

γκο. Θα πάω ν' αγοράσω ό,τι χρειάζεσαι για να περάσω με

μαζί μια καλή ώρα στο σπίτι μου ή το σπίτι σου... Μά...

ξέρεις... δεν έχω, δυστυχώς, αρκετά χρήματα...

— Χρήματα; Έχω γώ, είπε ο Λουσιέν κι' έβγαλε το

πορτοφόλι του και το άνοιξε. Εκείνη έπηρε όσα χαρτονο-

μίσματα υπήρχαν μέσα κ' έφυγε, γελόντας, δυνατά.

Ο Λουσιέν έπερίμενε πλημμυρισμένος από χαρά. Δεν

έσκαφταν τίποτε το όριμένο, μά ήταν εύτυχης. Επί τέ-

λους! Είχε συμβή κάτι α λ λ ο ι ω τ ι κ ο στη ζωή του.

Έπερίμενε... Η μικρή όμως δεν ξαναγύρισε.

Έπέρασαν μιά... δυό... τρείς ώρες.

Στο τέλος, ένα γκαρσόν, που είχε άντιληφθή την προη-

γούμενη σκηνή, έβγηκε και τούπε:

— Τι περιμένετε, κύριε;

— Εκείνο τό... αγνό και άθωο» κορίτσι, έμυρμούρισε

ο φτωχός Λουσιέν.

Τό γκαρσόν έσκασε στα γέλια.

— Εκείνη ή έστσίπωτη τροτέζα «αγνό» κορίτσι; Χά, χά,

χά! Πήγαινε, φουκαρά μου. Τα λεφτά σου πέταξαν.

Ο Λουσιέν, δίχως να τον κυττάξη, σιωπηλός... έξακολου-

θούσε να περιμένη. Είχε μάλιστα θυμώσει μέσα του. Δεν

ήταν αγνό κορίτσι; Πώς δεν ήταν αγνό; Γιατί; Π ό ς ε ί ν ε

τά αγνά κορίτσια;... Σάμπως τά είχε γνωρίσει ποτέ ο φτω-

χός για να κάνει τη σύγκριση;

Κάθε βράδυ ο Λουσιέν έπηγαινε κ' έπερίμενε ώρες όλό-
κληρες στον ίδιο μπάγκο το «αγνό και άθωο» κορίτσι, που
δεν έρχόταν... μά που του είχε δώσει τη μεγάλη ίκανο-
ποίηση να γνωρίση κάτι «αλλοιώτικο»!...

Κι' ύστερα από λίγες μέρες, στο ψυχιατρείο πιά, καθι-
σμένος σ' ένα μπάγκο, έπερίμενε ακόμα κ' έπιθούριζε
διαρκώς:

— Έπί τέλους, τά κατάφερα! Έχει αλλάξει ή ζωή μου!

Ο Έδουάρδος
Σπέλλ είνε ένας
νέος πολύ κομψός
με τρόπους εύγε-
νικούς, άν και λιγάκι απότομους
καμιά φορά. Από την ημέρα που
έφθασε στην Άλεξάνδρεια και
κατέλυσε στο μεγάλο κοσμοπο-
λιτικό Ξενοδοχείο «Κεδιβιάλ»,
έκίνησε την γενική προσοχή και
περιέργεια. Οι γυναίκες πρό
πάντων τον κύτταζαν με ματιές
όλο πόθο. Άπ' όπου περνούσε
κι' όπου βρισκόταν, στους δια-
δρόμους και στο σαλόνι του ξε-
νοδοχείου, έφιππος στους δρό-
μους και στους περιπάτους της
πόλεως ή όπουδήποτε άλλο, ή
τραβούσε τις ματιές όλων, κά-
μινώντας τους να μιλούν διαρκώς
γι' αυτόν. Μ' αυτός δεν έδινε
ποτέ προσοχή. Περνούσε ύπερη-
φανος και αδιάφορος, χαιρετών-
τας τους γνωστούς του με μιά
άπλη κίνηση του κεφαλιού, ή με
μιά σύντομη φράση.

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΣΠΕΛ

με μπάσας! του
είπε απότομα ο
Σπέλλ.

Ο άρχιευνούχος
κάμφθηκε. Την άλλη μέρα τό
απόγευμα, την ώρα που οι κυ-
ρίες έλειπαν απ' το σπίτι ο
Σπέλλ περιεδιάβαζε στον κήπο
της ώραιας Έμινέ χανούμ! Μιά
ώραιότατη λίμνη ήταν στο κέντρο
του κήπου. Ωραιές βαρκοούλες
σε σχήμα δοτράκων και κύκνων
ταλαντευόντουσαν στα ήσυχια
νερά. Ένα κιάσκι ήταν στην
όχθη της λίμνης. Απ' εκεί κατέ-
βαιναν οι γυναίκες και έλούον-
ταν. Ο Σπέλλ εξέταζε ακεπι-
κός τον κήπο, κυττάζοντας πότε
τη λίμνη, πότε τάδέντρα και πότε
τον ούρανό. Ο άρχιευνούχος
κέρδισε το άλογο.

Από μιά βδομάδα τώρα όλες
οι έφημερίδες της Άλεξάνδρειας
και του Κάιρου αναγγέλλουν ότι
ο άεροναύτης Έδουάρδος Σπέλλ
θα πετάξη με το αερόστατό του
«Έμπλις» (Δαίμονας) από το
Ράμλι, ένα προάστιο της Άλε-
ξάνδρειας, εις το Πόρτ-Σαΐδ. Η
εϊδησις έπροκάλεσε μεγάλο έν-
διαφέρον, πρό πάντων γιατί ο
Σπέλλ έπρόκειτο να δοκιμάση
ένα νέο μηχανήμα δικής του

έφευρέσεως, που θά έφερνε επανάσταση στην άεροναυτική.

Την ημέρα που έπρόκειτο να γίνει ή πτήση πλήθος άπειρο
είχε μαζεuth στο Ράμλι. Το αερόστατο ήταν έτοιμο.
Έβγαλαν από μιά τέντα ένα παράξενο μηχανήμα σε σχήμα
καραβιού και τώδεσαν στο αερόστατο, που άρχισε άμέσως
να σηκώνεται. Το πλήθος εξέσπασε σε ζητωκραυγές. Σε
λίγο το «Έμπλις» χάθηκε στον ορίζοντα.

Ο Σπέλλ διευθύνει το μηχανήμα του προς το Μοχάμπεη.
Με δυνατό καρδιοχτύπι βλέπει πως βρίσκεται πάνω απ'
τον κήπο της Έμινέ! Αρχίζει να βραδιάζει. Είναι ή ώρα
που οι γυναίκες του χαρεμιού παίρνουν το λουτρό τους.
Ίδια σαν βασίλισσα περικυκλωμένη από τέσ σκλάβες της
ή Έμινέ, μ' ένα άραχνοφάντο πέπλο ριγμένο στη λαμπρό-
τητά της γύμνιας της, πλέει άπαλά άπάνω σ' ένα άστρακο,
σαν άναδυομένη Άφροδίτη πουτήν υποδέχονται οι Νηρηίδες.

Ξαφνικά, οι σκλάβες ρίχνουν κραυγές φρίκης. Ένα
μαύρο φρικτό πράμα κατεβαίνει μ' όρυμ απ' τον ούρανό,
σαν γιγαντιαίο όρνεο. Άλλες βγαίνουν απ' τη λίμνη τρέ-
χοντας να κρυφθούν, άλλες βυθίζονται στο νερό, άλλες μέ-
νουν άκίνητες πετρωμένες απ' το φόβο. «Έμπλις, Έμπλις»,
άρχίζουν να φωνάζουν. «Ο Δαίμονας!» και πράγματι ή
λέξις «Δαίμονας» ήταν γραμμένη με γιγαντιαία άραβικά
γράμματα στο μπαλλόνι. Η Έμινέ, προτού να προλάβη να
συνέλθη απ' τον τρόμο της, βλέπει το αερόστατο να πέφτη
στη λίμνη. Δυό δυνατό μπράτσα την άρπαξαν και την έσή-
κωσαν ψηλά. Το αερόστατο άρχισε και πάλι ν' άνεβαίνει.

Η Έμινέ, όλόγυμνη σχεδόν μόνη μ' ένα άντρα, μ' αυτόν
τον γκιάουρ, μεταξύ ούρανού και γης, συνέρχεται. Ο ντρο-
πή!νέ έερση! Ο Σπέλλ γονατίζει ίκετευτικά μπροστάτης.
— Συγχώρισέ με! σ' αγαπώ!

— Πίσω γκιάουρ!... πίσω...

— Συγχώρεσέ με ξαναλέει αυτός. Θέλησα να σ' έλευθε-
ρώσω απ' το σκοτάδι του χαρεμιού. Θέλω να σε φέρω
στο φώς!

Μά ή Έμινέ ξαφνικά όρθώνεται αγέρωχη μπροστά στον
καταπτοημένο Σπέλλ και κυττώντας τον με μάτια, που
πετούσαν άστραπές μίσους του φώναζε κατάμουτρα:

— Γελάστηκες Γκιάουρ! Δεν είμαι αϊχμάλωτή σου! Εί-
μαι τό παρελθόν που το σέβεται κανείς και συ τό έμίανες!
Συ είσαι τό μέλλον και σε μισώ!...

Και πρωτό ο Σπέλλ προλάβη και την συγκρατήση, ή
Έμινέ διασκέλισε τη βάρκα και χάθηκε μες στο σκοτάδι
της νύχτας στο κενόν...

Αυτή ή σιάσις του όμως μεγά-
λωνε την περιέργεια των ένόι-
κων — των γυναικών ιδίως — του
Ξενοδοχείου «Κεδιβιάλ». Για μέ-
ρα που ο καμαριέρης του ξενο-
δοχείου άφισε την πόρτα του δω-
ματίου του άνοικτή, μιά γειτό-
νισά του είχε την αδιακρισία
να κυττάξη μέσα έρευνητικά. Κι' είδε μεταξύ άλλων ένα
καβαλέτο, χρώματα ζωγραφικής, μιά φωτογραφική μηχανή
και πρό παντός καμιά τριανταρία πορτραίτα, έλαιογρα-
φίες ή άκουαρέλλες ξεσηκωμένες από φωτογραφίες. Κι'
όλα αυτά τά πορτραίτα παρίσταναν ένα και τό αυτό πρό-
σωπο: μιά γυναίκα σκεπασμένη με τό φερετζέ, με μεγάλα
ώραία κι' όλόγλυκα μάτια, μιά χανούμισσα σε διάφορες
στάσεις, άλλότε κατεβαίνοντας από ένα άμάξι μπροστά
σ' ένα τζαμί της Κωνσταντινουπόλεως, άλλότε μέσα σ' ένα
καΐκι με κόκκινη όμπρέλλα στα νερά του Βοσπόρου, σ'
ένα κήπο της Άσιατικής άκτής, στο δρόμο με δυό υπηρέ-
τριες, κι' ακόμα κάτω απ' τας σκιάς των φοινίκων με τις
πυραμίδες στο βάθος, παντού, παντού, ή ίδια γυναίκα σ'
όλα τά μέρη και σ' όλες τις στάσεις.

Έννοείται ότι τόμαθε άμέσως όλο τό ξενοδοχείο. Άλλά
δεν έφτανε αυτό: έπρεπε και να μάθουν ποιο είναι το μυστη-
ριώδες πρόσωπο που φιγουράρει σ' όλους αυτούς τους πί-
νακες. Δεν άργησαν να μάθουν: ήταν ή πριγκίπισσα Έ-
μινέ, κόρη του Όσμαν Σαΐτ πασά, χήρα του Σερήφ Άλη
Μπέη, που άκριβώς τελευταίως γύρισε από ένα ταξείδι
στην Κωνσταντινούπολη.

Κυρίε μου αυτό είναι! έφώναξε μιά. Είναι έρωτευμέ-
νος με την Έμινέ χανούμ. Θάταν πολύ περίεργο να της
μεταδώσουμε την εϊδηση.

— Καλά λές! Πάμε να την έπισκεφθούμε την Παρασκευή
στο μεγαρό της στο Μοχαρέμπεη.

Ο Σπέλλ, το βράδυ της ίδιας ημέρας άνέβηκε στο ώραίο
άραβικό του άλογο και τράβηξε για τό συνειθισμένο του
περίπατο: Πέρασε την πόλη της Ροζέττας, ακολουθούσε τη
διώρυγα Μαχμουδιέ κι' έφθασε στη συνοικία Μοχαρέμπεη,
όπου δεσπόζει ένα ώραίο μέγαρο, τεράστιο, παλαιάς άρα-
βικής άρχιτεκτονικής τριγυρισμένο με άπεράντους κήπους.
Μπροστά στην πόρτα του μεγάρου, μερικοί ευνούχοι ήταν
ξαπλωμένοι ράθυμα. Ο Σπέλλ σταμάτησε και τους χαιρέ-
τησε. Εκείνοι άνταπέδωσαν τον χαιρετισμό.

— Ατ χασσάν γκαμιλ (τό άλογο είναι ώραίο), είπε ο
άρχιευνούχος, εξετάζοντας τό άλογο με μάτι ειδικού.

— Έχω μεγάλη έπιθυμία να ιδώ ένα έσωτερικό κήπο
είπε ο Σπέλλ κατεβαίνοντας απ' τό άλογο. Αυτό τό άλογο
είναι δικό σου άς με μπάσας στον κήπο αυτό του μεγάρου.

— Άγαγορεύεται! έκανε ο ευνούχος τρομαγμένος.

— Μά άν έπετρέπετο, δεν σου χάριζα ένα άλογο για να

Ένας ευθυμικός κόσμος έκινει το ρυθμικά μέσα στην θερμή ατμόσφαιρα του Κοσμικού ντάνσιν. Η μουσική του φθόγγου έφτεράνε τα πόδια των χορευτών και κάτω από τα χρωματιστά λαμπιόνια του ηλεκτρικού, τα ζευγαράκια περνούσαν γελαστά, σφιχταγκαλιασμένα σε μια διαρκή κίνηση, σαν ταινία κινηματογράφου.

Η τζάζ των μουσικών είχε τις ποικιλίες της και μέσα

στην μεγάλη χορευτική πίστα: ένα ξαφνικό κρυσταλλένιο γέλιο, ένας κρότος από δυο χείλια που φιλιόντουσαν, μια κραυγή φόβου από ένα ξαφνικό γλύστρομα, ή ροκάνα ενός γλεντζέ, ή παραφονία ενός μεθυσμένου.

— Αχ! κουράστηκα πιά!..

Φωνή γεμάτη νάζι και παράπονο, βγαλμένη από ένα στοματάκι, άπλωσε στο όποιο το κρεγνιόν είχε αφήσει τα ματωμένα του σημάδια.

Φορτωμένη κομψά μικροπράγματα, κούκλες, άνθη, κοτιγιόν—ποικιλίες που προσφέρουν τα κοσμικά χορευτικά κέντρα στις ωραίες πελάτισσες—έκρατοδσε ήδονικά το μπράτσο του καβαλλιέρου της, ενός νε-

αρου που καμάρωνε ανοίγοντας δρόμο μέσα στο πλήθος. Είχε το ύψος νικητή, που κρατούσε πλαί του τό... χρυσόμαλλον δέρας και κοίταζε τους άλλους, σαν να περίμενε συχαρητήρια από όλους για την κατάκτησή του.

Σε λίγο, τυλιγμένοι μέσα σε βαρεία πανωφόρια, βρέθηκαν στην πόρτα του ντάνσιν κι' οι δυο τους.

— Ταξί, ταξί!

Ο σωφέρ—ένας κακογερασμένος άνθρωπος που ώδηγούσε το κλειστό άμάξι—στάθηκε στη γωνία του δρόμου. Τό έρωτικό ζευγαράκι πήδησε μέσα.

— Τράβα στη λεωφόρο Συγγρού, είπεν ο νέος.

— Όχι δά! Πηγαίνουμε καλύτερα σπίτι μου, φώναξε εκείνη. Δεν είναι μακριά. Τί θέμε το νυχτερινό περίπατο!

Κ' έδωσε τη διεύθυνσή της στον σωφέρ.

Στριμώχθηκε κοντά του χαδιάρικα, τυλιγμένη μέσα σ' ένα πλατύ γρίζο παλτό. Εκείνος πέρασε το δεξιό του μπράτσο γύρω στο σώμα της.

— Αγάπη μου!

— Χρυσέ μου!

Τρία λόγια, δέκα φιλά, χίλια χάδια.

Τό μικρό καθρεφτάκι του αυτοκινήτου, τα μαρτυρούσαν, όλα, σαν ταινία κινηματογράφου έγκατεστημένου μέσα στη σκοτεινιά του άμαξίου.

Ο σωφέρ πρόσεχε το δρόμο. Οι άνθρωποι αυτοί είναι τόσο συνηθισμένοι σε παρόμοιες σκηνές, που δεν προσέχουν διόλου.

Σε λίγο, τό ταξί σταμάτησε μπροστά σε μιὰ μοντέρνα πολυκατοικία.

— Έδώ 'μαστε! είπεν εκείνη.

Ο νέος κατάρθηκε και της έδωσε τό χέρι. Εκείνη έβγαλε ένα κλειδί από τό τζαντάκι της και άνοιξε την πόρτα.

— Έδώ έχω τό άπαρτεμάν μου, είπε, πέρασε. Άλήθεια... τό ταξί!

— Μά... δεν πιστεύω ν' αργήσουμε πολύ. Άς περιμένη.

Και γυρίζοντας στο γέρο του είπε:

— Σωφέρ, περίμενε..

Αυτός προσέχοντας στην κουβέντα τους παρατήρησε τη νέα. Ήταν ένα όμορφο ξανθό, ξανθό κορίτσι με ήδονικές καμπύλες και προκλητική έκφραση.

“ ΣΩΦΕΡ, ΠΕΡΙΜΕΝΕ...”

Τά μάτια του γέρου κάρφωθηκαν πάνω της σαν δυο μεγάλα θαυμαστικά.

— Αυτή! αυτή! ψιθύρισε.

Τό ζευγαράκι ανέβηκε τά δυο μαρμάρια σκαλοπάτια και μπήκε μέσα στο σπίτι.

Ο γέρος πήγε άργά, άργά, στη θέση του. Ένα ρολόι άκουσθηκε νά χτυπάει δέκα.

Η δροσιά της νύχτας ήταν άρκετά τσουχτερή, ώστε ά

ναγκάστηκε νά σηκώσει τό κολλάρο του σακακιού του. Στο πρώτο πάτωμα του σπιτιού, κάποιο παράθυρο φωτίστηκε απότομα από τό άναμμα του ηλεκτρικού.

Ο σωφέρ κοίταξε καλά τό παράθυρο κι' έπειτα σηκώνοντας τους ώμους του άφισε δυο λόγια νά φύγουν από τό χείλη του:

— “Ε! Κι' έπειτα;

“Αναψε ένα τσιγάρο. Άκούστανε τώρα μονάχα τό ταξιμέτρ, που έκανε τό γνωστό θόρυβο μέσα στην ήσυχία της νύχτας.

Ο άνθρωπος που περιμένε βυθίστηκε σε σκέψεις.

Μιά ζωή δολάκιρη περνούσε σαν πανόραμα μπροστά στα μάτια του.

Ένα σπιτάκι εύτυχισμέ-

νο, μιὰ συμπαθητική γυναικούλα, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Όλα δικά του. Ήταν άμαξιάς τότες, είχε οικογένεια, εί-

— Είκοσι χρόνια! μούγκρισε φυσώντας τον καπνό του τσιγάρου του.

“Επειτα, ήρθεν ο πόλεμος, ή έπιστράτευση, ή δυστυχία. Τ' άφήκεν όλα και πήγε εκεί που ή πατρίδα και τό καθή-

κον τόν προσκαλούσε. Από τό ένα μέτωπο στο άλλο. Στη Μακεδονία, στη Θράκη, στο Σαγγάριο. Τό σπίτι μονάχο, ή γυναικία άνυπερά-

σπιστή, τό μικρό νησιτικό. Πόσα καρδιοχτύπια, πόσο κίνδυνοι, τί άγωνίες! Τά γράμματα όλο και σπανιώτερα, οι ειδήσεις όλο και χειρότερες.

Η δίψα του γυρισμού όσο πάει και μεγαλώνει. Τό κομμάτι κουράζεται, ή ψυχή γονατίζει. Τόσα χρόνια! Καί ξαφνικά ξεσπάει ή καταστροφή, ή ήττα, ή φυγή, ή φω-

τιά, ή σφαγή, ή αιχμαλωσία. Το φινάλε της μεγάλης τραγωδίας τόν βρήκε στο κρεβάτι ενός στρατιωτικού νοσοκομείου. Πληγμένος βαρειά ζήτησε νά δη τους δικούς του. Δεν φάνηκε κανένας.

Σάν σηκώθηκε, έμαθε τό φριχτό μυστικό. Η γυναίκα του άκολούθησε ένα πλούσιο έραστή και πή-

ρε μαζί και τό κοριτσάκι του. Όταν πήγε στο ρημαγμένο σπιτάκι του, έμαθε από τις γειτόνισσες της αλλής, πόσο πλάγιασε κι' εκείνη με τη δυστυχία. Οι μικρές οικονομίες της είχαν τελειώσει κι' άρ-

χιζε νά πουλάη ό,τι καλύτερο βρισκότανε μέσα στο σπίτι: “Επιπλα, ρούχα, νοικοκυριά. Μιά παραμονή πρωτοχρονιάς, για νά πάρη λίγο γάλα στο νησιτικό κοριτσάκι της, πού-

λησε τη χρυσή βέρα της, τόν τελευταίο κρίκο που την έδενε με κείνον που πολεμούσε στο μέτωπο.

Ζητούσε δουλειά, αλλά πού νά βρή; Στο τέλος ξενό-πλενε. Πήγαινε στα ξενοδοχεία, στα ρεστωράν, στα κου-

ρεία κι' έπερνε τις πεσέτες νά τις πλύνη. “Ετσι κατόρθωνε νά κουτοζή. Μά ξαφνικά άρρώστησε και τότες ή μαύρη δυστυχία έγκατεστάθηκε μέσα στο σπίτι. Ποιός νά την βοηθήσει; Όλοι γύρω της φτωχοί, καταστρεμμένοι, ρημαγμένοι. Χήρες, όρφανά, άεργές, μαννάδες, όλες χωρίς προστατί.

“Όλα τ' άνδρικά μπράτσα στο μέτωπο. Η κάθε μιὰ φρόντιζε για τό ψωμί της.

Τότες φάνηκε ο πλούσιος προστάτης, ένας ξενοδόχος που της έδινε δουλειά. Ήταν άρκετά νέα κι' άρκετά δυσ-

τυχισμένη για ν' άρνηθ.

Η άρρώστεια πέρασε, μά ή φτώχεια; Τώρα άκριβώς είχε ανάγκη από περιποίηση, από ήσυχία, δυναμωτικά, φαγητό.

Η πείνα είχε κακός σύμβουλος. Σάν πεινά τό στομάχι, ή κρίση δεν δουλεύει, κι' ή τιμή πάει περίπατο. Κ' ή φτωχούλα υπέκυψε... Ο δυστυχισμένος σύζυγος τ' άκουσε όλα με ύπομονή, με συμπόνια, με σπαργμό.

Και τόριξε στο πιτό. Για τους αδύνατους χαρακτήρες ή λήθη βρίσκεται μέσα στο ποτήρι του κρασιού.

Η ταβέρνα είναι τό μαγικό παλάτι των πικραμένων. Στο μέτωπο έμαθε νά σωφάρε. Δεν ήταν πιά άμαξιάς τώρα. Οδηγούσε ένα ταξί και ό,τι έβγανε τά κουτσόπινα για νά ξεχνάη τόν πόνο του.

Μιά μέρα συνάντησε τη γυναίκα του. Ντυμένη στο με-

τάξι, συνοδευότανε από δυο ήλικιωμένους κυρίους και μιὰ κοπέλα έως 18 χρονών. Γνώ-

ρισε τό παιδί του. Η καρδιά του πήγε νά σπάση. “Εγινε κα-τάχλωμος και παρά λίγο νά ρίξη τό ταξί

έπάνω σ' ένα σιδερένιο φανοστάτη.

Από την εμφάνισή τους, τά φορέματα και τη συμπεριφορά των δυο καβαλλιέρων, κα-

τάλαβε πώς κι' οι δυο άγαπημένες του είχαν πάρει τό δρόμο της άμαρτίας...

Εκείνο τό βράδυ μέ-θυσσε πολύ, μέθυσσε σαν άνθρωπος που θέλει ν' αυτοκτονή με τό πιτό.

Σιγά-σιγά όμως, τό φαρμάκι του καύμου πέρασε μέσα στο αί-

μα του σαν ένεση άναισθητική και σήκωνε τους ώμους του άδιάφορα όταν ή ανάμνησή τους έρχότανε νά τόν κεντρίσει.

— “Ωχ! άδερφέ! θά πεθάνουμε για δαυτες! Μά χωρίς νά θέλη, ο νους του στριφογύριζε πάντα στα δυο άγαπημένα του πρόσωπα.

Ο σκύλος που γαύγισε στην ήσυχία της νύχτας τόν ξανάφερε πίσω απότομα.

Τό ταξιμέτρο δούλευε. Πόση ώρα πέρασε; Τό παράθυρο ήταν πάντα φωτισμένο.

Γύρισε πρὸς τό πάνω τό κεφάλι και πρόσεξε τό φῶς ύστερα τόν ούρανό, τ' άστρα.

— Σωφέρ, περίμενε! ψιθύρισε μονάχος του με κάποιο σαρκαστικό χαμόγελο. “Αχ! κι' ο σωφέρ που περιμένει είναι ο πατέρας σου, μικρούλα μου!

Τώρα γελοούσε ένα γέλιο τραγικό σαν τό γέλιο του Μεφιστοφελή.

Από μακριά άκούότανε ή κιθάρα και τό τραγουδι ενός έρραυμένου παιδιού:

“... Ξύπνα παρθένα, ξύπνησε...”

Ο γέρος γελοούσε με άναισθησία, με κακία: —Κακομοίρη μου! Δεν πᾶς νά κοιμηθής, για ν' αφήσης νά κοιμηθί με κανέναν και... ή παρθένα! Χά, χά, χά!..

Τό φῶς του παραθύρου που άντανakλούσε στην άσφαλ-τό του δρόμου, έσβυσε απότομα.

Σε λίγο ή πόρτα άνοιξε και ο καβαλλιέρους της κόρης του πλίσιασε:

— Σωφέρ... θά μείνω. Τί έγραψε τό ταξί; Με φωνή ύπόκωφη είπε:

— “Ουδόντα δυο δραχμές! Τοῦ έρριξε ένα εκατοστάρι-κο και ξαναγύρισε στο σπίτι.

Η πόρτα έκλεισε με κρότο δυνατό.

Ο σωφέρ κρατούσε τά λεφτά μέσα στην άνοιχτή παλάμη του, σαν άνθρωπος που θέλει νά ζυγίση τό βάρος που έχει τό αντικείμενο που κρατάει.

Ένα ρολόι χτύπησε μισή. Τό κλάμμα του σκύλου άκούστηκε ξανά, θλιβερό μέσα στην ήσυχία της νύχτας. Τοῦ φάνηκε πῶς τό ζῶο έκλαιγε τη μοίρα του ανθρώπου.

Η κιθάρα κι' ή λιγωμένη φωνή τό σκοπό τους:

“... Ξύπνα παρθένα, ξύπνησε...”

Εκείνοι π' άγαποῦν δεν έχουν άλλην έννοια, παρά δ,τι στρέφεται γύρω στην άγάπη τους.

Δυο λόγια έφυγαν από τά σφιγμένα χείλη του δυστυχισμένου γέρου:

— Κακομοίρη, κακομοίρη μου!

Δεν είναι βέβαιο σε ποιόν τάλεγε. Ίσως στον άνίδεο από τις κακοτοπιές της ζωής τραγουδιστή, ίσως στον ίδιο τόν έ-

αυτό του.

Μιὰ νάχτηκε απότομα. Λές κι' ήθελε νά διώξη άπ' τους ώμους του τη σκόνη των προλήψεων.

Αναψε ένα τσιγάρο, έρριξε τά λεπτά στην τσέπη του πανταλονιού του, άνέβηκε στο ταξί κι' έφυγε σαν ά-

στραπή γυρallίζοντας: — Στο διάολο από δώ!

Μιά παρέα γλεντζέ-δων με τις φωνές τους έπνιξε τη διαμαρτυρία του!

“Υστερα από λίγα λεπτά, καθισμένος σε μιὰ παράμερη γωνιά

μιὰς υπόγειας ταβέρνας της Πλάκας, έπινε σαν άνθρωπος που έκανε τό καθήκον του όλη τη μέρα, κι' ήρθε νά γλεντήσει λιγάκι την άποκρηάτικη βραδυά του με τό κρασί.

Ένα βιολί κ' ένα σαγτούρι σκορπούσε κέφι στους μερα-

κωμένους πελάτες.

— “Ε παιδί! φέρε ακόμα μισή! φώναξε ο σωφέρ.

Τό γκαρσόνι χαμογέλασε.

— Φαίνεται πῶς τόν φυσάμε άπόψε, κύρ Μανώλη μου, είπε.

“Υστερα γυρνώντας σ' ένα έργατικό, εκεί στο πλάι, σι-

γομωμούρισε:

— “Εχει πιεί τόν άγλέωρα μέχρι τώρα.

Ο γέρος γέμισε τό ποτήρι, τό ρούφηξε με ήδονή και φώ-

ναξε, ύψώνοντάς το άδειο:

— Σωφέρ... περίμενε! χά! χά! χά!

“Εδωκε μιὰ στο γυαλί και τό πέταξε στην άντικρυνή κόχη όπου έγινε χίλια κομμάτια.

Τό γκαρσόνι θέλησε νά τόν δικαιολογήσει στην πελατεία

κ' είπε:

— Σπάνει κέφι άπόψε!

Τό βιολί και τό σαντούρι τά σκέπασε όλα τώρα με τό ρεφραίν από τό Γελεκάκι:

Νάτο τό μικρό μου

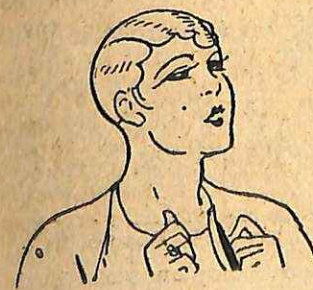
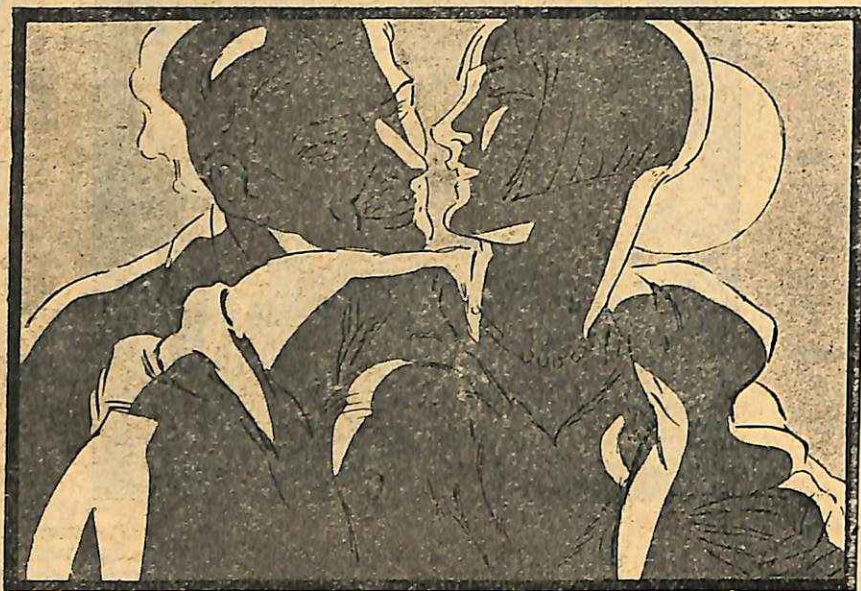
Νάτο τό μαρό μου...

Ο γέρος πεσμένος έπάνω στον άγκώνα του στο έύλινο τραπέζι της ταβέρνας, μούγγριζε.

Ίσως τραγουδούσε, ίσως και νάκλαιγε...

(Από τη σειρά «Πονεμένες Καρδιές»).

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΤΟ ΒΟΓΓΗΤΟ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Εσα σε μία απομακρυσμένη επαρχία του Σιάμ, στην καρδιά μιας απέραντης έρημου, μίλλια μακριά από κάθε κατοικημένο μέρος, ορθώνεται μεγαλοπρεπές και μυστηριώδες ένα τεράστιο άγαλμα του Βούδα: ο Βούδας του Μπουρουμποκτούρ. Ένας μεγαλοπρεπής ναός είναι χτισμένος πιά πέρα. Και μία φορά το χρόνο, ώριση μέρα,

χιλιάδες πιστών, караβάνια ατελείωτα, διασχίζουν την αψιλόξενη έρημο, υποβάλλονται σε κάθε είδους κακουχία για ναρθούν να προσκυνήσουν το μεγάλο κι' ώραίο Θεό.

Ποιοι τεχνίτες έστησαν εκεί το τεράστιο αυτό άγαλμα και πώς; Ο τεράστιος όγκος του γρανίτου που έχρειάσθη να γίνη ένα τέτοιο άγαλμα, ήταν αδύνατο για τον άνθρωπο όσα μέσα κι' αν είχε στη διάθεσή του να τον κουβαλήσει ως εκεί: γιατί μίλλια δλόκληρα γύρω, ό γρανίτης είναι ανύπαρκτος.

Μά το άγαλμα αυτό δεν το έφτιαξαν χέρια ανθρώπινα. Γύρω απ' αυτό υπάρχει ένας θρύλος, που απ' τα βάθη των αιώνων έφτασε ως τις ημέρες μας, ένας θρύλος που γεννήθηκε μαζί με το άγαλμα και θα ζήσει όσο και κείνο, δηλαδή αιώνια.

Στα παλιά τα χρόνια ήταν ένας βασιλιάς σε κείνα τα μέρη, μεγάλος και δυνατός. Η αυτοκρατορία του απλωνόταν σ' όλη την Ινδοκίνα και στα γύρω νησιά. Το παλάτι του, πολίτεια δόλακερη, έκλινε θησαυρούς άμύθητους. Και το χαρέμι του το στόλιζαν ό,τι σπάνιο λουλούδι άνθιζε στην απέραντη επικράτειά του.

Ήταν νέος και ώραίος. Μά πρό παντός ήταν ίκανός ήγεμόνας και δίκαιος. Οι υπήκοοί του τον έλάτρευαν. Τα όμορφα κορίτσια έπλεκαν πάντα τα ωραιότερα όνειρα γύρω απ' την ώραία μορφή του.

Μιά μέρα—μέρα μεγάλης γιορτής—ό βασιλιάς καβάλλα σ' αλογό του, διέσχισε την πόλη με την πολυάριθμη ακολουθία του. Σε κάποια στιγμή ένα λουλούδι ήρθε να τον χτυπήσει έλαφρά στο πρόσωπο. Σήκωσε τα ώραία του μάτια και μόλις πρόφτασε ν' αντικρίσει σ' ένα έξωστη, μία πεντάμορφη κόρη! που, κατακόκκινη από την ντροπή, έτρεχε να κρυφτεί. Ο βασιλιάς μύρισε χαμογελώντας το λουλούδι, κι' εξακολούθησε το δρόμο του.

Την άλλη μέρα, ό μεγάλος βασιλιάς ξαναπέρασε μοναχός από κείνο το δρόμο. Και την άλλη, και την άλλη. Μά ή ώραία κόρη δεν ξαναφάνηκε. Για πρώτη φορά στη ζωή του, ό βασιλιάς ένοιωσε τον πυρετό του έρωτα να του καίει τα σωθικά. Έστειλε άμέσως τον αυλάρχη του να ζητήσει την κόρη για γυναίκα του. Και σε λίγες μέρες γιορτάσθηκαν οι γάμοι με κάθε μεγαλοπρέπεια.

Πρώτη φορά συνέβαινε στο βασιλιά να ξεχωρίσει μία γυναίκα μέσα στις τόσες. Πεντακόσιες διαλεχτές γυναίκες είχε το χαρέμι του και κάθε φορά πλουτιζότανε με καινούργιες. Μά πότες δεν είχε σκεφτεί να ύψωση μία απ' αυτές, πάνω απ' τις άλλες. Οι άλλες γυναίκες έσκαζαν από

να κυττάξη άλλη γυναίκα.

Η Ταμίνα, ή ώραία εύνοουμένη, έπλεε σε πέλαγος ευτυχίας. Μά όπως όλες οι υπερβολικές ευτυχίες, έτσι και αυτή δεν βάσταζε πολύ. Ύστερα από λίγους μήνες, ό βασιλιάς, μία απ' τη συνήθεια της παλιάς του ζωής, μία απ' τις μνηστικές του χαρεμιού του, άρχισε να κυττάξη κι' άλλες γυναίκες. Η Ταμίνα δεν μπορούσε να τ' άνεχθή αυτό. Βαρείά τα νέφη άρχισαν να σωρεύονται στον ούρανό της ευτυχίας της. Και μία μέρα, ή ώραία Ταμίνα, μη άντέχοντας στον έξευτελισμό να πέση στο ίδιο επίπεδο με τις άλλες γυναίκες, έφυγε κρυφά απ' το παλάτι.

Ο βασιλιάς, που ή στερήσή της του άναψε πειό πολύ τον πόθο και τον καύμό, έφαγε τον κόσμο να την βρή και να την ξαναφέρει πίσω στο παλάτι, αποφασισμένος να της μείνη πειά πιστός για όλη του τη ζωή. Μάταιος κόπος. Η Ταμίνα δεν ξαναβρέθηκε. Λες κι' άνοιξε ή γή και την κατάπιε.

Από τον καύμό του ό βασιλιάς δεν ήθελε πειά να πλησιάση γυναίκα. Το χαρέμι του το διέλυσε. Ένα χρόνο ήτανε βυθισμένος σε βαρύ πένθος. Μά, σιγά σιγά, όπως συμβαίνει συνήθως, άρχισε να παρηγοριέται, ή παλιά ζωή να ξαναρχίζει, κι' ή ώραία Ταμίνα να άπομένει στην καρδιά του βασιλιά σαν μία γλυκειά μά μακρινή άνάμνηση.

Πέρασαν είκοσι τόσα χρόνια. Ο ίσχυρός μονάρχης δεν είναι πειά νεαρός, μά είναι όσotόσο νέος ακόμα και ώραίος. Μιά μέρα που κυνηγούσε με την ακολουθία του σε μία άπάτητη έρημη μianής τουρκικής επαρχίας, είδε μ' άπορία του μία καλύβα, με μία καπνοδόχο που έκάπνιζε. Ο βασιλιάς προχώρησε προς τα εκεί. Στον κρότο του καλπασμού των άλόγων, μία κόρη εκπληκτικής όμορφιάς, έπρόβαλε στην πόρτα της καλύβας.

Ο βασιλιάς θαμπώθηκε βλέποντας την, ή καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά. Το μυαλό του πήγαινε να του φύγη, ή κόρη ήταν ίδια κι' άπαράλαχτη ή Ταμίνα του, που την είχε χαμένη τόσα χρόνια

τόρα ξεπέζεψε απ' τάλογό του κι' έτρεξε κοντά της. Κοπέλλα μου, πειά είσαι και πώς βρίσκεσαι εδώ; τη ρώτησε ό βασιλιάς.

Είμαι ή Σαφιέμ, άπάντησε ή κόρη φοβισμένη, και κοικώ εδώ μαζί με τη μητέρα μου. Μά ή μητέρα μου λείπει τώρα δυό μέρες στο Τουκάμ για να φέρη τρόφιμα.

Πάρτε την μαζί σας! πρόσταξε ό βασιλιάς στους άντρες του.

Άρπαξαν την κόρη, λιπόθυμη από τον τρόπο της και ξεκίνησαν για το παλάτι.

Ο βασιλιάς παράγγειλε άμέσως να έτοιμασθούν μεγάλες γιορτές, γιατί θα γιόρταζε τους γάμους του με την ώραία Σαφιέμ. Τρείς μέρες και τρεις νύχτες όλη ή πόλη εύφραινόταν για τη χαρά του κυρίου της. Ο βασιλιάς άχτινοβολούσε από χαρά και ευτυχία. Δόξαζε το μεγάλο Θεό, τον Βούδα, για την άναπάντεχη ευτυχία που του χάρισε, προτού τα γερατειά του στερήσουν για πάντα τις χαρές της ζωής.

Τη τρίτη νύχτα μία γρηά ντυμένη στα μαύρα, με το κοκκαλιασμένο της πρόσωπο σκεπασμένο με μαύρη καλύπτρα, παρουσιάστηκε στην είσοδο των άνακτόρων, φωνάζοντας

από τη ζήλεια. Όλες άγάπησαν με τον πιο παράφορο έρωτα τον ώραίο τους κύριο. Και τώρα ήρθε μία παρέισακτη να τους τον στερήση όλοτελα. Γιατί ό βασιλιάς δεν γυρνούσε πειά

πώς ήθελε να δη το βασιλιά. Οι φύλακες δεν την άφιναν να μπη. Μ' αυτή σπρώχνοντας τους χώθηκε μέσα στο παλάτι σαν σίφουνας, πέρασε αϋλές και διαδρόμους και κανείς δεν τόλμησε να την σταματήσει.

Τέλος έφθασε στην είσοδο της μεγάλης σάλας, όπου ήταν μαζεμένοι όλοι οι μεγάλοι άρχοντες της αυτοκρατορίας και διεσκέδαζαν. Η σάλα ήταν δόλωφη, σαν νάταν μέρα. Ένα τεράστιο τραπέζι ήταν στρωμένο με τα πιο σπάνια φαγητά και τα πιο δυνατά ποτά. Στο κέντρο ό βασιλιάς με τη νεαρά του σύζυγο έτρωγαν κι' έπιναν σφιχταγκαλιασμένοι.

Στο έμπα της μαυροφορεμένης γρηάς, οι μουσικές έπαψαν, όλοι σώπασαν και κύτταξαν προς το μέρος της. Ο βασιλιάς τη κύτταξε με έκπληξη και τρόμο. Η νεαρά βασιλίσσα με μάτια όρθάνοιχτα, φώναξε:

—Μητέρα μου!

Ένα μυστηριώδες δέος τους κατέλαβε όλους. Η γρηά προχώρησε με βήμα άργό κι' έπιβλητικό μέσα στην αίθουσα και σταμάτησε μπροστά στο βασιλιά. Τον κύτταξε με βλέμμα που έβγαζε σπίθες και φώναξε με βροντερή φωνή:

—Δίκαιε και μεγάλε βασιλιά! Με γνωρίζεις; Είμαι ή Ταμίνα, ή άγαπημένη σου!

Ο βασιλιάς σηκώθηκε τρέμοντας πήγε να προχωρήσει προς αυτήν, μά ή Ταμίνα με μία έπιβλητική χειρονομία τον κάρφωσε στη θέση του. Έπειτα δείχνοντας τη κόρη, πρόσθεσε με φωνή πειό βροντερή ακόμα:

—Κι' αυτή που έχεις πλάϊ σου, είναι ή κόρη σου, ή κόρη μας, ό καρπός της αγάπης μας!

Ένας άερας φρίκης διέτρεξε την αίθουσα.

Η Σαφιέμ έβγαλε μία κραυγή κι' έπεσε άναίσθητη.

Ο βασιλιάς με βλέμμα άπλανές κύτταξε την Ταμίνα κατάματα, σαν να μη καταλάβαινε.

Εκείνη εξακολούθησε, τρομερή και άδυσώπητη:

—Είσαι ένας αίμομίκτης! Ποιά γή θα δεχθί ποτέ το κουφάρι σου και ποιος Θεός τη μαύρη σου ψυχή; Καταραμένε! Κοιμήθηκες με την ίδια σου την κόρη! Ποιος Θεός θα βρεθί να συγχωρέσει τη φριχτή άνομία σου;

Σταμάτησε να πάρη άνάσα. Πνιγότανε κι' ή ίδια απ' τα φοβερά λόγια που βγαίνουν απ' το στόμα της.

Ο βασιλιάς, κατάχλωμος, άνάσαινε με κόπο. Άγωνιούσε σά να πήγαινε να του βγή ή ψυχή.

Οι καλεσμένοι του, τρομαγμένοι έβγαίνουν ένας ένας απ' την αίθουσα πατώντας στις μύτες των ποδιών τους.

Η Ταμίνα εξακολούθησε:

—Αίμομίκτη! Οι Θεοί σε τιμωρούν σκληρά για την άδικία που μου έκανες! Είθε οι Θεοί να μη σοι δώσουν ούτε στιγμή ήσυχία, είθε να σέρνης αιώνια τα βήματά σου χωρίς σκοπό και χωρίς τέρμα, καταραμένος κι' από τον χειρότερο ζητιάνο.

Η Ταμίνα λέγοντας τα λόγια αυτά, βγήκε άργά απ' την αίθουσα όπως μπηκε. Ο βασιλιάς άρχισε σιγά σιγά να συνέρχεται. Κόταζε γύρω του, ή αίθουσα είχε άδειάσει. Βρισκόταν μονάχος στην απέραντη εκείνη αίθουσα με την Σαφιέμ στο πλάϊ του. Σκύβει να την άνασηκώσει. Ω φρίκη!... Η ή Σαφιέμ ήταν νεκρή.

Άποδιωγμένος κι' απ' τον χειρότερο ζητιάνο, ό άλλότε μεγάλος και τρανός βασιλιάς, σέρνει τα βήματά του σε βουνά και έρημιές, χωρίς σκοπό και χωρίς τέρμα. Χρόνια πέρασαν και δεν μπόρεσε ακόμα να βρή ήσυχία και άνάπαυση. Κάθε μέρα, κάθε ώρα, παρακαλούσε το μεγάλο Θεό, το Βούδα, μ' όλη τη θερμή της ψυχής του, χύνοντας τα πιο πικρά δάκρυα να τον συχωρέσει επί τέλους και να του χάριση λίγη άνάπαυση.

Έπειτα από χρόνων πολλών περιπλάνηση, έφτασε στο τέλος και στη μεγάλη έρημο του Μπουρουμποκτούρ. Μέρες δόλακερες περπατούσε χωρίς να βρísκη ούτε ένα χορτάρι να κορέσει την πείνα του, ούτε ένα βαλτόνερο να σβύσει τη δίψα του, ούτε ένα δειντάκι να ξεκουράσει στον ίσκιό του τα κουρασμένα του μέλη.

Περπατούσε άπάνω στην καφετερή άμμο και τα πόδια του σερνόντουσαν με δυσκολία, σαν νάταν δυό βαριά κομμάτια μολύβι, που τον τραβούσαν προς τη γή, τη ζηλιάρα γή, που ό,τι ώραίο και πλούσιο κάνουν οι άνθρωποι θέλει να το ρουρά μέσ' στα σπλάχνα της.

Και κάθε τόσο ό φτωχός ό δυστυχισμένος βασιλιάς έπεφτε κατάκοπος, έλεινός, κυλιόταν πάνω στο μαλακό έδαφος σαν ένας σωρός από άψυχες σάρκες.

Τότε ένα μεγάλο, βαθύ βογγητό έβγαίνει απ' τα στήθια του, ένα βογγητό που το άντιλαλούσε όλη ή έρημος σαν ναβγαίνει μέσα από το χώμα. Και ακόμα σήμερα, όσο διαβαίνουν με караβάνια από το μέρος εκείνο, λένε, πώς, σε μέρες, που ό ούρανος σκεπάεται από γκριζα σύννεφα πλατείά, σαν τη θλίψη, που σκέπασε το βασιλιά τη ψυχή, άκουνε το βαθύ, άπόκοσμο βογγητό της έρήμου κι' άνατριχιάζουν...

Έτσι περνούσε τις μαύρες στιγμές της αγώνιάς του ό δυστυχισμένος εκείνος βασιλιάς.

Τέλος, μία μέρα, μέσ' το καταμήμερο, μη άντέχοντας πια έπεσε γονατιστός μέσ' την καρδιά της έρήμου.

Τα μάτια του έχυσαν τα πιο πικρά τους δάκρυα, ή ψυχή του άσέπεμψε στο Βούδα, την πιο θερμή της προσευχή.

—Βούδα μεγάλε Θεέ, έφώναξε, δώσε τέλος πια στα βάσανά μου! Ξαφνικά ό γονατισμένος βασιλιάς, άρχισε να μεγαλώνει σιγά, σιγά, έπειτα να νιγαντώνεται. Τα μέλη του πήραν την σκληράδα του γρανίτη κι' ή ματιά του την έκφραση της πέτρας. Τέλος το πρόσωπό του, πήρε τη θεία μορφή του Βούδα.

Ο μεγάλος Θεός ό Βούδας, άκουσε επί τέλους την παράκλησή του.

Και βρήκε ό δυστυχισμένος βασιλιάς την άνάπαυση του κορμιού, μά και την έξιλέωση της ψυχής του, στην άπόλυτη μακαριότητα της άνωπαρείας, που για όσους έδυοσύχτησαν στη Γή, είναι το πιο γλυκό βάλσαμο που τους χαρίζει ή τελευταία στιγμή της ζωής τους...

Έπειτα από καιρό, караβάνια παραπλανημένα ως εκεί, άπάντησαν το γιγάντιο άγαλμα, κι' έφεραν την είδηση στα πέρατα της οικουμένης.

Ένας μεγαλοπρεπής ναός έχτίσθηκε άργότερα κι' ως τα σήμερα

χιλιάδες πιστοί προσκυνητές τον επισκέπτονται κάθε χρόνο σε ώριση μέρα.

Κι' όλοι θυμούνται, ένω προσκυνούν το μαρμαρωμένο Βούδα, τη θλιβερή ιστορία του τραγικού βασιλιά του Σιάμ, που υπέφερε το σκληρότερο μαρτύριο που μπορεί άνθρωπινη ψυχή να βαστάξη, γιατί, άχόρταγος, ρουφούσε τις ήδονές της ζωής χωρίς να προσέχη γύρω του τους πονεμένους...Γιατί άρπαζε τα νειάτα και τη δροσιά των κοριτσιών που βρισκότουσαν στο δρόμο του, χωρίς να στοχάζεται πώς έτσι σπαράζει άλλων καρδιές, πώς ίσως κάποτε θα σπάραιε και την καρδιά τη δική του, ζητώντας την άκόλαστη ήδονή από το ροδόλευκο κι' άγνώκορμι της ίδιας του της κόρης...

Και τρέμουν οι πιστοί και ριγούν στην άνάμνηση του κολασμένου βασιλιά κι' όρκίζονται στον μεγάλο Θεό, το Βούδα, να ζουν όπως αυτός όριζει στα σοφά του βιβλία: «Κάνε στη ζωή σου το καλό όχι γιατί υπάρχει γι' αυτό άνταμοιβή, που σοι την ύπόσχομαι, αλλά γιατί νοιώθεις μέσα σου τη δύναμη να είσαι καλός από άνωτερότητα της ψυχής σου. Αυτός είναι ό αιώνιος και πραγματικός παράδεισος, που βρίσκεται μέσα σου κι' όχι σ' άγνωστα μέρη...».

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

Πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα!!
Μέσα σε τρία χρόνια
πάνω από
πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα είχαν εξαφανισθῇ ἀπ' τὸ ταμείο τοῦ ἐργοστασίου. Αὐτὰ ἔλεγε ὁ εἰδικὸς ποῦ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐξέταση τῶν βιβλίων. Κι' ἐβεβαίωνε, ὅτι μόνον ἕνας ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ διαπράξη τέτοιου εἴδους κλοπή: Ὁ ταμίας.

Ἐν τούτοις, ὁ κ. Ρεγκάλ, τοῦ ὁποῦ οἱ ὑποψίες εἶχαν προκαλέσει αὐτὲς τὶς ἐρευνες, ἀπέκρουε τὴν κατηγορίαν. Δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ παραδεχθῇ τὸν ταμία τοῦ ἐνοχο. Πῶς ἦταν δυνατό; Ὁ Σιμό, ποῦ ἐπὶ τριάντα χρόνια συνεχῶς δούλευε στὸ ἐργοστάσιό του, ποῦ ἦταν ἡ προσωποποίηση τῆς τιμιότητος, τῆς λεπτότητος καὶ τῆς εὐλικρινείας, μποροῦσε ποτὲ νὰ κλέψῃ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα;

Ὁ Σιμό εἶχε παραμείνει ἀνυπανδρὸς. Ὑψηλός, μ' ἄσπρα καὶ καλοχτενισμένα μαλλιά, μὲ τρόπους εὐγενικοὺς, ἐνέπνεε τὸν μεγαλύτερο σεβασμό. Εἶχε παραξενιὲς γεροντοπαλήκαρου καὶ εὐαισθησία μικροῦ κοριτοῦ. Ἡ παραμικρότερη χάρη τὸν ἔκανε νὰ δακρύζῃ, καὶ ἡ ἐλάχιστη κακὴ συμπεριφορὰ ἀπέναντί του τὸν ἔκανε νὰ κλαίῃ. Ἦταν τέλος μὴ λεπτὴ ψυχὴ. Αὐτός! κλέφτης; Ἀνοησία!

Ὁ Ρεγκάλ ἤξευρε ὅτι ὁ ταμίας τοῦ κατοικοῦσε σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα κοντὰ στὸ ἐργοστάσιο. Τὶς Κυριακὲς πῆγαινε στὴν ἐξοχὴ. Χαρτοπαίκτης δὲν ἦταν, καὶ φοβόταν ἐξαιρετικὰ τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες. Κανεὶς δὲν ἤξευρε ἂν εἶχε κανένα δεσμό. Πῶς, γιατί, θὰ ἔκλεβε τότε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα;

Καὶ ὅμως ἡ βεβαίωση τοῦ ἐμπειρογνώμονος ἦταν κατηγορηματικὴ. Μόνον ὁ ταμίας, ἀπ' ὅλο τὸ προσωπικόν, λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς ἐμπιστευτικῆς θέσεώς του μποροῦσε νὰ διαπράξῃ αὐτὲς τὶς κλοπὲς καὶ νὰ τὶς κρύβῃ τόσο καιρό.

Ἀφοῦ τὸ σκέφθηκε καλὰ ὁ Ρεγκάλ ἀπεφάσισε, πρὶν καταφυγεῖ στὴ δικαιοσύνη, νὰ ρωτήσῃ τὸν Σιμό.

Γιὰ νὰ μὴ κινήσῃ τὶς ὑποψίες του, ὁ Ρεγκάλ δὲν κάλεσε τὸν Σιμό στὸ γραφεῖο του. Κατέβηκε ὁ ἴδιος στὸ γραφεῖο τοῦ ταμία τοῦ καὶ τοῦ εἶπε χωρὶς περιστροφές:

— Σιμό, παλαιὸ μου φίλε, συμβαίνει ἕνα πρᾶγμα πολὺ δυσάρεστο. Βρέθηκα ἀναγκασμένος νὰ ἐλέγξω τὰ βιβλία. Εἶδα τὸ παθητικὸ νὰ μεγαλῶνῃ καὶ ὑποψιάσθηκα ὅτι κάτι συνέβαινε. Ἀλλῶστε κανένας δὲν τὸ ξέρει αὐτό. Ἐν ὀλίγοις, μέσα σὲ τρία χρόνια, χάθηκαν πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Σιμό ἔγινε ἄσπρο ὡς τὰ μαλλιά του. Εἶχε μαρμαρώσει. Μόνον τὸ βλέμμα του ζοῦσε γεμάτο ἁγωνία. Ψιθύρισε μὲ μὴ φωνὴ σχεδὸν παιδική:

— Κύριε Ρεγκάλ...

Μήπως ὁ ἐμπειρογνώμων εἶχε πεί τὴν ἀλήθεια; Μήπως ὁ ταμίας ἦταν ἐνοχος; Τρομερὰ ταραγμένος ὁ Ρεγκάλ ἐξακολούθησε:

— Δὲν ὑποψιάζεσαι κανέναν; Θέλησα νὰ σὲ συμβουλευθῶ. Θὰ βρεθῶ ἀναγκασμένος νὰ καταφύγω στὰ δικαστήρια...

Ὁ Σιμό ταραχθηκε:

— Στὰ δικαστήρια;

— Φυσικά.

Ὁ ταμίας κατέβασε τὸ κεφάλι του. Ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο ἐρεπίπιο. Ὁμολόγησε:

— Ἐγὼ τὸ ἔκανα, κύριε Ρεγκάλ.

— Ἐσὺ, Σιμό, ἐσὺ!!!

— Ναί, ἐγώ, κύριε. Εἶναι τρομερό. Νόμιζα πῶς δὲν θὰ τὸ ἀντελαμβάνετο κανεὶς.

Ὁ Ρεγκάλ, ἔξω φρενῶν ταραγμένος τοῦ φώναξε:

— Καὶ τί τὰ ἔκανες αὐτὰ τὰ χρήματα; Μήπως στὰ χαρτιά,

στὶς γυναῖκες, καμμιά ἐρωμένη;

Ὁ ταμίας κούνησε τὸ κεφάλι του: — Ὁ Χι, κύριε Ρεγκάλ, εἶναι ὁ λόκληρη ἱστορία. — Τί ἱστορία;

— Νά. Πάνε τώρα τρία χρόνια ποῦ νοίκιασα ἕνα σπιτάκι στὰ περίχωρα τῶν Παρισίων, στὸ Βερπύ. Τὸ γνωρίζετε. Ὁ γιατρός μὲ εἶχε συμβουλέψῃ νὰ πάω στὴν ἐξοχή. Οἱ ἀποδοχές μου εἶχαν ἀυξηθῇ. Πῆγαινα ἐκεῖ ἀπ' τὸ Σάββατο ἕως τῆς Δευτέρας. Μιὰ μέρα οἱ κύριοι τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἔκαναν ἔρανο ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα. Ἐπρόκειτο νὰ χτίσουν ἕνα νοσοκομεῖο γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ. Τὸ Βερπύ εἶναι μεγάλο χωριό. Ἐχε περίπου τρεῖς χιλιάδες ψυχές. Ἡμουν μόνος στὸν κό-μο, κύριε Ρεγκάλ, μόνος ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ γεννήθηκα, χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ ζωὴ, χωρὶς φίλους. Ἡ ἰδέα τῆς συμμετοχῆς μου σὲ μιὰ καλὴ πράξη μὲ κολάκευε, μὲ μέθυσε. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφθῶ ἔβγαλα ἀπ' τὴν τσέπη μου ἕνα χαρτονόμισμα τῶν χιλίων φράγκων καὶ τὸ ἔδωσα σ' αὐτοὺς τοὺς κύριους. Μ' εὐχαρίστησαν, μὲ συνεχάρησαν. Ἀμέσως εἶχα

γίνει κάτι, ἐγώ, ποῦ δὲν ἤμουν τίποτα, κάποιος ποῦ ὑπολογίζουν, κάποιος ποῦ χαιρετοῦν. Μόνον ποῦ ἐκείνο τὸ χιλιάριο μοῦ ἔλειπε γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθω στὰ ἔξοδά μου ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνός. Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ σπιτοῦ μου, οἱ προμηθευταὶ μου ἀρχισαν νὰ μὲ κυνηγοῦν. Πῆρα χίλια φράγκα ἀπ' τὸ ταμείο. Ἐλεγα: «Εἶναι τὰ χίλια φράγκα γιὰ τὸ νοσοκομεῖο. Θὰ τὰ ξαναβάλω στὴ θέσῃ τους ὅταν πληρωθῶ».

— Κ' ἔπειτα;

— Ἐπειτα; Εἶχα τσιμπηθεῖ γιὰ καλὰ, κύριε Ρεγκάλ. Εἶχα δοκιμάσει τὴν εὐχαρίστηση νὰ δίνης καὶ νὰ σ' ἐυγνωμονοῦν. Θέλησα νὰ κάνω περισσότερα. Ἐδίδετο ἐκεῖ στὰ πέριξ κάποια φιλανθρωπικὴ ἑορτῇ. Ἐδωσα ἕνα μεγάλο ποσόν. Ἐπειτα ἀνῆγειραν ἕνα μνημεῖο δὲν ξέρω σὲ ποιά τοπικὴ διασημότητα. Ἦμουν ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους χρηματοδότες.

— Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔπαιρνες ἀπὸ τὸ ταμείο;

— Ναί, κύριε Ρεγκάλ. Δὲν θέλω νὰ φανῶ καλύτερος ἀπ' ὅτι εἶμαι. Εἶχα γίνει ὅμως εὐτυχὴς ποῦ ἔδινα, ποῦ ἤμουν χρήσιμος, καλός. Ἀλλὰ ἤμουν ἐπίσης ἱκανοποιημένος ἀπ' τὶς εὐχαριστίες τους, ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη τους. Ὅλοι μὲ ἐσέβοντο. Εἶχα γίνει ὑπερήφανος, μ' ἄρεσε αὐτὴ ἡ ματαιοδοξία μου. Σκεφθῆτε ὅτι εἶχα γίνει ἕνας κύριος, ἕνας φιλάνθρωπος, ἕνα εἶδος θελας προνομίας. Τὰ τοπικὰ φύλλα μ' ἀποκαλοῦσαν Μαϊκήνα. Ἦμουν ὁ πρῶτος στὶς ἑορτές, στὶς δεξιώσεις. Μοῦ ζητοῦσαν πάντοτε τὴ γνώμη μου. Χωρὶς νὰ μὲ συμβουλευθοῦν δὲν ἔκαναν τίποτα. Τέλος εἶχα κάποιο ἐνδιαφέρον γιὰ νὰ ζήσω, ἐγώ ποῦ ἐπὶ σαράντα χρόνια δὲν εἶχα κανένα σκοπὸ στὴ ζωὴ μου, καμμιά ἐπιδίωξη.

— Καὶ συνεχίσατε; Γιατί, τέλος πάντων, αὐτὲς οἱ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα...

— Ναί... Ἐτρεμα στὴν ἰδέα ὅτι μποροῦσα νὰ ξεχασθῶ καὶ ἔκανα ἕνα ἄσυλο γιὰ τοὺς ἀπόρους γέροντες. Μοῦ στοίχισε πολὺ αὐτὸ τὸ ἴδρυμα. Ἀλλὰ γράψανε τ' ὄνομά μου μὲ χρυσὰ γράμματα...

— Ὡ, διάβολε!!

— Δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε, κύριε Ρεγκάλ. Τὸ ξέρω καλὰ. Ἐχετε τὰ πάντα. Κερδίζετε ὅσα χρήματα θέλετε. Ἐχετε μιὰ ωραία οἰκογένεια. Ἐγὼ δὲν εἶχα τίποτα ἐκτός ἀπ' αὐτὸ ποῦ ἔκανα... Ὅλος ὁ κόσμος ποῦ εὐεργέτης μ' ἐυγνωμονεῖ. Καὶ ἡ ἀστυνομία θὰ μὲ συλλάβῃ, οἱ δικασταὶ θὰ μὲ καταδικάσουν. Καὶ δὲ θὰ καταλάβουν, δὲ θὰ καταλάβουν...

— Ἐχεις ἄδικο, Σιμό. Καταλαβαίνω ἐγώ... Καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ σὲ παραδώσω στοὺς δικαστάς.

Μιὰ βολτίτσα στὰ παληατζίδικα μὲ φαίνεται πῶς ἀξίζει τὸν κόπο.

Εἶνε ἕνα ἀπ' τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα μέρη τῆς Ἀθήνας. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς ὡς τώρα δὲν τὰ ἐκμεταλλεύτηκε... ὁ Τουρισμός.

Οἱ ξένοι περιηγηταὶ θὰ ἔμεναν, ἀσφαλῶς, κατενθουσιασμένοι, ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψή τους στὰ παληατζίδικα, καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον οἱ περιέργες συλλογὲς τῶν ἀμερικανῶν νὰ πλουτίζονταν μὲ παλὰ σκάκια... ἐνδόξων λογοτεχνῶν, ἢ μὲ τρύπια πανταλόνια ἀφανῶν ἡρώων τῆς πέννας καὶ τοῦ χρωστήρος, ὧν... πᾶσα γῆ τάφος!

Τὰ παληατζίδικα βρίσκονται γύρω ἀπ' τὸ Βαρβάκειο, καὶ στὴν πλατεῖα Ἀβυσσινίας. Εἶνε ἡ σύγχρονη Βαβυλωνία: Ἀρμένιδες, Πλακιδῶτες, Πόντιοι, Ἑβραῖοι, Βλάχοι κ.λ.

Ἐργάζονται μὲ σύστημα καὶ ἀλληλεγγύη. Σὲ κάθε παληατζίδικο δουλεύουν δυὸ τοῦλάχιστον ὑπάλληλοι. Ὁ ἀφεντικὸς κάθεται πάντοτε στὸ μαγαζί. Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους πέρνει βόλτα τὶς γειτονιές—διαλαλόντας ὅτι ἀγοράζει ὀλανιὰ—τὰ παλὰ ρούχα, παπούτσια, μπουκάλια—κι' ὁ ἄλλος στήνει καραοῦλι στὴν ὁδὸν Σωκράτους, ποῦ εἶνε τὸ πέρασμα τῶν πελατῶν γιὰ νὰ τοὺς «ψήσῃ» πρῶτοῦ προλάβουν ἄλλοι.

Καλὰ, θὰ μοῦ πῆτε, καὶ πῶς καταλαβαίνουν ὅτι ὁ «τάδε» ἢ ὁ «δεῖνα» περαστικὸς εἶνε πελάτης;

Σὰς ἀπαντῶ ἀμέσως:

Ἀπλῶστα: ἀπὸ τὸ τυλιγμένο μὲ ἐφημερίδες δέμα ποῦ θὰ κρατᾷ.

Καλὰ, θὰ μὲ ξαναρωτήσετε, τόσοι καὶ τόσοι περνοῦν μὲ δέματα ποῦ κάθε ἄλλο παρὰ «πρὸς πώλησιν» πράγματα περιέχουν. Σὰς ἀπαντῶ καὶ πάλι:

Δὲν ἔχει σημασία. Αὐτοὶ μιὰ φορὰ ρίχνονται, κι' ἂν «πιάσουν» ἔπιασαν, ἂν δὲν «πιάσουν» πάλι, δὲν χάλασε ὁ κόσμος.

Τώρα, ἂν δὲν μὲ πιστεύετε—πράγμα ποῦ δὲν τὸ πιστεύω—δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πάρετε ἕνα τέτοιο δέμα ἀνὰ χεῖρας. καὶ νὰ περάσετε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σωκράτους καὶ μάλιστα εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸ μέτρων ἀπ' τὸ «Βαρβάκειο». Ξέρετε τί θὰ συμβῇ; Θὰ σὰς περικυκλώσουν οἱ παληατζήδες ζητῶντας, ὁ καθ' ἕνας γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του, τὴν ἀγορὰν τοῦ δέματος.

— Ἀμα τζάνουμ, θ' ἀρχίσῃ ὁ Ἀγκόπ. σὲ μένα μπε ντοσμένο ντέμα νὰ κάνης, ἰστέ πληρωμένο καλὰ νὰ γένεται

— Ρε φίλε, ἐδῶ ἐπεμβαίνει ὁ Κῶτσος ὁ Γοργόνας, μὲ τὸ μπαρντὸς δηλαδὴ, μπορῶ νὰ ἴδω καὶ γὼ τὸ δέμα; Γιὰ νὰ ξέρης δηλαδὴς εἶμαι ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ξέρης δηλαδὴς, ποῦ ζῶ γιὰ μιὰ τιμὴ καὶ μιὰν ὑπόληψιν, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ πληρώσω μὲ τὴν πραγματικὴν καὶ τρέχουσαν τιμὴν τὸ πρᾶμα, τοῖφ Περαιά (i) δηλαδὴς.

— Ἐ, νὰ τὸ δίνης σὲ μένα νὰ τὸ δίνης, πληρωμένο ὅσο ὅσο, θὰ παρακαλέσῃ ὁ Ἑβραῖος.

Εἶνε ἡ στιγμή ποῦ ξαναμιλεῖ ὁ Ἀρμένιος φουρκισμένος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ἑβραίου:

— Ἐσὺ μπε Ἰσαάκ σκασμένο νὰ γένεσαι. Ἀμα ἄνθρωπος τζάνουμ σὲ μένα τέλει νὰ κάνῃ πουλημένο.

— Ἐ τί βαρᾶς, τί βαρᾶς; ...

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ

ΣΤΑ ΠΑΛΗΑΤΖΙΔΙΚΑ

θ' ἀρχίσῃ νὰ κλαίγεται ὁ Ἰσαάκ: — Ποῖος σὲ βάρεσε μπουνταλὰ ἐφέντη;

Ἐπακολουθεῖ σοβαρότατον διπλωματικὸν ἐπεισόδιον μεταξὺ Ἀρμενίας καὶ Ἰουδαίας

τοῦ ὁποῦ ἐπωφελεῖται ὁ Κῶτσος ὁ Γοργόνας. Τώρα, φυσικά, μὲ σὰς ποῦ θὰ κρατᾷτε—ὅπως εἶπαμε—τὸ δέμα γιὰ δοκιμὴν στὴ θέσῃ σὰς εἶνε κανένας σεσημασμένος... ποιητής, τὰ πράγματα ἀλλάζουν.

— Μὲ τὸ μπαρντὸς δηλαδὴς. Ἐλάτε δὴ στὸ κατάστημα νὰ κυττάξουμε τὸ πρᾶγμα.

Ὁ ποιητὴς ἀκολουθεῖ, ἐλπίζω πῶς μὲ τὰ χρήματα ποῦ θὰ εἰσπράξῃ, θὰ ἐκδώσῃ τὴν νέαν ποιητικὴν του συλλογὴν «Τρίχες περμανάντ» ποῦ θὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν ἀθανάσιαν.

Στὸ μαγαζί τὸ δέμα ἀνοίγεται καὶ βγαίνουν, δειλὰ—δειλὰ, ἕνα ποιητικὸ πανταλόνι καὶ ἕνα ποιητικὸ παλτό. Ὁ Κῶτσος πέρνει τὸ πανταλόνι καὶ τὸ κυττᾷ ἐπισταμένως. Τὸ ἀφίνει χάμω μὲ ἕνα μορφασμὸ ἀπογοητεύσεως. Στερεότυπο κόλπο αὐτό.

—Τὸ ὁποῖον, ρε φίλε, δὲν κάνει γιὰ μᾶς. Εἶνε φαγμένο στὰ ὀπίσθια, μὲ τὸ συμπάθειο, καὶ ἔξ ἄλλου εἶναι καὶ παληωμένης μοδός!

Ἀν τολμήσῃ ὁ ποιητής, κ. Ἡλιοβασιλῆς Μενεξεδένιος π. χ., νὰ ἐπέμβῃ:

—Ἡ δυναμικότη, κομψότη καὶ στερεό-

τη τούτου τοῦ παναλονιοῦ εἶνε ἀφάνταστη, καὶ ἄλλωστε εἶναι καὶ τῆς τελευταίας μόδας...

Ὁ Κῶτσος ὁ Γοργόνας θὰ τὸν ἀποστομώσῃ.

—Τὸ ὁποῖον δὲν πρόκειται περὶ διὰ τὴν μόδα, ἀλλὰ καὶ νὰ προκειτόταν, πάλι δὲν θὰ μοῦκανε διότι ἀπ' ἑνὸς μὲν ἀπ' τὸ μαγαζί ψουνίζουν ἄνθρωποι φουκαράδες, ἀπὸ δὲ, δὲν τοὺς διαφέρει ἡ μόδα. Τὸ ὁποῖον ἐν πάσει περιπτώσει ἂς δοῦμε καὶ τὸ παλτό,

Τὸ πέρνει, τὸ κυττάζει καὶ τὸ τυλίγει, μαζί μὲ τὸ πανταλόνι στὸ δέμα.

— Τί ζητᾶς γιὰ ὀλα ὁμοῦ;

— Τρία κατοστάρικα.

— Δὲν μοῦ κάνουν, τ' ἀφίνεις ἔξῃ τάλλαρα;

Ὁ ποιητὴς ἔξαλλος τὰ μαζεῦει καὶ πᾶει σ' ἄλλο μαγαζί. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ Κῶτσος εἰδοποίησε ὅλους στὴν πιάτσα γιὰ τὴν τιμὴν ποῦ ἔδωσε, κι' ὅλοι—ὕπαρξι αὐτὴ ἢ ἄλ-τσα γιὰ τὴν τιμὴν ποῦ ἔδωσε, καὶ τὰ ἄλλα—πᾶσι τὸ δέμα. Ὁ Ἡλιοβασιλῆς Μενεξεδένιος τὰ ἔχει χάσει. Κυττάζει μὲ θλιμμένο βλέμμα τὸ παλτό, ποῦ, θλιμμένο κι' αὐτό, λές κι' ἐπερίμε-

νε τὸν τραγικὸ ἀποχαιρετισμὸ:

«Παλὰ μου κάπα, χαίρει...» κλπ.

Σκέπτεται μὲ πόνον τὴν ἀνθρωπότητα, ποῦ κινδυνεύει νὰ στερηθῇ τὴν ποιητικὴν του συλλογὴν, καὶ, τέλος, καταβάλλει ὁσάτην προσπάθειαν νὰ συγκινήσῃ τὸν παληατζή.

—Μὰ δὲν σὰς ἄρεσει αὐτὸ τὸ παλτό; Κυττάχτε, ὕψασμα, ράψιμο, κόψιμο.

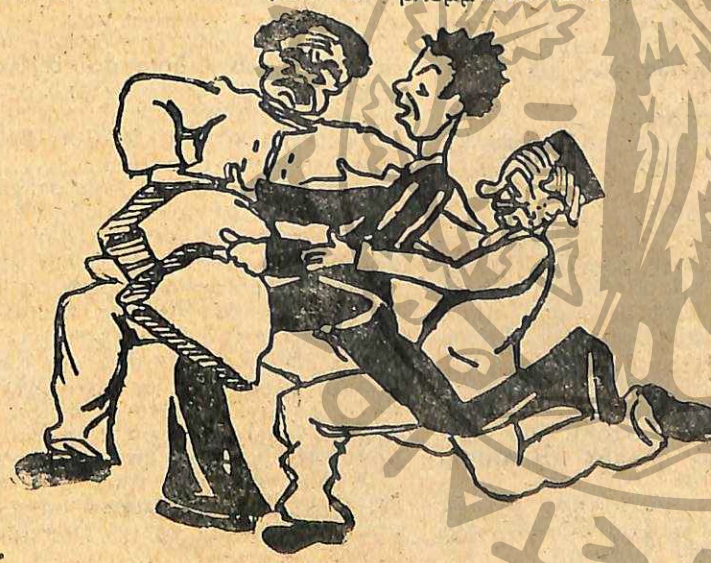
—Τί λές, ρε φίλε; Ξέρεις, ρε, πῶς τῶχει κομμένο ὁ ράφτης;

—Πῶς;

— Σὰν τὸν... Ἀθανασόπουλο.

Ἐπίλογος. Ὁ ποιητὴς ἀναγκάζεται, εὐτυχῶς, νὰ παραιτηθῇ ἀπ' τὴν ἰδέαν τῆς συλλογῆς καὶ νὰ δώσῃ στὸν Κῶτσο τὸ πανταλόνι, μετὰ τοῦ παλτοῦ ἀντὶ πινάκιου φακῆς!!

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
(Σκίτσα τοῦ ἴδιου)

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΦΛΟΓΑ

Σε μια μακρυνή καλύβα του χωριού των Κυνηγών μέσα στα βάζα του Κογκό, ο Άλμπερτο Γκαλέρα, ο άνθρωπος με το ξύλινο χέρι, έμουργιζε, ενώ οι μαύροι άναβαν γύρω φωτιές...

— Κάθε φορά, που στέλνω τους σκλάβους ν' ανάψουν τις φωτιές για να φυλαχτούμε τη νύχτα απ' τα λιοντάρια, θυμάμαι τη «Τζίλντα», το αγαπημένο μου λιοντάρι, που ένω ήταν η λατρεία μου, η μοναδική μου αγάπη, η μόνη ψυχή που μ' αγαπούσε στον κόσμο, το σκότωσα με τα ίδια μου τα χέρια...

Και έπειδή έδιόβαζε στα μάτια όλων μας την άφωνη παράκληση να μās πη την ιστορία της Τζίλντας, ο Άλμπερτο, έξακολούθησε σιγανά, ήρεμα, σά νάτανε τα λόγια του ή ήχώ των αναμνήσεών του.

— Τότε ήμουν αθηριδομαστής σ' ένα ιπποδρόμιο. Γιατί, δεν ήμουν πάντα κυνηγός θηρίων. Αυτό το επάγγελμα το πήρα. Ξανέχασα την Τζίλντα και το χέρι μου... Βρισκόμαστε στην Ισπανία κ' εθριάμβευα με τη Τζίλντα, που έκανε τα έξυπνότερα παιχνίδια και τα δυσκολότερα γυμνάσματα... Σας είπα πριν πώς μ' αγαπούσε. Γι' αυτό είμαι βέβαιος. Ήμουν ο καλύτερος φίλος της. Δεν είχε τη στιγμή τώρα κατάλληλη να σάς αναφέρω τα περιστατικά που η Τζίλντα έδειξε τη μεγάλη της αγάπη σέ μένα.

Ήταν άγριο λιοντάρι, ωραίο, περήφανο. Τώρα ήμερεύει, τώρα κάνει να μ' άκουη σάν πιστός σκλάβος.

Στην Ισπανία, άπάνω στους θριάμβους μου, γνωρίστηκα με μια πανέμορφη ανταλούζα, περήφανη κι αυτή, άγρια στην αγάπη της, γοητευτική... Ήταν ή γυναικά μου. Και μόνο αυτό το θηρίο δέ μπόρεσα να ήμερέψω!

Πότε άρχισα να την αγαπώ δεν ξέρω. Ίσως από την πρώτη στιγμή που την γνώρισα. Ίσως πριν την γνωρίσω. Ήταν ή γυναίκα που έπλαθα στα γλυκά μου όνειρα, στους τρυφερούς μου ρεμβασμούς. Η ζωή μου όλη ως τότε είχε περάσει ανάμεσα στα θηρία. Κι' είχα συνειθίσει να τα βλέπω να με προσκυνούν, να με τρέμουν σάν τρανό τους αφέντη... Ήταν ή πρώτη φορά που έμπλεκα με γυναίκα.

Όταν έστήλωσε επάνω μου το βλέμμα της ενόμισα πώς δυο πύρινα καρφιά μου πέρασαν την καρδιά και στα χείλη της, που σιγοτρεμαν, είδα ολοφάνερο τον πιο δυνατό κι' άσυγκράτητο πόθο... Τό πρώτο της φιλή ήταν κάτι που ποτέ στη ζωή μου δέ θα ξεχάσω. Τόνισθα πώς με ήθελε, με λαχταρούσε, διψούσε το κορμί μου...

Την αγάπησα τρελλά. Την παντρεύτηκα. Οι πρώτοι μήνες πέρασαν σέ μια εύτυχία που άσφαλώς κανένας ως τώρα δέν εγνώρισε πάνω στη Γη. Ένόμιζα πώς όνειρεύόμουν.

Την είχα πάρει μαζί μου στην περιοδεία. Σε μια πόλη ένας νέος κλόουν ήρθε στο Ίπποδρόμιο. Ήταν ένας κατάξανθος, ωραίος νέος αούτραλός, μ' ένα κεφάλι Έρμού. Ύστερα από λίγον καιρό άρχισα να καταλαβαίνω πώς ή γυναίκα μου τον επρόσεχε πολύ. Και ξαφνικά, μια μέρα ένω περνούσα από το πρόχειρο καμαρίνι του, την βλέπω στην άγκαλιά του...

Με μάτια θαλά, πνιγμένα στο αίμα, με κεφάλι που βρούτζε, σά να τό σφυροκόπαγαν χίλια σφυριά, έβγαλα μια κραυγή λύσσας και τράβηξα άμέσως το πιστόλι, που είχα για να φοβίζω τα θηρία. Τρελλός από ζήλεια και μίσος, τό άδειασα επάνω της.

Μά στον κρότο του πιστολίου εκείνη άπάντησε μ' ένα δυνατό, ξεστσίπωτο γέλιο. Είχα ξεχάσει ο φτωχός, στην παραζάλη μου, πώς τό πιστόλι εκείνο ήταν άσφαίρο...

ριάστηκε σά φείδι γύρω μου και με τράβηξε πέρα απ' τη σκηνή του έραστού της... Δέ ξέρω γιατί, τά φιλιό της με παρέλυσαν.

Εκείνη τη στιγμή με είδοποίησαν πώς άρχιζε τό νομέρο μου. Την άφισα και με μυαλό σκοτισμένο, σάν αυτόματο, σά νάχα πιεί ένα δυνατό ποτό ή σά να με είχαν χτυπήσει δυνατά στο κεφάλι, έμπήκα στο κλουβί της Τζίλντας. Σα, όρκίζομαι, τό φτωχό μου λιοντάρι με κύτταξε με τέτοια συμπόνιχ, σά να είχε δει τη φρικτή εκείνη σκηνή, σά νάξερε την άτίμωσή μου.

Από κείνη την ήμέρα ή ζωή μου είχε γίνει μαρτύριο... Ή γυναίκα μου, που δέν άισθανόταν πιά τίποτα για μένα, έρριγνόταν άκράτητη στην άγκυλιά όποιου μπορούσε να της ξυπνήση τις λάγνες λαχάρες του κολασμένου της κορμιού...

Με—τί φρικτό βάσανο!—έγώ την αγαπούσα. Την αγαπούσα τρελλά...

Μια μέρα, μέσα στο βαγόνι μας, ύστερα από μίαν άγρια σκηνή, της έσημάδεψα τό μάγουλο μ' ένα σπιλέττο... Μά μόλις την είδα ματωμένη απ' τό χέρι μου, χτυπήθηκα άμέσως κι' ο ίδιος... Ήμεινα δυο μήνες στο Νοσοκομείο... Εκείνη έρχόταν, με φιλούσε κ' ύστερα άρχιζε να γελά σαρκαστικά. Είχε γίνει ένας φοβερός τύραννος, που δέν είχα τη δύναμη να τον ξεκάνω...

Όταν έγινα καλά κ' έπήγα στο τσίρκο, εκείνη, που δέ μ' επείριμενέ τόσο ήρήγορα, βρισκόταν μέσα στή φραγμένη αόλη, που ήταν τό κλουβί της Τζίλντας κ' εκεί μέσα—ήταν ένας καλός κρυφώνας—ώργιζε με κάποιον παληάτσο...

Μοζ'φαίνεται πώς ή λύσσα δέν θα διαφέρη και πολύ απ' εκείνο πουνοιωσα σάν αντίκρυστα τό άπαίσιό σύμπλεγμα...

Κι' ένω έκανα μια κίνησι να βγάλω τό πιστόλι μου—ένα πιστόλι με άληθινές σφαίρες αυτή τη φορά—άκούω ένα βαθύ μουγγυρήτο της Τζίλντας. Τα μάτια μου άστραψαν. Μιάν άπάνθρωπη σκέψη πέρασε τότε απ' τό μυαλό μου και φωνάζω στη γυναίκα μου:

— Άτιμη! Μή ξεχνάς πώς κ' έγώ είμαι σπανιόλος και πώς ξέρω να έκδικούμαι άγρια!

Και σάν βέλος έρρίχτηκα στο κλουβί της Τζίλντας και άνοιξα την πόρτα...

Τό θηρίο, μ' έναν άπαίσιό βρυχημό, ώρμησε κατ' εύθειαν προς την γυναίκα μου...

Άλλ' άμέσως την ίδια στιγμή συνήλθα. Όπως την είδα νάτινάζεται με μιάν άπαίσια έκφραση φρίκης στο πρόσωπο κι' άκουσα την σπαρακτική κραυγή, που άφισε στο αντίκρισμα του μανιασμένου λιονταριού, ένιωσα... πώς την αγαπούσα άκόμα πολύ, παράφορα και πώς έπρεπε να τη σώσω.

Μά πώς; Δέν υπήρχε τρόπος. Μια στιγμή άκόμα και ή Τζίλντα θα την έχει ξεσκίσει... Άδίστακτα τότε, μ' ένα πήδημα, βρέθηκε μπροστά της. Και τό ύψωμένο πόδι του λιονταριού έπεσε επάνω στον ώμο μου... Ένωσα πώς τίποτε δέ θα με έσωζε ούτε μένα. Η Τζίλντα δέν έκυβερνιόταν πιά απ' τό λογικό της... Τότε... δυο σφαίρες άνάμεσα στα μάτια της την έρριξαν κάτω νεκρή—τη φτωχή μου Τζίλντα!

Από τότε έφυγα από τό Ίπποδρόμιο και βρίσκομαι έδω ως άρχηγός των μαύρων κυνηγών των θηρίων... Ή γυναίκα μου τρελλάθηκε εκείνη την ίδια μέρα...

MARY BODOS

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΑΛΑΡΙΧΟΥ

Ο σιδηροδρομικός σταθμός μάρης μιας στάσης πλησίον της Κοσέντσας, πήρε άναρρωτική άδεια για ένα μήνα και μοϋρθε μια διαταγή, να φύγω από τη Ρώμη, να τον άντικαταστήσω. Ήξερα πώς δέν θα καλοπερνούσα, μά ήταν άνώτερη διαταγή κι' έπρεπε να ύπακούσω.

Συντροφιά είχα δυο έργάτες του σταθμού μόνο. Μ' αυτούς περνούσα τις άτέλειωτες βραδύες. Ο Παύλος κατανιόταν στις διάφορες ύπηρεσίες του σταθμού κι' ο Μαρίνος ήταν για ν' αλλάζω τά σήματα και να χειρίζεται τά κλειδιά των γραμμών.

Έξυπνος γέρος, κοσμογυρισμένος, άλλοτε καπετάνιος ο Μαρίνος, ήξερε τόσα και τόσα πράγματα, που τά διηγόταν με τον δικό του τρόπο, εύθυμα, σπαρταριστά.

Μά ένα βράδυ, ένω έξω ο άέρας φυσούσε μανιασμένα, ο Μαρίνος με ρώτησε:

— Ξέρεις την ιστορία του Άλαρίχου;

— Λές για τό βάρβαρο κατακτητή, που έγινε κάποιον καιρό ή μάστιγα της Ίταλλας;

— Αυτός. Πέθανε έδω κοντά στην Κοσέντσα. Για να τον τιμήσουν οι στρατηγοί του, έσκαψαν στη γη ένα τάφο και του έβαλαν μέσα ό,τι πολύτιμο είχάν μαζί τους. ΄Επειτα γύρισαν την κοίτη του ποταμού και τον κάναν να περάση πάνω από τό τάφο του. Και τώρα...

— Έχει γούστο, τοϋπα άστεί-εύμενος, να ψάχνης να βρης τον τάφο για να πάρης τους θησαυρούς πουχουν θαμμένους μαζί με τον άγριο κατακτητή, ύστερ' από τόσους αιώνες τώρα;

— Ναί. Βρίσκομαι μάλιστα σέ καλό δρόμο. Δέν θέλησα να τον άπογοητεύσω και τον άφησα με την παράδοξή του σκέψη.

Έδω και τέσσαρες πέντε μέρες, ο Μαρίνος όταν δέν είχε δουλειά, έξαφανιζόταν. Τα βράδια δέν έρχόταν πιά να πιάσωμε κοβέντα. Μια νύχτα, που ήπια λίγο περισσότερο και κοιμήθηκα βαρειά, αίσθάνθηκα κάποιον να με σκουντά άπότομα. Ξύπνησα και καθώς άνοιξα τά μάτια μου, είδα από πάνω μου τό Μαρίνο. Είχε άγριεμμένα μάτια και χρώμα πελιδνό σάν νεκρού. Στο χέρι του έσφιγγε κάτι. Ήταν βουτηγμένος στη λάσπη. Έτρεμε. Κάτι έξαιρετικό θά του είχε συμβεί.

Σωριάστηκε κατά γής άναίσθητος. Ο Παύλος κι' έγώ του κάναμε έντρίβες. Ένα ποτηράκι κονιάκ τον έκανε να συνέλθη.

Στό χέρι του, κλεισμένο σφιχτά, κρατούσε κάτι.

— Βοήθεια! φοβάμαι! ήταν τά πρώτα του λόγια, μόλις μπόρεσε να συνέλθη.

Τρελλάθηκε; Μήπως τρελλάθηκε;

— Τι σου συνέβη λοιπόν; του είπα.

Τα χείλια του τρέμαν. Δέν μπορούσε να μιλήση. Άνοιξε όμως τό χέρι του. Ένα πελώριο διαμάντι λαμποκοπούσε μέσ' στη φούχτα του.

— Είναι από τον θησαυρό του Άλαρίχου, είπε, τραυλίζοντας.

Έπειτα σόπασε. Έτρεμε σά νάχε πυρετό, τά δόντια του χτυπούσαν:

— Έσκαψα κάτω από τό ποτάμι γιατί είχα πεποιθήση πώς εκεί ήταν ο τάφος του Άλαρίχου. Είχα τόσο κουραστεί κι' ήμουν άπελπισμένος. Έλεγα να τά παρατήσω, όταν ξαφνικά ή άξίνη μου χτύπησε σέ κάτι σκληρό σάν πέτρα. Βρήκα ένα πελώριο γρανίτη που σπινιζόταν σέ κάτι πέτρες σάν ακατέργαστες κολώνες. Είχα μαζί μου ένα ψαλύγγι δυναμίτη κι' άνοιξα μια μεγάλη τρύπα. Όταν πέρασα τό χέρι μου στο άνοιγμα τό τράβηξα γρήγορα με

Είπα να φύγω. Άλλά νάφευγα πάλι μ' άδεια χέρια;

Άρπαξα τό μεγάλο αυτό διαμάντι που βρισκόταν πάνω σ' ένα κύπελλο. Δέν ξέρω αν με βάρεσε τοέλλα: Κεϊνο που ξέοω είναι πώς τά δυο εκείνα μάτια έμεναν καρφωμένα επάνω μου. Έρριξα μια δυνατή φωνή καθώς βγήκα

από τό βόλο κι' άμέσως άκουσα ένα δαιμονισμένο θόρυβο, λές και έγκρεμίστηκε όλόκληρη εκείνη ή στοά. Έτρεχα, έτρεχα κρατώντας στο χέρι μου τό διαμάντι. Πίσω μου αίσθανόμουν να με καρφώνουν τά δυο ρουμπινιά μάτια!

Τό διαμάντι που τό πήρα από τό χέρι ήταν άληθινό. Άλλά, περίεργο, έδοκίμαζα κι' έγώ ένα παράξενο τρόπο.

Ο δροσερός άέρας που μπήκε από τό παράθυρο καθώς τό άνοιξα, μ' ώφέλησε πολύ.

— Θάρρος, φίλε μου, του είπα. Μή φοβάσαι. Οι πεθαμένοι δέν ξαναγυρίζουν. Βέβαια... νύχτα... έρημικό ύπόγειο... πανάρχαιο περιβάλλον... θησαυρός, όλα αυτά σουδωσαν κάπως στα νεύρα. Είχες κουραστεί κιόλας... Με τό πολύτιμο αυτό διαμάντι θά ξεχαστούνε όλα.

— Φύλαξέ το μόνο εσύ, μου είπε. Φοβάμαι μην τό χάσω.

Χωρίς να πω λέξη πήγα και τό κλείδωσα στο χρηματοκιβώτιο του σταθμού.

Τό τραίνο της Κοσέντσας πλησίασε. Ο Μαρίνος έπρεπε να πάη να αλλάξω τά κλειδιά. Του είπα να στείλω τό Παύλο μια που ήταν κουρασμένος, εκείνος έπέμενε να πάη μόνος.

Όταν διευθύνθηκε στη θέση του, έπήγα στο γραφείο μου. Σε λίγο ένα δυνατό ούρλιασμα άκούστηκε, έτρεξα έξω με τον Παύλο. Ήταν φρίχτο τό θέαμα: Ο Μαρίνος κειτόταν

χάμω μέσα μαχαίρι καρφωμένο στους ώμους. Τα μάτια του ήταν ορθάνοιχτα κι' ο τρόμος ζωγραφισμένος στο πρόσωπό του. Μόλις με είδε, μπόρεσε ν' άρθρώση:

— Εκείνος... ο Άλαρίχος! Μ' έκδικήθηκε!

Τό μαχαίρι που ήταν καρφωμένο στην πλάτη ήταν άρχαιο. Ξανάσκυφα μά ο Μαρίνος ήταν νεκρός. Στον σταθμό που τον μεταφέρμας μάς περίμενε άλλη έκπληξη. Τό χρηματοκιβώτιο ήταν άνοιχτό και τό διαμάντι είχε γίνει άφαντο.

Την άλλη μέρα πήγα ως τό ξεροπόταμο να δώ που είχε σκάψει ο Μαρίνος. Όλα ήταν στη θέση τους.

Κι' ή εξήγηση τώρα; Ό,τι και να σάς πω, θά γελάσετε. Ένα ξέρω μονάχα: Στην περιφέρεια της Κοσέντσας υπάρχει παράδοση πώς κάτω από τον ποταμό βρίσκονται οι θησαυροί του Άλαρίχου και πώς όποιος ζητήσει να τους βρή δέ γλυτώνει: Τό πληρώνει με τη ζωή του.

Τό σούρουπο τόλιγε μέ τή γκρί-
ζα του γάζα τό Παρίσι. Τό κούο
πού δυνάμωνε όσο πλησίαζε ή

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ

νύχτα, δέν γινόταν τόσο
αίσθητό μέσα στην άρω-
ματισμένη τορπεντό της
'Αρλέττα, πού έκανε
μιά επιδέξια στροφή γύ-
ρω από τό τόξο του
Θριάμβου και κατέβηκε
τή λεωφόρο του δάσους.
Στό χέρι της, τό τριγυ-
ρισμένο μέ μπιρλάντια
ρωλογάκι της, έδειχνε
4 και μισή.

— Έχω καιρό, σκέφθηκε
ή 'Αρλέττα. Είναι ή ώρα
των έλαφιων! λένε πώς
βγαίνουν και πηγαίνουν
μέχρι τις άλλες. Θάθε-
λα νάβλεπα καμιά έλα-
φίνα...

Η τορπεντό άφησε τις
πλατειές λεωφόρους και
χώθηκε σέ σκοτεινούς
δρόμους. Κυλούσε μ'ένα
σιγανό θόρυβο, χωρίς
φώτα και χωρίς κλάξον,
για νά μη τρομάξουν τά
ρωμαντικά, συμπαθητικά
αυτά ζώα του δάσους.

Μακρυά, ανά μεσα
στούς κορμούς των δέν-
δρων, ή 'Αρλέττα έβλε-
πε νά περνούν γρήγορα

αυτοκίνητα μέ αναμένους τούς φανούς. Βυθίστηκε πιό πολύ
στο δάσος, αναζητώντας πυκνότερα δρομάκια και μονοπάτια.

Τό αυτοκίνητο κυλούσε τόσο σιγά πού, μιά στιγμή, χωρίς
ή οδηγός του νά τό καταλάβη ή μηχανή πάγωσε. Αυτό την
ανάγκασε νά σκεφτή: "Ας ξαναγυρίσω γρήγορα.

"Αναψε τά φώτα κι' έβαλε έμπρός. Τό δυναμό γύρισε μέ
όρμη μιά άμέσως ξανάγινε σιωπή.

— Έδω σέ θέλω! Μουρμούρισε ή νέα κοπέλλα. Τί ώρα
θά φτάσω; "Ας δούμε τή βενζίνα!

Έβεβαιώθηκε πώς ή μηχανή της είχε αρκετή. Ξαναδοκί-
μασε νά βάλη έμπρός. "Αδικά τά φώτα σιγά σιγά έσβυναν.

"Υστερ' από μερικούς άπελπισμένους χειρισμούς, έχασε
κάθε έλπίδα και περίμενε νά της παρασχεθί κάποια βοή-
θεια για νά φύγη άπ' εκεί. Είδε τόν έαυτό της ολομόναχο
μέσα στην έρημιά. Ένω πρίν ήταν δυνατή και ξένιαστη μέ τή
μηχανή της των 40 ίππων, τώρα έβλεπε πώς ήταν ένα άδύ-
νατο πλάσμα, άνυπεράσπιστο, ένα φτωχό κορίτσι άφισμέ-
νο στο έλεος του πιό δειλού αλήτη.

Αυτός ό πολιτισμένος κήπος, τώρα τή νύχτα, ήταν γιο-
μάτος άπ' τόν αγωνιώδη θόρυβο της ζούγκλας. "Ενας φό-
βος βαθύς την συνεπήρε. "Η πόλη ήταν τόσο κοντά...

Κι' ή 'Αρλέττα ξεκίνησε μονάχη. Δέν μπορούσε βέβαια
νά ξεφυγή στο δάσος. Όσο για τό άμάξι, θάστελνε νά
τό παραλάβουν. Διευθύνθηκε πρós ανατολάς. Στην πρώτη
μεγάλη λεωφόρο θά φώναζε ένα ταξί.

Είχε κάμει καμιά πενηνταριά βήματα
όταν μιά σκιά διολίστηκε πλάι της.

— Μοι έπιτρέπετε νά σας συνοδεύσω;

Τάχυνε τό βήμα, λίγο ήσυχασμένη γιατί
της φάνηκε πώς της μιλήσανε ευγενικά.

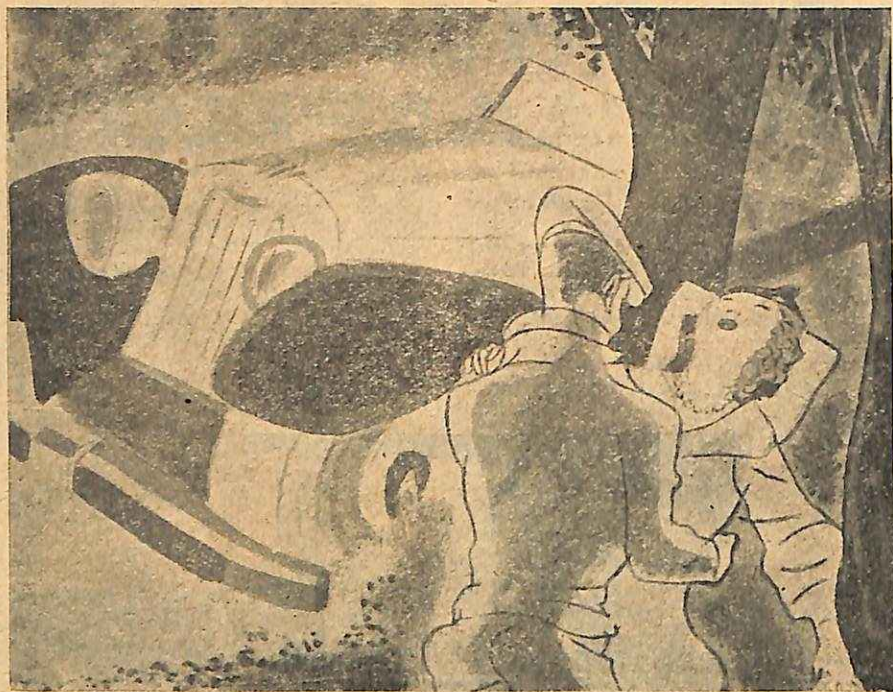
— Δεσποινίς... μη τρέχετε έτσι... Μπο-
ρούμε νά συζητήσουμε. Αυτό δέν σας ύπο-
χρεώνει σέ τίποτε!

— Η φωνή είχε γίνει πιό χοντρή. "Εν-
νοιώσε ένα μπράτσο νά περνάει κάτω άπ'
τό δικό της. "Η φωνή του άντρα άλλαξε
άκόμη και έγινε μόρτικη.

— Μωρέ γούνα πού την έχεις... Και πό-
σο ωραία μυρουδιά φορείς... Μι! θάθελα
νά δω και τί κολλιέ φοράς!...

Η 'Αρλέττα, κατέβαλλε μιά ισχυρή
προσπάθεια νά ξεφύγη, αλλά σκόνταψε
πάνω σ' έναν άλλον ανθρώπινο όγκο.

— Κύριοι, αφήστε με είδεμ ή θά φωνάξω
τόν άνδρα μου!

— Τόν άνδρα σου! Ωραία τά λές!
Μά και πάλι, από ένστικτο κι-
νούμενη ή 'Αρλέττα, κατέφυγε

τρέχοντας στο αυτοκί-
νητό της και άρπαξε
στά χέρια τό βολάν.
Μάταιη προσπάθεια ό-
μως! "Αχ! Νά πέρνα-
γε κανένα αυτοκίνητο.

Οί αλήτες έζύγωσαν
και πάλι. Μιά διαφο-
ρετική φωνή της είπε:

— Λοιπόν, μικρούλα,

θάτά περάσουμε καλά!
Η 'Αρλέττα διέκρινε
γύρω της τρεις σκιές.
Δυό άνδρες και μιά
γυναίκα.

— Λοιπόν, κυρά μου,
πρέπει νά μιλάς ευγε-
νικά σέ κείνους πού
σου μιλούν ευγενικά...

— Έσύ, κλείσε τό
στόμα σου, είπε ό άλ-
λος. Δέν ξέρεις νά μι-
λήσης στις κυρίες. και
είπε στην 'Αρλέττα:

— Όμορφή μου κυρά,
θά κρυώνης. Έλα νά
περπατήσης λίγο νά ζε-
σταθής. Έδώ είμαστε
δυό άντρες και θέμε
νά σου πούμε κάτι. Σο
ύπόσχομαι πώς θά σέ
βάλουμε στα ζεστά!...

Και την άρπαξε άπ' τό μπράτσο. "Εκείνη έβαλε μιά φωνή:

— Αφίστε με! αφίστε με! Βοήθεια!

— Κλείσε τό στόμα σου, είδεμ ή θά σ' άνοίξω καμιά κουμ-
πότρυπα! Μπρός, κατέβα! Θά γλεντήσουμε πρώτα κι'
ύστερα μοιραζόμαστε την τσάντα σου.

Τέσσαρα χέρια τράβηξαν την κοπέλλα έξω από τ' αυτο-
κίνητο. "Ακουσε την γυναίκα πού έλεγε στον ένα.

— Πήγαινε άγάπη μου θά της κρατάω τά πόδια!

Τή στιγμή εκείνη ένας τέταρτος φάνηκε.

— Ποιός φώναζε; Ποιόν δένουν έδω;

— "Α! κύριε, βοήθεια, σώστε με φώναζε ή 'Αρλέττα, πού
μέ μιά ύστατη προσπάθεια βρέθηκε κοντά στον νεοφερμένο.

Δέν είδε πώς κι' αυτός δέν διέφερε σχεδόν καθόλου στο
παρουσιαστικό από τούς άλλους.

— Τί θές έδω Φυμερόν; είπε ένας από τούς δυό. Δέν
πρέπει ν' άνακατώνεσαι στις δουλιές των συντρόφων σου!

Ό Φυμερόν δίστασε. Βέβαια οί συντρόφοι του είχαν δι-
καίο. Μά τό άρωμα της νέας τόν μεθούσε. "Εννοιώθε τή
σάρκα της νά τόν άγγίζει.

— Αφοι ή μυστήρια έρχεται σέ μένα την κρατώ.

— Πώς; Πώς; Και τά χέρια των δυό άπάχηδων βυθίστη-
καν στις τσέπες. Ταχύτερός τους ό Φυμερόν τούς έπρότεινε
τό περίστροφό του:

— Πίσω! Είδεμ ή σας την έφύτεψα. Μάρς.
Οί δυό αλήτες και ή γυναίκα, άπομακρύνθηκαν σιγά.

Ό Φυμερόν χαμογέλασε και έρριξε
στην 'Αρλέττα προστατευτικό βλέμμα.

— Ευχαριστώ! Σας ευχαριστώ κύριε, είπε
ή 'Αρλέττα και πήρε τό χέρι του άπάχη.

— Μπα! Τίποτε!

Έγινε μέ μιάς άλλος άνθρωπος. Δέν
την ποθούσε πιά. Την κύτταξε μέσα στην
άφάνταστη πολυτέλειά της και φαντάστη-
κε τόν έαυτό του ίππότη σαν τόν 'Αρτα-
νιάν και μέ χαμηλή φωνή έρώτησε:

— Τί έχει τό άμάξι σας; Κάποτε ήμουν
μηχανικός. Κι' έσκυψε κάτω άπ' τή μηχανή.

— Έτοιμη, κυρία μου! Θέλετε νά οδηγήσω;

— "Αχ! Θά σας παρακαλούσα.

Ό θυρωρός του μεγάρου άνοίγοντας
την πόρτα είδε την 'Αρλέττα νά δίνει
στον άπάχη ένα πολύτιμο δαχτυλίδι. "Υ-
στερα διέκρινε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας
τόν άπάχη νά φεύγη και νά φέρη στα χεί-
λη του ένα αντικείμενο πού άστράφτε.

TZIN XAPΛOΟΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

449

ΧΑΛΚΙΟΥ
ΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΛΚΙΟΥ
ΠΟΥΛΟΣ

Έσυνειθίσαμε
νά θεωρούμε
την Ζούγκλα ως
μοναδικήν πη-
γήν δυνάτων
συγκινήσεων
καί μόλις αι-
σθανθοῦμε τήν ἀνάγκη
τῶν συγκινήσεων
αὐτῶν, παίρνουμε τήν
μεγάλη ἀπόφαση καί
ξεκινούμε γιά τὸ ἐπι-
κίνδυνο ταξίδι μέσα
στὰ παρθένα δάση
τῆς Ἀφρικής, πληρώ-
νοντας ἀκριβώτατο
εἰσιτήριο... κινηματο-
γράφου.

Καί ὅμως ἡ Ζούγκλα
δέν ἔχει τὸ ρε-
κὼρ στήν παροχήν
φρικιαστικῶν θεαμά-
των. Οἱ Ἰαπωνικὲς
ἐφημερίδες καί μαζὺ
μ' αὐτὲς οἱ Ἀμερικανικές,
ἔχουν κρούσει
πολλὰς φορές τὸν κώ-
δωνα τοῦ κινδύνου:

«Συμπολῖται, μὴν
περπατᾶτε ἀμέριμνοι στὸν δρόμο. Προσέχετε... τὸ κεφάλι
σας. Εἶνε ἡ ἐποχὴ πού πατρεύονται οἱ Χέντ—Χῶντερς.»
Ἡ εἰδοποίηση αὐτὴ μιλεῖ γιά κίνδυνο π ρ α γ μ α τ ι κ ὸ
καί ὄχι ἐκείνον πού ἀπολαμβάνει κανεὶς ἐν ἀσφαλείᾳ
ξαπλωμένος σ' ἕνα φωτῆγ κινηματογραφικῆς σάλας. Ὑπεν-
θυμίζει πὼς ὅταν παντρεύονται οἱ Χέντ—Χῶντερς, ἡ ἀ-
γριώτερη καί φοβερώτερη Ζούγκλα μᾶς ἀπειλεῖ στο δρόμο
πού περπατοῦμε, στὸ ἴδιο τὸ σπίτι μας...

Ἄλλ' ἂς ἐξηγηθοῦμε: Οἱ Χέντ—Χῶν-
τερς εἶναι μιὰ ἀγρία καί ἀνυπότακτη
φυλὴ πού ζεῖ μέσα στὰ ἀπάτητα δάση
μεταξὺ τοῦ Μάουντ Μόρισσον καί Μάουντ
Σύλβια στὸ ἐσωτερικὸν τῆς Φομόζα καί
τὴν ὁποῖαν δέν κατῴρθωσε νὰ ἐκπολιτί-
σῃ ἡ Ἰαπωνικὴ κυβέρνησις μ' ὅλα τὰ θαυ-
μάσια μέσα πού διέθεσε.

Καί τὸ πρᾶγμα, βέβαια, δέν θά εἶχε
σημασίαν γιά τὴν ἀσφάλειαν τῶν φτωχῶν
γιαπωνέζων, ἂν στήν περίφημη φυλὴ Γά-
γιαλ ἢ Χέντ—Χῶντερς δέν ὑπῆρχε ἡ συ-
νήθεια νὰ προσφέρῃ κάθε γαμπρὸς πού
παντρεύεται στήν ἐκλεκτὴν του ὡς γαμή-
λιον δῶρον... ἀνθρώπινα κρανία!!

Ἀπίστευτον! Καί ὅμως πραγματικόν!
Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου εἰς τὴν φυλὴν τῶν
Χέντ Χῶντερς— πού ἀγγλικά σημαίνει
«Κυνῆγοι Κεφαλιῶν»—εἶναι ὅ, τι φρικιαστι-
κώτερο μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

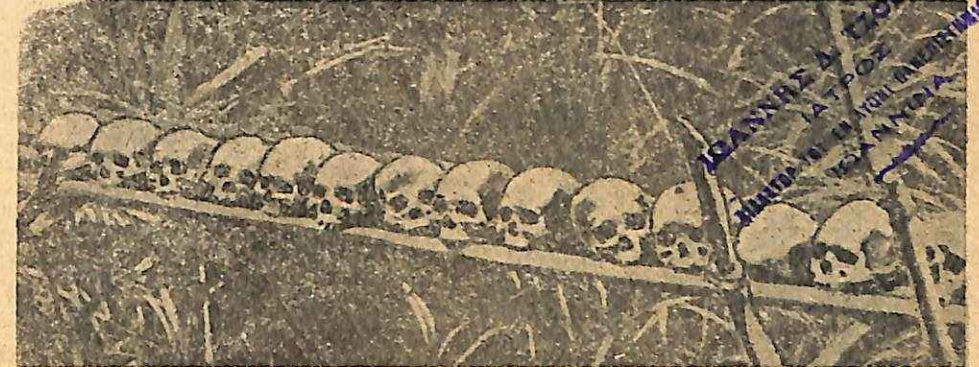
Καί πρῶτον: Οἱ καλύτεροι γαμπροί, οἱ
ἐξυπνότεροι καί γενναιότεροι, πού δι-
καιοῦνται νὰ φιλοδοξήσουν ὡς σύζυγον
τὴν «ἀρχοντοπούλες» τῆς φυλῆς των, εἶνε
ἐκεῖνοι πού ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν τὴν με-
γαλύτερη συλλογὴ κρανίων. Τὰ κρανία
αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε προϊόν τῆς προσω-
πικῆς... ἐργασίας τοῦ γαμπροῦ καί ὄχι
ἀγοραστὰ οὔτε... κληρονομικά. Ἡ σ κ λ η ρ ᾱ
[βνομα καί πρᾶμα] δέν δέχεται τὸ
γαμήλιον δῶρον παρὰ μόνον ἀφοῦ «δεῖ

τὰ θύματα... νὰ σφαγοῦν μπροστὰ τῆς σὲ μιὰ πρωτοφα-
νὴ εἰς ἀγριότητα τελετῇ, πού προηγεῖται τοῦ γάμου...

Ἐπειδὴ δὲ οἱ χαριτόβρυτες αὐτὲς «ἀριστοκρατίσες» εἶνε...
ξενομανεῖς, ἀπαράλλακτα ὅπως καί οἱ πολιτισμένες, καί
δέν ἔχουν καμμιὰ ἐκτίμηση στὰ κρανία τῆς φυλῆς τους, οἱ
ἐπίδοξοι νυμφεῖο ἐκστρατεύουν εἰς ἄγραν... πολιτισμένων
κεφαλῶν.

Καί ἐντεῦθεν ὁ κίνδυνος, ἀγαπητοὶ συμπολῖται—ὄχι γιά

ΤΑΓΙΑΛ, ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΚΡΑΝΙΩΝ

— Πέριεργα καί φρικιαστικὰ γαμήλια ἔδιμα ἑνὸς ἀ-
γρίου λαοῦ.— Ἀνθρώπινα κρανία ὡς γαμήλιον δῶρον.

Τὰ θύματα, ὁδηγοῦνται ἐν πομπῇ στὴν καλύβη τῆς φυ-
λῆς καί ὁ Ἀρχηγὸς ὀρῶν τὴν ἡμέρα τῆς θυσίας... Ἡ σκηνὴ
τοῦ σφαγιασμοῦ τῶν θυμάτων, εἶνε ἀφάνταστος εἰς φρίκην.
Ἀφοῦ δεθοῦν στερεὰ σέκορμους δένδρων, ἀποκεφαλίζονται
ἀπὸ τοῦς μέλλοντας συζύγους τῶν καλλόνων, πού ὠρύνον-
ται μαζὺ με τὰ ἄλλα μέλη τῆς φυλῆς. Τὰ κεφάλια καθα-
ρίζονται ἀπὸ τὴν σάρκα διὰ βρασμοῦ καί τὰ κρανία προσ-
σφέρονται στὴν «ὠραίαν».

μᾶς, εὐτυχῶς,
πού εἴμαστε μα-
κρὰ.

Ἐντὸς τριετί-
ας ἔχουν ἐξαφα-
νισθῇ στήν πε-
ριοχὴ τῆς Φομό-
ζας ἑκατὸν εἰκοσι ἄ-
στουφύλακες καί ἄλ-
λοι δημόσιοι ὑπάλλη-
λοι τῆς Ἰαπωνικῆς κυ-
βερνήσεως, ἰσάριθμοι
δὲ περίπου εὐρωπαῖοι
καί ἀμερικανοί! Ἐξη-
κριβώθη δὲ ὅτι ὅλοι
αὐτοὶ ἔπεσαν θύματα
τοῦ ἀγρίου ἐθίμου
τῶν Τάγιαλ.

Δημοσιεύομεν τὴν
εἰκόνα μιᾶς καλλο-
νῆς τῆς φυλῆς τῶν
Χέντ—Χῶντερς, ὡς ἐ-
πίσης καί ἕνα μῆμα
τῆς τεραστίας συλλο-
γῆς κρανίων πού με-
τερηφάνειαν ἐδέχθη
ἡ ὠραία αὐτὴ ὡς γα-
μήλιον δῶρον ἀπὸ
τὸν μνηστῆρα τῆς.

Ἄλλ' ἂς προχωρήσωμε εἰς τὰ τοῦ γάμου.

Κάθε γυναῖκα, πού ἐπάνω στὸ καλαμένιο κοντάρι τῆς
καλύβας τῆς δέν ὑπάρχει κρανίον ἀνθρώπινο, σημαίνει πὼς
εἶνε ἀνύπαντρη. Καί ἡ πιὸ φτωχὴ ἀπὸ τὴς παντρεμένες γυ-
ναῖκες τῶν Τάγιαλ ἔχει δεχθῇ τοῦλάχιστον ἕνα κρανίον
ὡς δῶρον ἀπὸ τὸν μνηστῆρα τῆς. Οἱ νέοι τῆς φυλῆς πού
θέλουν νὰ παντρευτοῦν τὸ δηλώνουν στὸν Ἀρχηγό, ὁ ὁποῖος
κανονίζει τὰ προκαταρκτικὰ ἰῶν γαμηλίων τελετῶν, πού

διαρκοῦν σαράντα μέρες καί γίνονται δυὸ
φορὲς τὸ χρόνο: Τὴν Ἀνοιξὴ καί τὸ Φθι-
νὸπώρο. Ὁ ἀρχηγὸς καλεῖ ὅλα τὰ μέλη
τῆς φυλῆς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχει δικαίωμα
ζωῆς καί θανάτου σὲ μιὰ νυκτερινῇ συγ-
κέντρωση στὸ δάσος μετὰ πανσέληνο. Οἱ
μάγοι προσεύχονται στὴ θεὰ Σελήνη καί
ὑπὸ τοῦς ἤχους ἀγρίων κυμβάλων ἀρχί-
ζουν τὰ ἀνύπαντρα κορίτσια νὰ χορεύουν
γυμνά: ἐνῶ οἱ νέοι ὀλόγυρα χτυποῦν τὴς
ἀσπίδες τους καί βγάζουν ἀγριεὶς φωνές
σὰ μουγγρητὰ θηρίων. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ
ἀρχηγὸς πέφτει μπρούμυτα καί τὸν μι-
μοῦνται ὅλοι οἱ παντρεμένοι. Τότε οἱ ἐπί-
δοξοι μνηστῆρες ἀρχίζουν τὸ χορὸ, καθέ-
νας γύρω στὴν κόρη τῆς προτιμήσεώς
του. Ἀν οἱ μνηστῆρες μιᾶς νύφης εἶνε
πολλοί, τότε ἀρχίζει μετὰ τὸν χορὸν ἡ
μάχη ἐνῶ χορεύουν. Χτυποῦνται ρυθμικά
μετὰ τὰ κοντάρια τους καί πληγώνονται μέ-
χρις ὅτου πέσουν ἀποκαμωμένοι. Ὅποιοι
μείνῃ τελευταῖος κερδίζει τὴν νύφη, ἀλλὰ
ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τῆς προσ-
φέρῃ ὡς γαμήλιον δῶρον τόσα κρανία ἀν-
θρώπινα ὅσες πληγὲς ἔχει στὸ κορμὶ του.

Ἐτσι τελειώνει τὸ πρῶτο μέρος τῶν τε-
λετῶν. Οἱ νέοι, μόλις ἐπουλωθοῦν τὰ τραύ-
ματά τους, φεύγουν εἰς ἄγραν... κρανίων.
Ἐν τῷ μεταξύ κάθε βράδυ γίνονται συγ-
κεντρώσεις καί ὀργιαστικαὶ τελεταὶ διὰ
τὴν... εὐδὼσιν τοῦ ἔργου των.

Ο ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

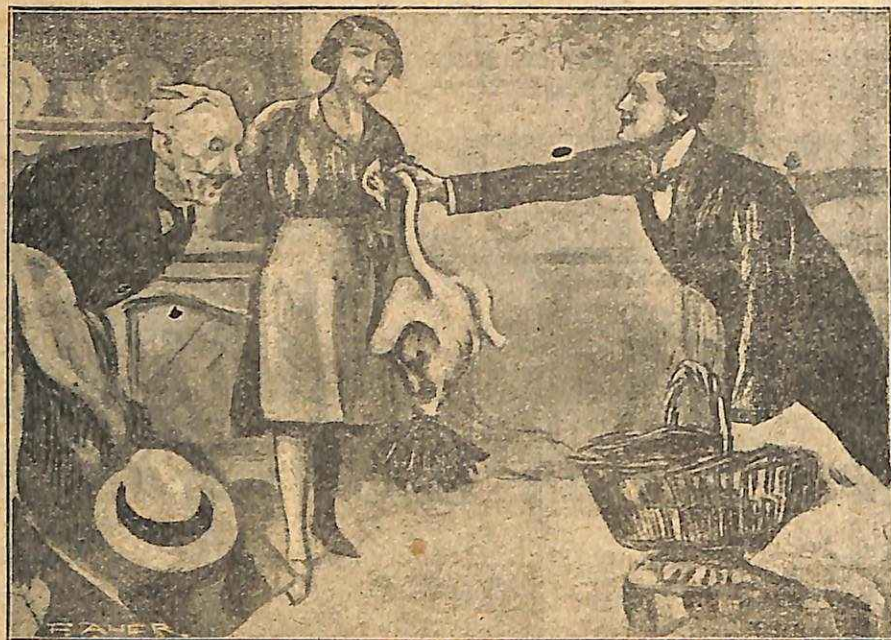
— Αύτη τη φορά δέ μπορείς να πής, μικρή μου, πώς ό κ. Μοϋλγκερ δέν ένήργησε σωστά, είπε ή Κα Τούγκβελ στήν κόρη της τήν "Εντιθ, τήν ήμέρα τών γενεθλίών της.

— Σωστά, έπεβεβαίωσε ό κ. Τούγκβελ, έξε-τάζοντας μέ ίκανοποίη-ση τήν παχεία ναλοπού-λα πού τούς είχε χαρί-σει ό νεαρός Βενιαμίν Μοϋλγκερ.

Η "Εντιθ όμως άπάν-τησε :

— Δέν μου φαίνεται φυσιολογική. Τρώγον-τάς την μπορεί κανείς ν' άρρωστήση.

Οίγονείστης άπέφυγαν ν' άπαντήσουν, όταν άν-τήχησε στήν άκρη του σαλονιού τό μεταλλικό γέλιο τής Λουλοϋς, τής μικρότερης άδελφής της "Εντιθ. — Γιατί γελάς ;

ρώτησε ό πατέρας της. — Όταν τόν σκέφτομαι στό τραπέζι μου φαίνεται πώς θα μοιάζη μέ άνθρωποφάγο, άπάντησε έκείνη. Ό κ. Τούγκβελ τήν κατεκεραύνωσε μέ τό βλέμμα του και σήκωσε τά μάτια του ψηλά, σά νάθελε νά διαμαρ-τυρηθί στό Θεό, έπειδή τουδωσε ένα τόσο κουτό κορίτσι...

— Ασφαλώς, ό μικρός Μπάγκ Σόου, ποτέ δέ θα μπορούσε νά μάς κάμη ένα τέτοιο δώρο. Πρέπει νάχη κανείς πολύ γεμάτες τίς τσέπες του γιά νά κάμη τέτοια δώρα.

— Ω, σίγουρα ό κ. Μοϋλγκερ άπάντησε ή "Εντιθ, πού έγινε σάν παπαρούνα μόλις άκουσε νά μιλοϋν γιά τόν «μικρό Μπάγκ Σόου» θάχη τίς τσέπες του άρκετά γεμά-τες, γιατί άκόμα δέν τόν είδα νά τίς άδειάση.

— Διάβολε ! Αυτό δέν είναι και ή δική μου ιδέα ! Είπε ψυχρά ό πατέρας της

— Μπα ! Θα τήν έχη κλέψει από κάπου τη γαλοπούλα.

— Μα τί λές, "Εντιθ ! Δέ ντρέπεσαι και λίγο ;

— Ε ! άν δέν τήν έκλεψε θα τήν βρήκε κάπου.

Ξάφνου κάποιος εσήμανε. Η κοπέλλα έτρεξε ν' άνοίξη.

— Θάναί ό μικρός Μπάγκ Σόου, είπε ή Κα Τούγκβελ. Μα επί τέλους, πρέπει νά του τό κόψης μια γιά πάντα πώς δέ μπορούμε νά τόν δεχόμαστε.

— Ω, έχει χάρη πουναι τά γενέθλια τής "Εντιθ είδεμή... Δέν άποτέλειωσε τη φράση του ό πατέρας έπειδή είδε τό νέο νά μπαίνει χαμογελώντας :

— Καλημέρα σας. Είμαι περαστικός από τη γειτονιά σας και σκέφτηκα πώς βρήκα μια θαυμασία ευκαιρία γιά νά σας πω τήν καλημέρα μου και τίς ευχές μου γιά τά γενέθλια τής "Εντιθ. Καί βλέποντας τη γαλοπούλα στό τραπέζι πρόσθεσε :

— "Α ! βλέπω πώς δέ θα περάσετε άσχημα τήν γιορτά-σιμη μέρα σας.

— Είνε δώρο, άπάντησε περήφανα ό Τούγκβελ.

— Μα θαυμάσια !

— Απ' τήν προτίμηση τής "Εντιθ, τόν κ. Βενιαμίν Μοϋλ-γκερ, άν θέλετε νά μάθετε και τόνόμά του.

Ό Μπάγκ Σόου, πού από καιρό ύποψιαζόταν ότι ό Μοϋλ-γκερ τριγυρίζει τη νέα, τήν έκύτταξε γιά νά τής ζητήσει έξήγηση και άρχισε νά κυττάζη προσεκτικά τη γαλοπούλα. Με πολύ κόπο μουρμούρισε :

— Πολύ ευγενικό έκ μέρους του ! Είνε ή πρώτη φορά πού τόν βλέπω νά ξεδεύεται έτσι.

— Δέ θα είναι όμως και ή τελευταία, πιστέψετε !

— Θα τό δοϋμε !

Σέ λίγο ξανάπε :

— Καί πόσο λέτε πώς έχει στοιχίσει; Είμαι βέβαιος; όχι παραπάνω από δύο δολλάρια.

— Φαίνεται πώς ξέρετε καλά τίς τιμές κύριε Μπάγκ Σόου.

— "Αν άμφιβάλλετε, ρώτησε τόν κ. Μοϋλ-γκερ και θα δήτε πώς έχω δίκιο.

— Θα μάς έρθετε τό βράδυ, δέν είν' έτσι; ρώτησε ή "Εντιθ, κυττά-ζοντας διστακτικά τόν πατέρα της.

— Τό έλπίζω. Πάντως άν έμποδισθώ σας χαρί-ζω τίς πιό θερμές μου ευχές...

— Άκούς έκεί, τουπέ πού σου τόν έχει, ξέσπα-σε ή Κα Τούγκβελ. Χω-ρίς νά τόν καλέσουμε μάς έρχεται και μάς ζα-λίζει.

— Η Δίς Τούγκβελ, άποσύρθηκε μέ περηφά-νεια μαζί κι' άξιοπρέ-πεια.

Σέ λίγο κάποιος εσή-μανε. Ό κ. Μοϋλγκερ μπηκε μέσα και γεμάτος άνησυχία κάθησε στήν άκρη μιας καρέκλας...

— Τί συμβαίνει λοιπόν ; Πήραμε τη γαλοπούλα πού μάς δωρίσατε. Ήταν πολύ ευγενικό έκ μέρους σας.

— Πολύ ένδεικτικό γιά τίς καλές σας προθέσεις, συμ-πλήρωσε ή Κα Τούγκβελ. Όσο γιά μάς, σκοπεύομε νά σας καλέσουμε γιά τήν πητή.

Ό Μοϋλγκερ κύτταξε γιά λίγο σάν ύπνωτισμένος κι' ύστερα είπε μέ δυσκολία :

— Σας άρεσε ή γαλοπούλα ;

— Καί βέβαια, συμπέρανε ό κ. Τούγκβελ.

— Ρωτάω, γιατί, διαφορετικά, θα σας έπρότεινα...

— Τί λοιπόν ;

— Θα σας έπρότεινα νά... νά τήν... ξαναπάρω πίσω.

Ό κ. Τούγκβελ έκαμε ένα βήμα πρós τά πίσω και ξε-σπασε σέ δυνατά γέλια.

— Έλάτε, δά ! Έσείς οι νέοι, πού τά βρίσκετε τά άστεία;

— Δυστυχώς κ. Τούγκβελ, δέν άστειεύομαι... Μάλιστα εις... εις άνταλλαγίν, θα... θα μπορούσα νά σας δώσω είκοσιπέντε σέντς.

— Η στάσις του ήταν τόσο παράξενη και τόσο έκδηλα σοβαρή ώστε ό κ. Τούγκβελ στάθηκε και τόν έκύτταξε εκ-πληκτός.

— Έν ανάγκη δίνω και πενήντα σέντς.

— Παιδί μου, Βενιαμίν, του είπε βήχοντας ό γέρος, σά νάθελε νά δικαιολογηθί γιά τήν τόση οικειότητα, μου φαί-νεται πώς είσαι λίγο άδιάθετος.

— Όχι, όχι, δέν είμαι άρρωστος.

Μά είναι τόση ανάγκη νά πάρω πίσω τη γαλοπούλα; Θα σας τήν φέρω πίσω σέ μισή ώρα, πιστέψέτε με, σέ μισή ώρα θαμαι έδω και ή γαλοπούλα πάλι δική σας θάναί.

— Σίγουρα, κ. Μοϋλγκερ έχετε πει. Όστόσο, πάρετε πίσω τη γαλοπούλα σας.

— Δέν έχω πει, σας βεβαιώνω, τίποτε άλλο εκτός από τσάι.

— Έ τόσο τό χειρότερο ! Είστε τρελλός, τ' άκούτε; τρελ-λός, φώναξε ό γέρο Τούγκβελ έξω φρενών, νά πάτε νά κλειστήτε στό φρενοκομείο. Τ' άκούσατε ; Κι' έκλεισε μέ όρμη τη θύρα πίσω απ' τόν Μοϋλγκερ πού έφυγε κατακί-τρινος από τη στενοχώρια και τό θυμό του γέρου.

Δέκα λεπτά ύστερότερα, ένw οι γέροι σχολίαζαν μέ ά-γανάκτηση τό γεγονός γύρισε πάλι ό Μπαγκ Σόου, κι' ύστερ' από μερικές κουβέντες ρώτησε :

— Τήν πήρε ό Μοϋλγκερ τη γαλοπούλα του;

— Τήν πήρε, ψιθύρισε μέ σφιγμένα δόντια ό γέρος, πού δέν είχε καλά καλά ήσυχάσει απ' τό θυμό του. Πού τό ξε-ρετε ;

— Μή θυμώνετε άπάντησε γελώντας ό Μπάγκ Σόου. Του.

χη παίζει μια μικρή χαριτωμένη και άκίνδυνη φάρσα, ά-κούστε, νά δήτε :

— Πώς !

— Μή στενοχωρείσθε. Θα δήτε. Χτές ό Μοϋλγκερ, κέρ-δισε στή τόμπολα στό ξενοδοχείο του θείου μου μια γαλοπούλα.

— Έχει ό θεϊός σου δικό του ξε-νοδοχείο ; Δέ μου τώχατε πει.

— Καλά, αυτό είν' άλλο ζήτημα.

Όπως θα καταλάβατε, ήταν ή γα-λοπούλα πού σας έχάρισε και πού έγώ ό ίδιος είχα αγοράσει.

— Α, γι' αυτό ξαίρετε τόσο κα-λά τήν τιμή !

— Σκέφτηκα λοιπόν και νά τί του κατάφερα. Του τηλεφώνησα πώς ή γαλοπούλα αυτή είχε καταπιεί ένα μπριλιαντένιο δαχτυλίδι, πώς είχαν σφάξει όλες τίς γαλοπούλες του κοπαδιού χωρίς νά βρεθί και έπομένως σίγουρα θα τό είχε κα-ταπιεί αυτή. Άν τήν έφερνε και βγάξωμε τό δαχτυλίδι, θα κέρδιζετό μισό της άξίας του δαχτυλιδιού.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— «Μά τήν έδώρησα» μου άπάν-τησε.

— Πάρε τήν γιά λίγη ώρα, τόν συνεβούλευσα, και τήν ξαναδίνεις.

Ό νεαρός έβαλε σ' ένέργεια τό κόλπο και πριν από λίγο έφερε στού θείου μου πίσω τήν γαλοπούλα. Έπρεπε νά τόν βλέπατε πώς έκανε όταν έμαθε τήν γκάφα του!

— Όλοι είχαν άρχίσει νά γελοϋν.

Ό Μπάγκσου πετάχτηκε έξω τήν είσοδο κι' έφερε μέσα ένα μεγάλο πανέρι, απ' όπου έβγαλε τήν γα-λοπούλα, τήν ίδια πού είχε πάρει πριν ό Μοϋλγκερ.

— Αύτη τη φορά, σας τήν προσφέ-ρω έγώ. Θα μου επιτρέψετε όμως νά προσθέσω και κάτι άκόμα, και έβγαλε μια θαυμασία μεγάλη πητή.

Μια ώρα άργότερα, όταν ό κ. Μπάγκσου δρασκέλιζε φεύγοντας τό κατώφλι άκουσε τη φωνή τής κ. Τούγκβελ απ' τήν κουζίνα πού του έλεγε :

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

— Καί πρό πάντων νά μην άργή-σης γιατί θα σε τιμωρήσω. Θα σου άναθέσω έσένα νά κόψης τό ψητό.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

— Στ' άνθρακωρυχεία τής "Αγγλίας έργάζονται 385.000 άνθρωποι.

— Τό μεγαλύτερο έργοστάσιο κατασκευής σπέρτων βρί-σκεται στήν Αυστρία.

Κάθε χρόνο δέ μέ 15.000 όκάδες φύσφορο κατασκευάζει 2 1/2 δισεκατομμύρια σπέρτα.

— Ένας πάστορ στήν "Αμερική έχει παντρέψει ως σή-μερα 22.000 ζευγάρια.

— Στό Λονδίνο κατοικούν 150.000 Έβραίοι.

— Τό μήκος τών σιδηροδρομικών γραμμών όλου του κό-σμου, είναι εκατό φορές μεγαλύτερο από τόγυρο τής Γης.

— Στή Γιοχάνεσμπουργκ, λόγω λάθους στίς παραλαβές τής "υλίας" είχε στρωθεί ένας δρόμος μέ... έβενο.

— Τό πιό παράξενο δάσος του κόσμου άνεκαλύφθη από τό δόκτορα "Αέλουιτς.

— Βρίσκεται πλησίον τών δυτικών άκτών τής "Αφρικής και καταλαμβάνει μια έκταση έξη μιλίων.

— Μολονότι οι κορμοί τών δέντρων έχουν μια διάμετρο ένός μέτρου, τό ύψος τους είναι μόνο τριάντα πόντοι.

— Τό πιό περίεργο δέ είναι ότι κανένα δέντρο δέν έχει πάρα πάνω από δύο φύλλα.

— Στό Καναδά, μια μητέρα και ή κόρη της γέννησαν και οι δύο, τήν ίδια μέρα, από ένα κοριτσάκι.

— Τά πιό μακριά φυτά είναι τά φύκια. Στά τροπικά κλί-ματα τά υδρόβια αυτά φυτά φθάνουν σ' ένα μήκος... 180 μέτρων.

— Είναι παρατηρημένο ότι ό "Εθνικός ύμνος τών μεγα-λών χωρών είναι μικρός, ένw τούνταντίον τών μικρών χωρών είναι μεγάλος.

— Α. χ. ό "Αγγλικός "Υμνος άποτελείται από 14 στίχους, καθώς έπίσης και ό "Αμερικανικός πού άποτελείται από 28 στίχους.

— Ό "Εθνικός "Υμνος του Σιάμ έχει 76 στίχους. Τής Ουγγαρίας 70, τής Χιλής 46.

— Η μικροσκοπική Δημοκρατία του Σάν Μαρίνο έχει τόν μεγαλύτερο "Εθνικό "Υμνο.

— Έξάφρση άποτελεί ή Κίνα: γιά νά ψαλλή ό "Εθνικός της ύμνος, άπαιτείται... μισή μέρα.

— Έχει παρατηρηθί ότι συνήθως βρέχει από τη τρίτη ως τήν όγδόη πρωινή.

— Η γυναικεία φωνή είναι ισχυροτέρα. Μπορεί ν' άκου-στή και δυό χιλιότετρα. Ένώ του άντρός μόλις φθάνει τό ένα.

— Στήν "Ελβετία ό συνταγματάρχης Ζιράρ, γιώρτασε τήν ίδια ήμέρα μια πολυσύνθετη έπέτειο.

— Πρώτα, πρώτα : τά όγδόντα χρόνια τής ηλικίας του. Τά πενήντα χρόνια του γάμου του, τά τριάντα τών γάμων τής κόρης του.

— Πρώτα, πρώτα : τά όγδόντα χρόνια τής ηλικίας του. Τά πενήντα χρόνια του γάμου του, τά τριάντα τών γάμων τής κόρης του.

— Πρώτα, πρώτα : τά όγδόντα χρόνια τής ηλικίας του. Τά πενήντα χρόνια του γάμου του, τά τριάντα τών γάμων τής κόρης του.

— Πρώτα, πρώτα : τά όγδόντα χρόνια τής ηλικίας του. Τά πενήντα χρόνια του γάμου του, τά τριάντα τών γάμων τής κόρης του.

— Πρώτα, πρώτα : τά όγδόντα χρόνια τής ηλικίας του. Τά πενήντα χρόνια του γάμου του, τά τριάντα τών γάμων τής κόρης του.

— Τό περίεργον δέ ήταν ότι τήν ίδια αύτη ήμέρα πα-ρευρίσκατο και στούς γάμους τής έγγονής του.

— Στό "Όσλο, ιδρύθη μία εταιρεία προστασίας τών..ποντικών.

— Τό πρώτο της δέ μέλημα ήταν νά ιδρύση ένα κρεμά-τορυ γιά τήν καύση τών πτωμάτων τους.

— Οι πιστοί στή θρησκεία του Μωάμεθ άνέρχονται σέ 196 εκατομμύρια.

— Από αύτούς τά 18 εκατ. είναι Τούρκοι, 23 εκατ. κυβερ-νώνται από άλλα μουσουλμανικά κράτη, 36 1/2 εκατ. ζοϋν στήν "Αφρική, 20 εκατ. στή Κίνα, και 99 εκατ. στά διάφορα Χριστιανικά Κράτη.

— Στά τελευταία αυτά κράτη συμπεριλαμβάνονται οι "Ινδίες και τό Βελουχιστάν.

— Δηλαδή ή θρησκεία του Μωάμεθ εκτείνεται από τη Βόρειο Κίνα ως τη Σιέρρα Λεόνε τής Δυτικής "Αφρικής.

— Η ποσότης του αλατιού πού βρίσκεται στό θαλάσσιο ύδωρ τών διαφόρων θαλασσών δέν είναι ή αύτη.

— Α. χ. "Ενας τόνος θαλασσίου ύδατος τής Νεκρής Θά-λασσας περιέχει 110 όκάδες άλάτι. Η ίδια ποσότης νερού τής "Ερυθράς Θάλασσας έχει 60 όκάδες άλάτι, τής Μεσο-γείου 52, του "Ατλαντικού 51, τής Μαύρης Θάλασσας 16, τής Βαλτικής 11, και τής Κασπίας 7.

— Τό ανάαφρο περιγύμισμα τών φτερών τής πεταλού-δας δέν προξενεί κανένα ήχο.

— Όσάόσο όταν οι κινήσεις είναι γρήγορες άκούεται κάποιος θόρυβος, μέ τη βοήθεια του μικροφώνου έννοείται, ό όποιος αυξάνει σέ όξύτητα ανάλογα μέ τόν αριθμόν τών κινήσεων.

— Η κοινή μυίγα λ. χ. τά φτερά της όποιας προκαλοϋν, όταν πετά, τόν ήχον Φ, κάνουν 21,120 κινήσεις στό λεπτό.

— Τά φτερά τής μέλισσας πού προξενούν τόν ήχον Α, κάνουν 26.400 κινήσεις στό λεπτό.

— Η ταχύτης μέ τήν όποιαν πολλαπλασιάζονται τά μι-κρόβια είναι καταπληκτική. Κάποιος φυσιοδίφης ύπελόγησε, ότι, άν δέν ύπήρχαν οι σωτήριοι δι' ήμάς όροι της κατα-στροφής τών μικροβίων, ένα και μόνο βακτηρίδιον θα άπέκτα έντός πέντε ήμερών απογόνους πού ή συνολ

Ἡ Μπιάνκα βγήκε στο μικρό μπαλκονάκι του δωματίου της και με λαχτάρα κύτταξε πέρα μακριά, στον άσπρο δρόμο, που έβάδιζε εὐθυμα και σφυρίζοντας ένα παληό, παθητικό τραγουδάκι της Κρεμόνας, ο Αλφόνσο ντά Λάσκο, ο τορεαντόρ.

Ἐνα λεπτό, κεντητό μαντηλάκι έστειλε τὸν τελευταίο χαιρετισμό στον άφοβο ταυρομάχο, που έκανε χιλιάδες μικρές καρδούλες να χτυπούν από συγκίνηση, όταν έρριχνόταν στο επικίνδυνο κυνηγητό του άγρι-εμένου θηρίου, μέσα στον ματωμένο στίβο—έκεί που ο Χάρος έπαρμόνευε, μ' ένα άπαίσιό σαρκασμό στα χείλη, ν' άγκαλιάσει στα κοκκαλιάρικα μπράτσια του κάποιον κορμί άθλητικό, πανέμορφο...

—Ω, Αλφόνσο μου, έλεγε λίγη ώρα πριν ή Μπιάνκα, σε βεβαιώ πώς ή άγωνία του κινδύνου είναι τόσο γλυκειά όσο κι' ο έρωας. Ἰσως, σ' άγαπώ πιο πολύ τις στιγμές, που, με κομμένη άνδρα και με τὰ μάτια ορθάνοιχτα άπ' τὸν τρόμο, σε βλέπω να ξεφεύγεις με τους θαυμάσιους έκεινούς έλιγμούς σου, τὰ φοβερά χτυπήματα του ταύρου... —Ω, είναι μέθη, που μόνο με τη μέθη των φιλιών σου μπορώ να τή συγκρίνω... —Τόσο πολύ λοιπόν σ' άρέσει ο κίνδυνος, αγαπημένη μου; έρώτησε ο Αλφόνσο μ' ένα χαμόγελο, που έδειχνε την κρυφή ίκανοποίηση και την περηφάνεια του ανθρώπου, που είναι ικανός να δίνει τόσο ισχυρές συγκινήσεις...

—Ναί, πολύ. Λυποῦμαι που γεννήθηκα γυναίκα. Ἄν ήμουν άντρας, θάμουν άσφαλώς ταυρομάχος, είπε ή Μπιάνκα με μια λάμψη στα μάτια.

—Κι' εγώ, καλή μου, είμαι ευτυχισμένος που είσαι γυναίκα, που είσαι ή πιο όμορφη και θερμή γυναίκα της Ισπανίας και που τὰ γλυκά μάτια σου φωτίζουν την ψυχή μου και τή γεμίζουν θάρρος και εὐτυχία...

Ἐνα γλυκό φιλή έκαμε να σωπάσουν για λίγες στιγμές τὰ φλύαρα χείλη των έρωτευμένων. Καί ξαφνικά ο Αλφόνσο άνατινάχθηκε.

—Πρέπει να φύγω, αγάπη μου. Στις τρεις άρχίζουν οι ταυρομαχιές κι' έχω μόλις μισή ώρα καιρό να έτοιμασθώ πριν τρέξω για τὸ στίβο...

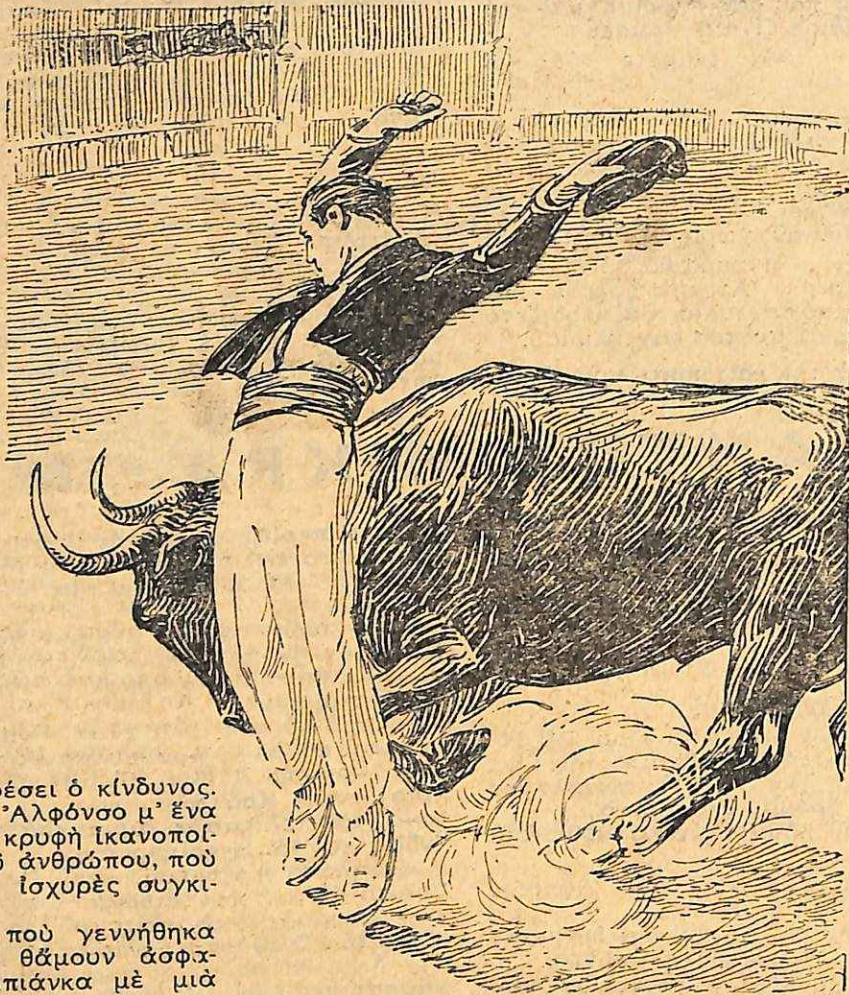
—Ναί, πήγαινε. Εὐθὺς κ' εγώ θάρθω με τη θεία Λουίζα στο θεωρείο μας, να σε καμαρώσω πάλι, να σ' αγαπήσω πιο πολύ...

Σε λίγη ώρα ο Αλφόνσο χανόταν μακριά στον άσπρο δρόμο και ή όμορφη σπανιόλα τοῦσταλνε τὰ φιλάκια πουχε κρύψει στις πτυχές του κεντητού μαντηλιού της...

Τὸ άμφιθέατρο εκείνη την ήμέρα ήταν γεμάτο κόσμο. Θάρχόταν ο βασιλης στις ταυρομαχιές κ' είχε πάρει ολόκληρος εκείνος ο άπέραντος χώρος μια γιορτάσιμη ύψη. Σημαίες παντού με τὰ γραφικά τους χρώματα σ' ωραίες έναλλάγες, γιρλάντες κομψές και με γούστο τοποθετημένες και τὸ προσωνυμικό με τις ιδιόρρυθμες πολύχρωμες στολές τους ήταν κάτι άφάνταστο ωραίο κι' έπιβλητικό. Οί κερκίδες γεμάτες από κόσμο, που άφινε ένα άδιάκοπο κ' επίμονο βουητό σαν πυκνὸ μελίσσι.

Σ' ένα από τὰ καλύτερα θεωρεία καθόταν ή Μπιάνκα—

“ΓΙΑ ΣΕΝΑ, ΜΠΙΑΝΚΑ!”

που άστραφτε από όμορφιά και καμάρι— με την πλούσια θεία της, που την άγαπούσε σαν πραγματική κόρη και προσπαθούσε πάντα να της ίκανοποιή κάθε ιδιοτροπία, να της κάνει τή ζωή όσο μπορούσε πιο χαρούμενη

—Είμαι βέβαιη, έλεγε ή γλυκειά σπανιόλα με τὰ θεσπέσια μάτια και τὰ κατάμαυρα μαλλιά, ή πανέμορφη Μπιάνκα, είμαι βέβαιη πώς ο Αλφόνσος μου θά θριαμβεύσει και σήμερα.

—Έχεις ξετρελλαθί μ' αυτό τον Αλφόνσο, άπάντησε μ' ένα χαδιάρικο ύφος ψεύτικου θυμού, ή καλή θεία. Γιατί δεν τον παντρεύεσαι άφού τον αγαπάς τόσο πολύ;

—Μμ... ναί, έχεις δίκιο. Όλοι αυτό με ρωτούν. Μά ξέρεις; Είνε κι' αυτό μια άπ' τις ιδιοτροπίες μου. Είμαι τρελλή για τις ταυρομαχιές. Κι' ο Αλφόνσο είναι τρελλός για μένα...

Είμαι σίγουρη γι' αυτό. Κάθε φορά που στρέφει σε μένα τὰ βλέμματά του στο στίβο, ενώ τον χειροκροτούν χιλιάδες άλλα κορίτσια, τὸ ξέρω πώς τὸ κάνει γιατί μ' αγαπάει... Ἐνῶ άν παντρευτούμε, θ' άρχίσω να φοβάμαι πώς ίσως με κυττάζει από καθηκον έπειδηθῆμαι ή γυναίκα του.

—Είσαι τέρας έγωίσμου, κόρη μου, σε βεβαιώ, είπε ή θεία. Εκείνη τή στιγμή άκούστηκαν οι σάλπιγγες που άνήγγειλαν τήν άφιξη της βασιλικής οικογενείας. Καί όλος εκείνος ο κόσμος, που έπλημμυρούσε τὸ άμφιθέατρο, έξέσπασε σε ζητωκραυγές. Ἦταν ή στιγμή που θ' άρχιζε τὸ θέαμα...

Ἐστερα από λίγη ώρα άνάμεσα σε μια ομάδα λεβεντόκορμων ταυρομάχων, έφάνηκε στην έισοδο τὸ στίβου, πὸ δρόμος και πὸ καμαρωτός άπ' όλους ο Αλφόνσο, που ή έισοδός του έπροκάλεσε νέα «μπράβο» και νέο ένθουσιασμό.

Ἡ μάχη με τὸν ταῦρο άρχισε. Ο κόσμος κρατούσε τήν άναπνοή του στο δύσκολα τεχνάσμα τὸ δεινοῦ ταυρομάχου που έκανε για ν' άποφεύγει τις τρομερές έπιθέσεις του άφηνιασμένου ζώου. Πάνω στη μέθη του άγώνος και της άποθεώσεώς του, ο Αλφόνσο ὕψωνει τὰ μάτια σ' ένα θεωρείο και βλέπει τή Μπιάνκα που τὸ φώναζε:

—Μπράβο! Μπράβο, Αλφόνσο! Αυτό για σενα.

Και τοῦριξε ένα άσπρο τριαντάφυλλο, που εκείνος άρπαξε σ' ένα τεχνικό του πήδημα. Καί όρμώντας να προκαλέσει ξανά τὸν ταῦρο, ο τορεαντόρ έφώναξε:

—Κι' αυτό, για σενα, Μπιάνκα!

Κι' έκανε ένα από τὸ δύσκολους και θαυμαστους έλιγμούς του. Μά άπάνω στη ζάλη του, σφίγγοντας άνάμεσα στα δόντια του τὸ κλαράκι του τριαντάφυλλου που τὸ είχε ρίξει ή Μπιάνκα, θέλησε να κάνει και δεύτερο έλιγμό πριν άκόμα ίσορροπήσει καλά τὸ κορμί του... Παραστράτησε, κλονίστηκε, ο ταῦρος τὸν έπρόφθασε...

Μια μυριόστομη στριγγιά κραυγή τρόμου άντήχησε μέσα στο άμφιθέατρο... “Όλοι έκλεισαν με φόκη τὰ μάτια...”

Σε λίγο, μια σπανιόλα, με ολόμαυρα μαλλιά δερνόταν άπάνω στο άψυχο κορμί του ωραίου ταυρομάχου, που άνώμεσα στα δόντια του έσφιγγε άκόμα τὸ τριαντάφυλλο—όχι λευκό πιά, μα κόκκινο άπ' τὸ σίμα του.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΑΠΟ ΑΜΕΘΥΣΤΟ...

...Τὸ βιβλίο της ζωής μου πλησιάζει στο τέλος του. Ξαναδιαβάζοντάς το μοῦ φαίνεται, πώς πρόκειται για ένα άλλο πρόσωπο και όχι για τὸν εαυτό μου, ένα πρόσωπο τόσο διαφορετικό, ώστε δεν τὸ άναγνωρίζω πιά...

Τήν εποχήν, όπου συνέβη ή ιστορία που θά σάς διηγηθῶ ήμουν μικρή άκόμη. Ο πατέρας μου μ' έλάτρευε,

γιατί είχα χάσει τή μητέρα μου, προτού καλά—καλά τή γνωρίσω... Ἦμουν σκεπτική πάντοτε, τὸ παραμικρὸ έννοχλούσε τήν εὐαισθησία μου και έπιστευα τυφλά στην αϊωνιότητα του έρωτα... Ἄν τολμούσε κανείς τότε να μὸυ πῇ, ότι ο έρωας δεν είναι ένα αϊώνιο αίσθημα, αλλά

συχνά σπαράζει τήν ανθρώπινη καρδιά με τὰ τραγικά παιχνίδια του, θά μὸυ έφαινόταν πώς είναι ο μεγαλύτερος ψεύτης του κόσμου, ο πιο βάνυστος έίρων... Συλλογιζόμουν ότι οι ὕπάρξεις που δεν θυσιάζουν τή ζωή τους στην έρωτα, είναι άνάξιος να λέγονται ευγενικές και άνώτερες... Θυμάμαι πώς έπερνούσα τότε τις ήμέρες που τραγουδώντας όμορφα, νοσταλγικά τὸς τις ήμέρες που διαβάζοντας τρυφερά αίσθηματικά γίκα, τραγούδια και διαβάζοντας τρυφερά αίσθηματικά ποιήματα, που όχι μόνο τ' άπεσθήζα, αλλά και τ' άντέγραφα. Ἡ μουσική πάλι μ' έρριχνε σε μια βαθειά σιλογή, και μ' έκανε να νοιώθω ένα παράξενο γλυκὸ μούδιασμα, σ' όλο μου τὸ κορμί...

Στὸ διπλανὸ σπίτι έμενε τότε ένας φίλος του πατέρα μου, που είχε ένα άγοράκι της ίδίας ηλικίας με μένα. Τὸ άγοράκι αυτό ήταν ο μοναδικός σύντροφος των παιχνιδιών μου, ὅταν όμως πέθανεν ο πατέρας του, κάποιον διών μου, ὅταν όμως πέθανεν ο πατέρας του, κάποιον μακρυνὸ συγγενεῖς του ήλθαν και τὸ επήραν μαζί τους, έκλεισαν τὸ σπίτι και από τότε δεν ξαναείδα τὸν αγαπημένο σύντροφο των παιχνιδιών μου...

Μία ήμέρα ή γιαγιά μου, που έμενε στην Ἀγγλία, έγραψε στον πατέρα μου, ότι είχε μεγάλη έπιθυμία να με ιδῇ, γιατί αίσθανόταν ότι τὸ τέλος της είχε πλησιάσει. Ο πατέρας μου άναγκάστηκε να συμμορφωθῇ με τήν έπιθυμία της και λίγες ήμέρες άργότερα μ' έστειλε στο Λονδίνο. ὅταν έφθασα εκεί με δώδηγαν στο σπίτι της γιαγιάς μου αντίκρυσαν έναν μεγάλον πυργο, που μὸυ κίνησε τὸν θαυμασμό... Ἐνα δλανθισμένο πάρκο περιτριγρίζει τὸν πυργο, παντοῦ ήταν όμορφες πελούζες και τὰ μεγάλα δένδρα έρριχναν μυστηριώδεις σκιές. Κάτασπρα άγάλματα ήταν μυστικά στη μικρή λίμνη τὸν πάρκου και γύρω άπ' αὐτὴν πάγκοι... Μὸυ έφάνηκε πώς βρισκόμουν στο παλάτι μιας Νεράιδας... ὅταν με είδεν ή γιαγιά μου, μ' έσφιξε στην άγκαλιά της και έμεινε κατάπληκτη για τήν όμοιότητά μου με τήν άδελφή της τήν Χάзел.

—Ἡ Χάзел πέθανε πολύ νέα, παιδί μου, μὸυ είπε με τή Χαϊδευτική φωνή της. Πέθανε από έρωτα!... Οί γονεῖς της δεν θέλησαν να της δώσουν τὸν νέον που άγαπούσε, τήν άνάγκασαν να φύγῃ από κοντά του κι' αὐτὸ τήν έφερε στον τάφο...

Ἡ γιαγιά μου μὸυ διηγήθηκε τήν ιστορία αὐτή, ενώ δυό χοντρά δάκρυα έκύλησαν στα ρυτιδωμένα μάγουλά της. Ἐκαθήμεθα μέσα στο σαλόνι, σ' ένα βελούδινο καναπέ, εις τὸν όποιον έφθαναν οι τελευταίες ακτίνες του ήλιου, που έγερνε εκείνη τή στιγμή στη δύση του... Ἐξαφνα τήν είδα να σηκώνεται με κόπο, να σέρνῃ τὸ κουρασμένο της κορμί ως τὸ δωματίό της και να ξαναγυρίξῃ κοντά μου, κρατώντας στα χλωμά χέρια της ένα μπιζού. Μὸυ τῶδωσε. Τὸ έκύτταξα, με μια χαρούμενη έκπληξη και είδα ότι

ήταν μια καρδιά από άμέθυστο, μέσα στην όποία είχε χαραχθῇ ένα άνδρικό όνομα...

—Είναι σπασμένη, όπως βλέπεις, μικρούλα μου, μὸυ είπε ή γιαγιά μου. Στὸ άλλο μισό, που λείπει, ήταν χαραγμένο τὸ όνομα της Χάзел. Πάρε αὐτὸ τὸ μπιζού κοῦκλά μου και εύχομαι να σου φέρῃ εὐτυχία!...

Τὰ λόγια αὐτά μὸυ έκαμαν μεγάλη έντύπωση... Ὅπως ή θεία μου είχε αγαπήσει με τήν καρδιά της και πέθανε για τὸν έρωτά της, έτσι κ' εγώ έπερίμενα τὸν νέον, που θά έρχόταν μία μέρα, να κτυπήσῃ τήν πόρτα της καρδιάς μου. Μά έφανταζόμουν άκόμα, ότι θά συναντούσε μύρια έμπόδια, έως ότου τήν κατακτήσει κι' αὐτὸ μ' εύχαριστούσε, γιατί θά πονοῦσα κι' εγώ έκείνον τὸν γλυκὸν πόνο της καρδιάς που έφερε τήν καυμένη τή θεία μου ως τὸν τάφο!...

Ὅταν ξαναγύρισα κοντά στον πατέρα μου, βρήκα τὸ σπίτι μας άνοιχτὸ πιά, στις κοσμικές συγκεντρώσεις. Είχαν περάσει τόσα χρόνια από τὸ θάνατο της μητέρας μου... Ὁ παιδικός μου φίλος, ο μικρός σύντροφος των παιχνιδιών μου

ήταν κι' αὐτός εκεί... Είχε γίνει όμως τώρα ένας ωραίος και κομψὸς νέος. Ὅταν έρχόταν κοντά μου, καταλάβαινα πώς έχλώμιαζα... Ἄν κι' αίσθανόμουν τήν καρδιά μου να πλημμυρίζει από ένα άνεξήγητο αίσθημα, μολαταῦτα έξακολουθούσα να είμαι ψυχρή, άπέναντί του. Χωρίς και γὼ να ξέρω γιατί. Στὸ μεταξὺ έφυγε. Τὸν περίμενα όμως, μ' όλο που τὰ χρόνια περνούσαν χωρίς να ξαναφανῇ. Ἄρχισα να χάνω κάθε έλπίδα. Ξαφνικά ένα φθινοπωρινὸ δειλὶ, ή καμαριέρα μου με είδοποίησε πώς κάποιος κύριος με περίμενε στο σαλόνι. Κατέβηκα και χωρίς να τὸ περιμένω βρέθηκα άπέναντι άπ' τὸν παιδικὸ φίλο μου, που όνειρευόμουν χρόνια τὸ γυρισμό του...

—Είμαι περαστικός άπ' τήν πατρίδα. Ἦρθα με τή γυναίκα μου, που τήν πήρα γιατί μ' έσωσε τή ζωή μου ψιθύρισε.

Μηχανικά πήρα τὸ χέρι του και τὸνοιώσα να τρέμῃ μέσα στο δικό μου. Καί καθώς ή λέξη «γυναίκα μου» σύντριψε τὰ όνειρά μου, τὸ κεφάλι

μου έγειρε βαρὺ στο στήθος μου όπου κρέμουνταν ή καρδιά π' άνήκε στη Χάзел. Τή Χάзел που σκότωσε ένας άτυχος έρωτας και έξέσπασε σ' ένα μικρὸ κλάμμα...

ΤΙΑΝΤΕ ΜΠΟΤΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΜΙΑ ΠΙΣΤΟΛΙΑ

ΜΑΡΙΑ, 20 χρονών.
ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ, υπηρέ-
τριά της, 60 χρονών.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ, ζωγράφος, 25 χρονών.

Η σκηνή στο Παρίσι, κατά το 1830, στο σπίτι της Μαρίας

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΜΑΡΙΑ, ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ (χτυπούν την πόρτα)

ΜΑΡΙΑ : Έμπρός ! (Μπαίνει ή θειά Μάρθα έχοντας
κρεμασμένο από το χέρι της ένα καλάθι με τρόφιμα). "Α,
ή θειά Μάρθα... "Ηρθες κιόλας ;

ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ : Ναί, παιδί μου. (Προχωρεί και τοποθε-
τεί το καλάθι της απάνω στο μπουφέ, δεξιά). Τελείωσα
τά ψώνια και γύρισα. "Ωραία μέρα σήμερα, ε ; (Πάει κον-

τά της). Κακόπαιδο ! Θά με κάνης να πε-
θάνω μ' αυτό το στενοχωρημένο ύψος σου, μ'
αυτή την κρυφή σου θλίψη, μ' αυτό το

χλωμό πρόσωπό σου που ήταν άλ-
λοτε τριανταφυλλένιο. "Αλλοτε
έκανες τη δουλειά σου τραγουδόν-
τας. Σήμερα...

ΜΑΡΙΑ : Θειά Μάρθα !...

ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ (φιλώντας την) : "Αγαπη-
μένο μου παιδί ! (Με κάποια επίπληξη).
Βλέπεις ; "Όσο κι' αν θέλης, δε μπορείς
να κρυφής από μένα. Ξέρω πολύ καλά

τί συλλογίζεσαι, ξέρω πόσο πολύ υπο-
φέρεις μακριά απ' τον αγαπημένο σου
που λείπει και πού έχεις τόσον καιρό

να τον ιδής...
ΜΑΡΙΑ : Δεν είχε σκοπό ν' άργήση τόσο
πολύ, θαρρώ.

ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ : Λόγια ! Κάθε μέρα τὰ
ίδια ακούω. "Όταν αναχώρησε, έδω κι' όχτω
μήνες, με κείνον τον κρεμανταλά τον πα-
ραλή για να πάνε να του φτιάση την εικό-
να στην Καλλιφορνία...

ΜΑΡΙΑ (διακόπτοντας) : Στη Νέα Υόρκη !
ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ : "Εστώ, στη Νέα Υόρκη ! Τό ίδιο κάνει.
"Όταν λοιπόν έφευγε ο Παύλος σου, με φώναξε και μου

είπε, με πολλή θλίψη : "Θειά Μάρθα, ελπίζω σε πεντέξη μη-
νες, νάχω ξεμπερδέψει και να γυρίσω στη Γαλλία. Στο γυ-
ρισμό μου, θα παντρεφτώ άμέσως τη Μαρία. Στο μεταξύ

σε παρακαλώ να της έχης έγνοια σά μητέρα, να την πε-
ριποιείσαι, να την προστατεύης. Είναι ολομόναχη, έρημη,
όρφανη και την έμπιστεύομαι σ' έσένα, που την έχεις υπη-

ρετήσει τόσα χρόνια και της έχεις φερθή με τόση καλω-
σύνη και με τόση γλύκα. "Ο αγαπημένος φίλος μου ο "Αλ-
βέρτος, που την αγαπά κι' αυτός όπως ένας αδερφός

την αδερφή του, είναι έτοιμος, αν παρουσιαστή άνανγ-
κη, να σάς βοηθήση, να σάς ένισχύση... Χαίρετε !». "Αρκεί
του είπα. "Πηγαίνετε, κύριε Παύλε, χωρίς καμιά άνη-

συχία. Μη συλλογίζεστε τίποτε άλλο παρά πώς να γυρί-
σετε πίσω γρηγορότερα...». Νά όμως που πέρασαν όχτω
μήνες κι' αυτός είναι ακόμα εκεί κάτω... Νά τους πάρη ο

διάβολος όλους τους έρωτευμένους, που πάνε σε τόπους
μακρινούς, μαζί με τις ζωγραφιές τους, την "Αμερική τους
και τους "Αμερικάνους τους...

ΜΑΡΙΑ : Κάμε λίγη ύπομονή, κυρά Μάρθα. "Ο Παύλος
δεν κάθεται εκεί, εργάζεται...

ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ : "Ω, ώ, αναλαβαίνεις κιόλας την υπερά-
σπισή του. Σύμφωνοι, εργάζεται πολύ, γράφει όμως πολύ
λίγο. Τί μεγάλος έρωτας, τί καύμος, τί φλόγα έκ μέρους

ένός ξενητεμένου νέου για τη μνηστή του!...

ΜΑΡΙΑ : Τί έπαθες σήμερα και μιλάς έτσι ; Τί διάθεση
είναι αυτή που σ' έπιασε να κατηγορής τον Παύλο, ενώ

βρίσκεται τόσο μακριά μου ; Τί σουκανε ;
ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ : Ξέρω γώ τί μουκανε...

ΜΑΡΙΑ : Σώπα ! Ξέρεις καλά πώς απαγορεύεται να κα-
κολογούμε όσους λείπουν...

ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ (σηκώνοντας τους ώμους της) : Και όμως
φοβάμαι μην τ' άπατήση. (Την ίδια στιγμή διευθύνεται
προς το παράθυρο. Στη Μαρία) : Παιδί μου, τὰ λουλούδια

σου θέλουν νερό. Γιατί τ' άφίνεις διψασμένα ;...
(Η Μαρία σηκώνεται και πάει στο παράθυρο).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ
ΟΙ ΙΔΙΕΣ, ΑΛΒΕΡΤΟΣ
ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ (στον "Αλ-
βέρτο που μπαίνει μέσα
πολύ ζωνρά) : Καλώς τον κύριο "Αλβέρτο !
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (στη γρηά υπηρέτρια) : Καλημέρα. (Κι' έπειτα
στη Μαρία) : Καλημέρα Μαρία. (Μέσα του) Πάντα λυπημένη !
ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ (στον "Αλβέρτο) : Κύριε "Αλβέρτο, μαλώστε
την λίγο σάς παρακαλώ.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Για ποιο λόγο ;
ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ : Για την κακοκεφαλιά της. "Εχει χάσει
πιά την ευθυμία της και κάθε μέρα γίνεται πιο πένθιμη...
"Εχει χλωμιάσει απ' τη στενοχώρια της και υπάρχει φόβος
ν' άρρωστήση μ' αυτή την ταχτική...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Η θειά Μάρθα έχει δικίο, Μαρία. "Όταν
κάνεις έχει θέληση, μπορεί να νικήση τη δυστυχία του. Ξέ-
ρω ψυχές, που βασανίζονται μυστικά, αλλά ο πόνος τους
μένει σιωπηλός και δεν φανερώνεται...
ΜΑΡΙΑ (μέσα της) : Από πού τὰ ξέρεις αυτά ;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (παίρνει τα ζωγραφικά του σύνεργα και το-
ποθετείται προς τα δεξιά σε τρόπο που να βλέπη τη
Μαρία κατά τα τρία τέταρτα) : Έμπρός, αν θέλετε, να
προχωρήσουμε και σήμερα λίγο στο πορταίτο σας, για
να ναι έτοιμο ως την έπιστροφή του Παύλου...
ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ (μέσα της) : "Όσο να γυρίση αυτός ο
προκομένος, θάχετε καιρό να φτιάσετε μια ντουζίνα τέτοια !
ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΙΑ (κάθεται μπροστά στο τραπέζι της, άριστερά).
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (ζωγραφίζει δεξιά).
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Σηκώστε λίγο το κεφάλι... Γυρίστε λιγάκι
προς τα δώ... "Ετσι... (Σιγανά, σά να μιλά με την εικόνα
που ζωγραφίζει) "Ω, χαριτωμένο πρόσωπο ! "Ω, έκφραστικό
πλάσμα ! Μονάχα σε σένα θα μπορούσα να εξομολογηθώ
αυτόν τον έρωτα που με φέρνει στην άπελπισία, που κάθε
μέρα μεγαλώνει μέσα μου συντρίβοντας τη θέλησή μου,
και που πρέπει για να μη γίνω προδότης να τον ξεριζώσω
απ' την καρδιά μου.
ΜΑΡΙΑ (μέσα της) : Τί να λή τάχα τόσο σιγά ;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Λαβαίνετε πάντα νέα από τον Παύλο ;
ΜΑΡΙΑ : "Όχι !
(Μικρή σιωπή).
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Τί ευτυχία τον περιμένει στο γυρισμό του !
"Ω Μαρία με τὰ γλυκά σας μάτια και την άγάπη σας την
άγνη και την ψυχή σας πουν' είκοσι χρονών και που δεν
ξέρει τίποτε... "Α, ή τύχη έπιφύλασσε αλήθεια μεγάλα δώ-
ρα για τους ευνουμένους της... "Ετσι και μέσα σ'αυ-
τούς μουσικιστές καρδιές ανοίγονται βαθείς πληγές...
ΜΑΡΙΑ : "Εσείς δεν πρέπει να τὰ λέτε αυτά, "Αλβέρτε,
γιατί δεν έχετε κανένα δικαίωμα να στε ζηλιάρης...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (με αδιόρατη ειρωνεία) : "Εγώ ζηλιάρης ; Και
γιατί παρακαλώ ; Για ναμαι ζηλιάρης, έπρεπε να σάς αγαπώ, Μαρία...
ΜΑΡΙΑ (γελάει βεβιασμένα) : Και
δε μ' αγαπάτε, φυσικά. Δεν είν' έτσι ;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (σοβαρά) : Μα-
λιστα αδελφή μου ! Μά δεν
έπιτρέπει να γυρίζη κανείς
κάποτε το βρέμμα του προς
το φευγαλέο όραμα της ευτυ-
χίας όταν όλα μέσα στην
καρδιά του είναι κρύα και
θλιβερά ;
ΜΑΡΙΑ : Τί ; υποφέρετε κι'
σείς "Αλβέρτε ;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (με κάποια δυ-
σκολία) : "Όχι ! "Εχω υποφέ-
ρει... άλλοτε. Είναι μια πα-
λαιά ιστορία που έχει περά-
σει πιά, ένα όνειρο που ά-
πασχόλησε τη σκέψη μου και
που σήμερα είναι σβυσμένο,
ελπίζω.
ΜΑΡΙΑ : Τί είδους όνειρο
ήταν αυτό ;
ΑΛΒΑΡΤΟΣ : "Αγαπούσα
και φανταζόμουν πώς αγα-

πύουν (πικρά). Καθώς βλέπετε, δεν πρόκειται παρὰ
για ένα όνειρο...
ΜΑΡΙΑ (μέσα της) : "Ενα όνειρο ! "Αλήθεια, ένα όνειρο...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Τό αγαπούσα όμως αυτό το ωραίο έρω-
τικό όνειρο κι' όταν μ' έπαιρνε απάνω στα χρυσά φτερά
του, ξεχνούσα την πραγματικότητα... (Σηκώνεται). Δεν
ξέρω τίποτε ωραιότερο στον κόσμο από τον άγιο δεσμό
που ένώνει δυο καρδιές, απ' τον όμορφο κι' ευγενικό έρωτα.
ΜΑΡΙΑ (μόνη της, με συγκίνηση) :
"Όταν μιλάει μ' αυτόν τον τρόπο, ή
θέλησή μου παραλύνει. Αισθάνομαι τότε
τον έαυτό μου αδύνατο και ένοχο. Αδύ-
νη ή φωνή του, ή τόσο γλυκεία με τρο-
μάζει και με γοητεύει, μου προ-
ξενεί μαγεία και φόβο.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (πιάνει απ' την
πίσω μεριά του καθίσματός της.
Τρυφερά) : "Ω, με τί λαχτάρα
θάφερνα μακριά από τουτόν τον
άπατηλό κόσμο και θ' άρωμάτι-
ζα την ύπαρξή της με τον έρω-
τά μου έκείνην, που διάλεξε ή
ψυχή μου για συντροφισά μου,
έκείνην που της έχω αφιερώσει
τη ζωή μου, χωρίς να ξέρει τί-
ποτε, έκείνην που είναι ή πνοή
μου... Με πόση άφοσίωση θά κα-
θόμουν κοντά της, πόσο φλογε-
ρά θά τη φιλούσα, πόσο θα την
αγαπούσα, αν ήθελε ο Θεός και
μου τη χάριζε !... Τί ευτυχισμένη,
άνεργη χιρούμενη ζωή θά της έξασφάλιζα !...
ΜΑΡΙΑ (σηκώνεται ξαφνικά από τη θέση της) : "Αλβέρτε,
μη μιλάτε έτσι, για όνομα του Θεού. Αυτά τὰ ίδια μου έλε-
γε κι' ο Παύλος...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (μέσα του) : "Ο Παύλος ! Πάντα ο Παύλος !...
Τί κάθεται λοιπόν ;... (Κάνει να φύγη).
ΜΑΡΙΑ : Γί έχετε λοιπόν ; Τί σάς συμβαίνει ; Τί είν'
αυτό που σάς στενοχωρεί ;...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Τίποτε. Είχα όρίσει μια συνάντησι για τό
μεσημέρι και κόντεψα να την ξεχάσω. Αυτό είναι... (Πάει
να πάρη το καπέλλο του).
ΜΑΡΙΑ (θλιμμένη) : Φεύγετε ; Σήμερα είναι Κυριακή. Τέ-
τοια μέρα τρώγατε πάντα εδώ...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (καταβάλλοντας προσπάθεια) : "Όχι, όχι, έχω
δουλειά. Δεν μπορώ ν' άργήσω ούτε λεπτό. "Αντίο, Μαρία.
ΜΑΡΙΑ (απλώνοντας το χέρι της) : "Αντίο ! (Μέσα της) :
Τί άπότομα που φεύγει !...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (κάνει ένα βήμα προς την πόρτα, αλλά γυ-
ρίζει πίσω) : "Α, ξεχάσα να σάς πώ... "Αν δεν έρθω αύριο
και όλη ίσως τη βδομάδα, να μην άπορήσετε. Σκοπεύω να
πάω στο Μπασιμιζόν μαζί με κάτι φίλους μου. "Αν μās
έπιτρέψει ο καιρός, θά τραβήξουμε κατά το δάσος κι' εκεί
θα πάρω μερικά σχέδια. Καλή άντάμωση ! (Μόνος του) :
Πόσο πονώ !... (Φεύγει).
ΣΚΗΝΗ ΤΑΤΑΡΤΗ
ΜΑΡΙΑ μόνη. "Επειτα ΑΛΒΕΡΤΟΣ
(Η Μαρία άνοίγει το μπουφέ, βγάζει από μέσα ένα τραπέ-
ζομάντηλο, ποτήρια, πετσέτες κλπ. και στρώνει το τραπέζι)
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (μπαίνει ήσυχα. Μέσα του) : Δέ μόρεσα να
φύγω... "Ενοιώσα ξαφνικά μέσα μου να ραγίζη όλη ή
ύπαρξή μου... (Πλησιάζει τη Μαρία και με φωνή σιγανή)
Μαρία !...
ΜΑΡΙΑ (γυρίζει έξαφνα προς το μέρος του, με φανερά
χαρά). "Α, νάτος ! Αυτός ! (Συνέρχεται). Σείς είστε, "Αλ-
βέρτε ;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : "Εγώ. Τί έχετε ; Τί τρέχει ;
ΜΑΡΙΑ : Τίποτε... αλλά...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (σιγανά, αλλά με θέρμη) : "Ακούστε με, Μα-
ρία ! "Υπάρχουν κάποτε μερικές ώρες όπου, κουρασμένος
κάνεις από μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, αισθάνεται σε
μια στιγμή τη θέλησή του να θριαμβεύη...
ΜΑΡΙΑ : Σωπάστε... Σωπάστε !
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : "Ω, αν μπορούσα να σάς πώ τί σκληρό,
απερίγραπτο μαρτύριο με βασανίζει από τότε που ένοιώσα
αυτόν τον έρωτα ια ριζώνη στην καρδιά μου ! "Υποφέρω
κάθε νύχτα, κάθε μέρα, κάθε ώρα. "Αν ξέρατε τις προ-
σπάθειες που έχω καταβάλει για να σαβανώσω αυτό τό
αίσθημα μέσα στη φλόγισμένη μου καρδιά !...

ΠΑΝΘΕΟΝ

πολύ ζωνρά) : Καλώς τον κύριο "Αλβέρτο !
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (στη γρηά υπηρέτρια) : Καλημέρα. (Κι' έπειτα
στη Μαρία) : Καλημέρα Μαρία. (Μέσα του) Πάντα λυπημένη !
ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ (στον "Αλβέρτο) : Κύριε "Αλβέρτο, μαλώστε
την λίγο σάς παρακαλώ.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Για ποιο λόγο ;
ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ : Για την κακοκεφαλιά της. "Εχει χάσει
πιά την ευθυμία της και κάθε μέρα γίνεται πιο πένθιμη...
"Εχει χλωμιάσει απ' τη στενοχώρια της και υπάρχει φόβος
ν' άρρωστήση μ' αυτή την ταχτική...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Η θειά Μάρθα έχει δικίο, Μαρία. "Όταν
κάνεις έχει θέληση, μπορεί να νικήση τη δυστυχία του. Ξέ-
ρω ψυχές, που βασανίζονται μυστικά, αλλά ο πόνος τους
μένει σιωπηλός και δεν φανερώνεται...
ΜΑΡΙΑ (μέσα της) : Από πού τὰ ξέρεις αυτά ;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (παίρνει τα ζωγραφικά του σύνεργα και το-
ποθετείται προς τα δεξιά σε τρόπο που να βλέπη τη
Μαρία κατά τα τρία τέταρτα) : Έμπρός, αν θέλετε, να
προχωρήσουμε και σήμερα λίγο στο πορταίτο σας, για
να ναι έτοιμο ως την έπιστροφή του Παύλου...
ΘΕΙΑ ΜΑΡΘΑ (μέσα της) : "Όσο να γυρίση αυτός ο
προκομένος, θάχετε καιρό να φτιάσετε μια ντουζίνα τέτοια !
ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΙΑ (κάθεται μπροστά στο τραπέζι της, άριστερά).
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (ζωγραφίζει δεξιά).
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Σηκώστε λίγο το κεφάλι... Γυρίστε λιγάκι
προς τα δώ... "Ετσι... (Σιγανά, σά να μιλά με την εικόνα
που ζωγραφίζει) "Ω, χαριτωμένο πρόσωπο ! "Ω, έκφραστικό
πλάσμα ! Μονάχα σε σένα θα μπορούσα να εξομολογηθώ
αυτόν τον έρωτα που με φέρνει στην άπελπισία, που κάθε
μέρα μεγαλώνει μέσα μου συντρίβοντας τη θέλησή μου,
και που πρέπει για να μη γίνω προδότης να τον ξεριζώσω
απ' την καρδιά μου.
ΜΑΡΙΑ (μέσα της) : Τί να λή τάχα τόσο σιγά ;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Λαβαίνετε πάντα νέα από τον Παύλο ;
ΜΑΡΙΑ : "Όχι !
(Μικρή σιωπή).
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Τί ευτυχία τον περιμένει στο γυρισμό του !
"Ω Μαρία με τὰ γλυκά σας μάτια και την άγάπη σας την
άγνη και την ψυχή σας πουν' είκοσι χρονών και που δεν
ξέρει τίποτε... "Α, ή τύχη έπιφύλασσε αλήθεια μεγάλα δώ-
ρα για τους ευνουμένους της... "Ετσι και μέσα σ'αυ-
τούς μουσικιστές καρδιές ανοίγονται βαθείς πληγές...
ΜΑΡΙΑ : "Εσείς δεν πρέπει να τὰ λέτε αυτά, "Αλβέρτε,
γιατί δεν έχετε κανένα δικαίωμα να στε ζηλιάρης...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (με αδιόρατη ειρωνεία) : "Εγώ ζηλιάρης ; Και
γιατί παρακαλώ ; Για ναμαι ζηλιάρης, έπρεπε να σάς αγαπώ, Μαρία...
ΜΑΡΙΑ (γελάει βεβιασμένα) : Και
δε μ' αγαπάτε, φυσικά. Δεν είν' έτσι ;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (σοβαρά) : Μα-
λιστα αδελφή μου ! Μά δεν
έπιτρέπει να γυρίζη κανείς
κάποτε το βρέμμα του προς
το φευγαλέο όραμα της ευτυ-
χίας όταν όλα μέσα στην
καρδιά του είναι κρύα και
θλιβερά ;
ΜΑΡΙΑ : Τί ; υποφέρετε κι'
σείς "Αλβέρτε ;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (με κάποια δυ-
σκολία) : "Όχι ! "Εχω υποφέ-
ρει... άλλοτε. Είναι μια πα-
λαιά ιστορία που έχει περά-
σει πιά, ένα όνειρο που ά-
πασχόλησε τη σκέψη μου και
που σήμερα είναι σβυσμένο,
ελπίζω.
ΜΑΡΙΑ : Τί είδους όνειρο
ήταν αυτό ;
ΑΛΒΑΡΤΟΣ : "Αγαπούσα
και φανταζόμουν πώς αγα-

πύουν (πικρά). Καθώς βλέπετε, δεν πρόκειται παρὰ
για ένα όνειρο...
ΜΑΡΙΑ (μέσα της) : "Ενα όνειρο ! "Αλήθεια, ένα όνειρο...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Τό αγαπούσα όμως αυτό το ωραίο έρω-
τικό όνειρο κι' όταν μ' έπαιρνε απάνω στα χρυσά φτερά
του, ξεχνούσα την πραγματικότητα... (Σηκώνεται). Δεν
ξέρω τίποτε ωραιότερο στον κόσμο από τον άγιο δεσμό
που ένώνει δυο καρδιές, απ' τον όμορφο κι' ευγενικό έρωτα.
ΜΑΡΙΑ (μόνη της, με συγκίνηση) :
"Όταν μιλάει μ' αυτόν τον τρόπο, ή
θέλησή μου παραλύνει. Αισθάνομαι τότε
τον έαυτό μου αδύνατο και ένοχο. Αδύ-
νη ή φωνή του, ή τόσο γλυκεία με τρο-
μάζει και με γοητεύει, μου προ-
ξενεί μαγεία και φόβο.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (πιάνει απ' την
πίσω μεριά του καθίσματός της.
Τρυφερά) : "Ω, με τί λαχτάρα
θάφερνα μακριά από τουτόν τον
άπατηλό κόσμο και θ' άρωμάτι-
ζα την ύπαρξή της με τον έρω-
τά μου έκείνην, που διάλεξε ή
ψυχή μου για συντροφισά μου,
έκείνην που της έχω αφιερώσει
τη ζωή μου, χωρίς να ξέρει τί-
ποτε, έκείνην που είναι ή πνοή
μου... Με πόση άφοσίωση θά κα-
θόμουν κοντά της, πόσο φλογε-
ρά θά τη φιλούσα, πόσο θα την
αγαπούσα, αν ήθελε ο Θεός και
μου τη χάριζε !... Τί ευτυχισμένη,
άνεργη χιρούμενη ζωή θά της έξασφάλιζα !...
ΜΑΡΙΑ (σηκώνεται ξαφνικά από τη θέση της) : "Αλβέρτε,
μη μιλάτε έτσι, για όνομα του Θεού. Αυτά τὰ ίδια μου έλε-
γε κι' ο Παύλος...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (μέσα του) : "Ο Παύλος ! Πάντα ο Παύλος !...
Τί κάθεται λοιπόν ;... (Κάνει να φύγη).
ΜΑΡΙΑ : Γί έχετε λοιπόν ; Τί σάς συμβαίνει ; Τί είν'
αυτό που σάς στενοχωρεί ;...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Τίποτε. Είχα όρίσει μια συνάντησι για τό
μεσημέρι και κόντεψα να την ξεχάσω. Αυτό είναι... (Πάει
να πάρη το καπέλλο του).
ΜΑΡΙΑ (θλιμμένη) : Φεύγετε ; Σήμερα είναι Κυριακή. Τέ-
τοια μέρα τρώγατε πάντα εδώ...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (καταβάλλοντας προσπάθεια) : "Όχι, όχι, έχω
δουλειά. Δεν μπορώ ν' άργήσω ούτε λεπτό. "Αντίο, Μαρία.
ΜΑΡΙΑ (απλώνοντας το χέρι της) : "Αντίο ! (Μέσα της) :
Τί άπότομα που φεύγει !...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (κάνει ένα βήμα προς την πόρτα, αλλά γυ-
ρίζει πίσω) : "Α, ξεχάσα να σάς πώ... "Αν δεν έρθω αύριο
και όλη ίσως τη βδομάδα, να μην άπορήσετε. Σκοπεύω να
πάω στο Μπασιμιζόν μαζί με κάτι φίλους μου. "Αν μās
έπιτρέψει ο καιρός, θά τραβήξουμε κατά το δάσος κι' εκεί
θα πάρω μερικά σχέδια. Καλή άντάμωση ! (Μόνος του) :
Πόσο πονώ !... (Φεύγει).
ΣΚΗΝΗ ΤΑΤΑΡΤΗ
ΜΑΡΙΑ μόνη. "Επειτα ΑΛΒΕΡΤΟΣ
(Η Μαρία άνοίγει το μπουφέ, βγάζει από μέσα ένα τραπέ-
ζομάντηλο, ποτήρια, πετσέτες κλπ. και στρώνει το τραπέζι)
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (μπαίνει ήσυχα. Μέσα του) : Δέ μόρεσα να
φύγω... "Ενοιώσα ξαφνικά μέσα μου να ραγίζη όλη ή
ύπαρξή μου... (Πλησιάζει τη Μαρία και με φωνή σιγανή)
Μαρία !...
ΜΑΡΙΑ (γυρίζει έξαφνα προς το μέρος του, με φανερά
χαρά). "Α, νάτος ! Αυτός ! (Συνέρχεται). Σείς είστε, "Αλ-
βέρτε ;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : "Εγώ. Τί έχετε ; Τί τρέχει ;
ΜΑΡΙΑ : Τίποτε... αλλά...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (σιγανά, αλλά με θέρμη) : "Ακούστε με, Μα-
ρία ! "Υπάρχουν κάποτε μερικές ώρες όπου, κουρασμένος
κάνεις από μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, αισθάνεται σε
μια στιγμή τη θέλησή του να θριαμβεύη...
ΜΑΡΙΑ : Σωπάστε... Σωπάστε !
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : "Ω, αν μπορούσα να σάς πώ τί σκληρό,
απερίγραπτο μαρτύριο με βασανίζει από τότε που ένοιώσα
αυτόν τον έρωτα ια ριζώνη στην καρδιά μου ! "Υποφέρω
κάθε νύχτα, κάθε μέρα, κάθε ώρα. "Αν ξέρατε τις προ-
σπάθειες που έχω καταβάλει για να σαβανώσω αυτό τό
αίσθημα μέσα στη φλόγισμένη μου καρδιά !...

πύουν (πικρά). Καθώς βλέπετε, δεν πρόκειται παρὰ
για ένα όνειρο...
ΜΑΡΙΑ (μέσα της) : "Ενα όνειρο ! "Αλήθεια, ένα όνειρο...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Τό αγαπούσα όμως αυτό το ωραίο έρω-
τικό όνειρο κι' όταν μ' έπαιρνε απάνω στα χρυσά φτερά
του, ξεχνούσα την πραγματικότητα... (Σηκώνεται). Δεν
ξέρω τίποτε ωραιότερο στον κόσμο από τον άγιο δεσμό
που ένώνει δυο καρδιές, απ' τον όμορφο κι' ευγενικό έρωτα.
ΜΑΡΙΑ (μόνη της, με συγκίνηση) :
"Όταν μιλάει μ' αυτόν τον τρόπο, ή
θέλησή μου παραλύνει. Αισθάνομαι τότε
τον έαυτό μου αδύνατο και ένοχο. Αδύ-
νη ή φωνή του, ή τόσο γλυκεία με τρο-
μάζει και με γοητεύει, μου προ-
ξενεί μαγεία και φόβο.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (πιάνει απ' την
πίσω μεριά του καθίσματός της.
Τρυφερά) : "Ω, με τί λαχτάρα
θάφερνα μακριά από τουτόν τον
άπατηλό κόσμο και θ' άρωμάτι-
ζα την ύπαρξή της με τον έρω-
τά μου έκείνην, που διάλεξε ή
ψυχή μου για συντροφισά μου,
έκείνην που της έχω αφιερώσει
τη ζωή μου, χωρίς να ξέρει τί-
ποτε, έκείνην που είναι ή πνοή
μου... Με πόση άφοσίωση θά κα-
θόμουν κοντά της, πόσο φλογε-
ρά θά τη φιλούσα, πόσο θα την
αγαπούσα, αν ήθελε ο Θεός και
μου τη χάριζε !... Τί ευτυχισμένη,
άνεργη χιρούμενη ζωή θά της έξασφάλιζα !...
ΜΑΡΙΑ (σηκώνεται ξαφνικά από τη θέση της) : "Αλβέρτε,
μη μιλάτε έτσι, για όνομα του Θεού. Αυτά τὰ ίδια μου έλε-
γε κι' ο Παύλος...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (μέσα του) : "Ο Παύλος ! Πάντα ο Παύλος !...
Τί κάθεται λοιπόν ;... (Κάνει να φύγη).
ΜΑΡΙΑ : Γί έχετε λοιπόν ; Τί σάς συμβαίνει ; Τί είν'
αυτό που σάς στενοχωρεί ;...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Τίποτε. Είχα όρίσει μια συνάντησι για τό
μεσημέρι και κόντεψα να την ξεχάσω. Αυτό είναι... (Πάει
να πάρη το καπέλλο του).
ΜΑΡΙΑ (θλιμμένη) : Φεύγετε ; Σήμερα είναι Κυριακή. Τέ-
τοια μέρα τρώγατε πάντα εδώ...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (καταβάλλοντας προσπάθεια) : "Όχι, όχι, έχω
δουλειά. Δεν μπορώ ν' άργήσω ούτε λεπτό. "Αντίο, Μαρία.
ΜΑΡΙΑ (απλώνοντας το χέρι της) : "Αντίο ! (Μέσα της) :
Τί άπότομα που φεύγει !...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (κάνει ένα βήμα προς την πόρτα, αλλά γυ-
ρίζει πίσω) : "Α, ξεχάσα να σάς πώ... "Αν δεν έρθω αύριο
και όλη ίσως τη βδομάδα, να μην άπορήσετε. Σκοπεύω να
πάω στο Μπασιμιζόν μαζί με κάτι φίλους μου. "Αν μās
έπιτρέψει ο καιρός, θά τραβήξουμε κατά το δάσος κι' εκεί
θα πάρω μερικά σχέδια. Καλή άντάμωση ! (Μόνος του) :
Πόσο πονώ !... (Φεύγει).
ΣΚΗΝΗ ΤΑΤΑΡΤΗ
ΜΑΡΙΑ μόνη. "Επειτα ΑΛΒΕΡΤΟΣ
(Η Μαρία άνοίγει το μπουφέ, βγάζει από μέσα ένα τραπέ-
ζομάντηλο, ποτήρια, πετσέτες κλπ. και στρώνει το τραπέζι)
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (μπαίνει ήσυχα. Μέσα του) : Δέ μόρεσα να
φύγω... "Ενοιώσα ξαφνικά μέσα μου να ραγίζη όλη ή
ύπαρξή μου... (Πλησιάζει τη Μαρία και με φωνή σιγανή)
Μαρία !...
ΜΑΡΙΑ (γυρίζει έξαφνα προς το μέρος του, με φανερά
χαρά). "Α, νάτος ! Αυτός ! (Συνέρχεται). Σείς είστε, "Αλ-
βέρτε ;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : "Εγώ. Τί έχετε ; Τί τρέχει ;
ΜΑΡΙΑ : Τίποτε... αλλά...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (σιγανά, αλλά με θέρμη) : "Ακούστε με, Μα-
ρία ! "Υπάρχουν κάποτε μερικές ώρες όπου, κουρασμένος
κάνεις από μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, αισθάνεται σε
μια στιγμή τη θέλησή του να θριαμβεύη...
ΜΑΡΙΑ : Σωπάστε... Σωπάστε !
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : "Ω, αν μπορούσα να σάς πώ τί σκληρό,
απερίγραπτο μαρτύριο με βασανίζει από τότε που ένοιώσα
αυτόν τον έρωτα ια ριζώνη στην καρδιά μου ! "Υποφέρω
κάθε νύχτα, κάθε μέρα, κάθε ώρα. "Αν ξέρατε τις προ-
σπάθειες που έχω καταβάλει για να σαβανώσω αυτό τό
αίσθημα μέσα στη φλόγισμένη μου καρδιά !...

πύουν (πικρά). Καθώς βλέπετε, δεν πρόκειται παρὰ
για ένα όνειρο...
ΜΑΡΙΑ (μέσα της) : "Ενα όνειρο ! "Αλήθεια, ένα όνειρο...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Τό αγαπούσα όμως αυτό το ωραίο έρω-
τικό όνειρο κι' όταν μ' έπαιρνε απάνω στα χρυσά φτερά
του, ξεχνούσα την πραγματικότητα... (Σηκώνεται). Δεν
ξέρω τίποτε ωραιότερο στον κόσμο από τον άγιο δεσμό
που ένώνει δυο καρδιές, απ' τον όμορφο κι' ευγενικό έρωτα.
ΜΑΡΙΑ (μόνη της, με συγκίνηση) :
"Όταν μιλάει μ' αυτόν τον τρόπο, ή
θέλησή μου παραλύνει. Αισθάνομαι τότε
τον έαυτό μου αδύνατο και ένοχο. Αδύ-
νη ή φωνή του, ή τόσο γλυκεία με τρο-
μάζει και με γοητεύει, μου προ-
ξενεί μαγεία και φόβο.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (πιάνει απ' την
πίσω μεριά του καθίσματός της.
Τρυφερά) : "Ω, με τί λαχτάρα
θάφερνα μακριά από τουτόν τον
άπατηλό κόσμο και θ' άρωμάτι-
ζα την ύπαρξή της με τον έρω-
τά μου έκείνην, που διάλεξε ή
ψυχή μου για συντροφισά μου,
έκείνην που της έχω αφιερώσει
τη ζωή μου, χωρίς να ξέρει τί-
ποτε, έκείνην που είναι ή πνοή
μου... Με πόση άφοσίωση θά κα-
θόμουν κοντά της, πόσο φλογε-
ρά θά τη φιλούσα, πόσο θα την
αγαπούσα, αν ήθελε ο Θεός και
μου τη χάριζε !... Τί ευτυχισμένη,
άνεργη χιρούμενη ζωή θά της έξασφάλιζα !...
ΜΑΡΙΑ (σηκώνεται ξαφνικά από τη θέση της) : "Αλβέρτε,
μη μιλάτε έτσι, για όνομα του Θεού. Αυτά τὰ ίδια μου έλε-
γε κι' ο Παύλος...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (μέσα του) : "Ο Παύλος ! Πάντα ο Παύλος !...
Τί κάθεται λοιπόν ;... (Κάνει να φύγη).
ΜΑΡΙΑ : Γί έχετε λοιπόν ; Τί σάς συμβαίνει ; Τί είν'
αυτό που σάς στενοχωρεί ;...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Τίποτε. Είχα όρίσει μια συνάντησι για τό
μεσημέρι και κόντεψα να την ξεχάσω. Αυτό είναι... (Πάει
να πάρη το καπέλλο του).
ΜΑΡΙΑ (θλιμμένη) : Φεύγετε ; Σήμερα είναι Κυριακή. Τέ-
τοια μέρα τρώγατε πάντα εδώ...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (καταβάλλοντας προσπάθεια) : "Όχι, όχι, έχω
δουλειά. Δεν μπορώ ν' άργήσω ούτε λεπτό. "Αντίο, Μαρία.
ΜΑΡΙΑ (απλώνοντας το χέρι της) : "Αντίο ! (Μέσα της) :
Τί άπότομα που φεύγει !...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (κάνει ένα βήμα προς την πόρτα, αλλά γυ-
ρίζει πίσω) : "Α, ξεχάσα να σάς πώ... "Αν δεν έρθω αύριο
και όλη ίσως τη βδομάδα, να μην άπορήσετε. Σκοπεύω να
πάω στο Μπασιμιζόν μαζί με κάτι φίλους μου. "Αν μās
έπιτρέψει ο καιρός, θά τραβήξουμε κατά το δάσος κι' εκεί
θα πάρω μερικά σχέδια. Καλή άντάμωση ! (Μόνος του) :
Πόσο πονώ !... (Φεύγει).
ΣΚΗΝΗ ΤΑΤΑΡΤΗ
ΜΑΡΙΑ μόνη. "Επειτα ΑΛΒΕΡΤΟΣ
(Η Μαρία άνοίγει το μπουφέ, βγάζει από μέσα ένα τραπέ-
ζομάντηλο, ποτήρια, πετσέτες κλπ. και στρώνει το τραπέζι)
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (μπαίνει ήσυχα. Μέσα του) : Δέ μόρεσα να
φύγω... "Ενοιώσα ξαφνικά μέσα μου να ραγίζη όλη ή
ύπαρξή μου... (Πλησιάζει τη Μαρία και με φωνή σιγανή)
Μαρία !...
ΜΑΡΙΑ (γυρίζει έξαφνα προς το μέρος του, με φανερά
χαρά). "Α, νάτος ! Αυτός ! (Συνέρχεται). Σείς είστε, "Αλ-
βέρτε ;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : "Εγώ. Τί έχετε ; Τί τρέχει ;
ΜΑΡΙΑ : Τίποτε... αλλά...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ (σιγανά, αλλά με θέρμη) : "Ακούστε με, Μα-
ρία ! "Υπάρχουν κάποτε μερικές ώρες όπου, κουρασμένος
κάνεις από μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, αισθάνεται σε
μια στιγμή τη θέλησή του να θριαμβεύη...
ΜΑΡΙΑ : Σωπάστε... Σωπάστε !
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : "Ω, αν μπορούσα να σάς πώ τί σκληρό,
απερίγραπτο μαρτύριο με βασανίζει από τότε που ένοιώσα
αυτόν τον έρωτα ια ριζώνη στην καρδιά μου ! "Υποφέρω
κάθε νύχτα, κάθε μέρα, κάθε ώρα. "Αν ξέρατε τις προ-
σπάθειες που έχω καταβάλει για να σαβανώσω αυτό τό
αίσθημα μέσα στη φλόγισμένη μου καρδιά !...

πύουν (πικρά). Καθώς βλέπετε, δεν πρόκειται παρὰ
για ένα όνειρο...
ΜΑΡΙΑ (μέσα της) : "Ενα όνειρο ! "Αλήθεια, ένα όνειρο...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ : Τό αγαπούσα όμως αυτό το ωραίο έρω-
τικό όνειρο κι' όταν μ' έπαιρνε απάνω στα χρυσά φτερά
του, ξεχνούσα την πραγματικότητα... (Σηκώνεται). Δεν
ξέρω τίποτε ωραιότερο στον κόσμο από τον άγιο δεσμό
που ένώνει δυο καρδιές, απ' τον όμορφο κι' ευγενικό έρωτα.
ΜΑΡΙΑ (μόνη της, με συγκίνηση) :
"Όταν μιλάει μ' αυτόν τον

ΠΩΣ Ο ΤΖΩΝ ΤΖΕΪΜΣ ΞΕΓΕΛΑΣΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΑΡΑΧΝΗ

Από το παράθυρο ενός καφενείου ο Τζέιμς Λούκ, ο αστυνομικός της Σκώτλαντ Γκάρντ, επέβλεπε την πόρτα του αντικρυνού σπιτιού. Θά κατέβαινε ο Τόμας Ζώρ, ο χρηματομεσίτης μ' ένα πέτσινο χαρτοφύλακα κάτω από τη μασχάλη του, για να πάη να καταθέσει στην Τράπεζα των Άξιων δέκα χιλιάδες λίρες.

Ένας νέος, βοηθός του αστυνομικού που προσελήφθη τον τελευταίο μήνα μ' είχε δείξει εξαιρετικά χαρίσματα λαγωνικού να παρακολουθούσε το χρηματομεσίτη από μακριά ως το Ταμείο της Τραπεζής για να τον προφυλάξει από την επίθεση της «Μαύρης Αράχνης».

Δέκα παρόμοιες κλοπές είχαν γίνει μέσα μεσημέρι στο Λονδίνο από τον ασύλληπτο αυτόν παγκοσμίως φήμης λωποδύτη, ο οποίος, όπως ένας καλλιτέχνης που βάζει την υπογραφή του στο τελειωμένο έργο του, άφινε, όταν τελειωνε τις έξυπνες δουλιές του, ένα έπισκεπτήριο με μια μαύρη αράχνη. Η αστυνομία τα είχε χάσει. Οι έφημερίδες σε κάθε νέο κρούσμα γινόντουσαν επιθετικότερες. Κύρια άρθρα, τετραγωνάκια, ειρωνικά σχόλια για την αστυνομία που «δεν κατώρθωνε να εξουδετερώσει έναν κοινό εγκληματία που την προκαλούσε αφίνοντας την κάρτα του».

Οι τραπεζίτες βλέποντας την κατάσταση έζητησαν στο τέλος από τον αρχηγό της αστυνομίας να αναθέσει την υπόθεση σε κά-

νένα από τα καλλιτερά του λαγωνικά, κανένα παλιό, επιτήδευτο και έξυπνο, αστυνομικό της Σκώτλαντ Γκάρντ. Κι' ο αρχηγός ανέθεσε την εντολή στο Τζέιμς Λούκ την ίδια εκείνη ημέρα που ο χρηματομεσίτης Τόμας Μώρ έλαβε ένα θρασυτάτο μπιλιετάκι από τη «Μαύρη Αράχνη».

«Ξέρω πως θαγόρασετε τις μετοχές του Μεταλλουργείου Στήβενσον. Ξέρω πως θα πάτε να καταθέσετε δέκα χιλιάδες λίρες στην Τράπεζα Άξιων γι' αυτή την υπόθεση. Ό,τι και να κάνετε, όποια μέτρα κι' αν λάβετε, το χαρτοφύλακί σας από το σπίτι ως που να φτάσει στην Τράπεζα θα κάνει φτερά».

Την τρομερή αυτή προειδοποίηση την έδιδε ο Τζέιμς Λούκ, κι' έσκηνοθέτησε με το χρηματομεσίτη τη σύλληψη της «Μαύρης Αράχνης».

Ο βοηθός του Τζέιμς Λούκ είδε τον Τόμας Μώρ να κατεβαίνει στον υπόγειο σιδηρόδρομο, να περιμένη το τραίνο, να μπαίνει μέσα και τέλος να παίρνει θέση σ' ένα άδειο κάθισμα αριστερά από την πόρτα.

Κάθισε και κείνος σ' ένα κάθισμα δίπλα του. Είχε όμως κι' ένα καλοντυμένο κύριο να μπαίνει τελευταίος στο βαγόνι. Είχε όμως πως ο κύριος αυτός δεν έκολλούσε τα μάτια του από τον χαρτοφύλακα του χρηματομεσίτη.

Προσπονήθηκε ότι δεν εκαιάλαβε τίποτα, αν κι' έσχημάτιζε άμεσως την βεβαιότητα πως αυτός ήταν ο άνθρωπος της Μαύρης Αράχνης. Είναι αλήθεια ότι για μια στιγμή, σκέφθηκε να τον βουτήξει από το σβέρο. Αλλά γρήγορα άλλαξε γνώμη. Πώς θα μπορούσε να στηρίξει την κατηγορία του, αφού δεν είχε καμιά απολύτως απόδειξη;

«Έπρεπε να περιμένη, να προσέχη. Και για το χαρτοφύλακα, άλλ' ακόμα και για τη ζωή του».

Με μια μαχαίρα στην καρδιά, μπορούσαν κάλλιστα ν' απαλλάξουν απ' αυτόν και να πάρουν το πολύτιμο χαρτοφύλακιο. Μαζεύθηκε στη θέση του και με το χέρι χωμένο στην τσέπη όπου το πιστόλι του, στεκότανε προσέχοντας να μην τι επιτεθή εξαφνικά ο άγνωστος.

Το τραίνο θα σταματούσε σε λίγο στην πρώτη στάση, μ' εξαφνικά τα φώτα έσβυσαν και μέσα στο σκοτάδι δεν μπόρεσε να διακρίνει τίποτα.

Όταν ξανάναψαν τα φώτα ο χρηματομεσίτης είχε γυρμένο το κεφάλι πάνω στο στήθος του κι' έμοιαζε σαν άποκοιμισμένος, ο χαρτοφύλακας είχε χαθεί και μόλις σταμάτησε το τραίνο είδε τον κομφοντυμένο κύριο να πηδά βιαστικά.

Με μια κρυφή ικανοποίηση γιατί δεν είχε άπατηθί στις προβλέψεις του, αλλά μαζί και με μια χαρά, γιατί τώρα ο άγνωστος

κύριος θά είχε μαζί του την απόδειξη της ένοχης του — το χαρτοφύλακιο με το πολύτιμο περιεχόμενό του — πήδησε βιαστικά από το βαγόνι, έτρεξε, τον έφτασε και τον έπιασε.

Ο άγνωστος δεν φάνηκε να ξαφνιασθηκε, άλλ' ούτε και φοβήθηκε. Γιατί τάχα; Ασφαλώς εκεί τριγύρω, έσκέφθη ο βοηθός του Τζέιμς Λούκ, θα ήταν οι σύντροφοί του, έτοιμοι να έλθουν εις βοήθειάν του, να τον έλευθερώσουν και να εξαφανισθούνε μαζί του. Έπρεπε λοιπόν να λάβη τα μέτρα του.

Κρατώντας τον σφιχτά απ' το χέρι, τον πήγε βιαστικώς ως το γραφείο του διευθυντού της κινήσεως.

Ένας αστυφύλακας του σταθμού ώδηγησε τον κομφοντυμένο κύριο στο τμήμα της γειτονιάς, μ' ο βοηθός του Τζέιμς Λούκ αναγκάστηκε στο τέλος να του ζητήσει και συγγνώμη, γιατί ούτε και βρέθηκε τίποτα επάνω του, ούτε και μπορούσε να ένοχοποιήσει έναν άνθρωπο χωρίς αποδείξεις.

Έπειτα από μια ώρα ο βοηθός παρουσιάστηκε στο σπίτι του αστυνόμου, όπως είχαν συμφωνήσει προηγουμένως, για να του εκθέσει με λύπη του το τι έγινε και ότι ο χαρτοφύλακας χάθηκε και παρά λίγο να γελοιοποιηθί με την άσκοπη σύλληψη του κομφοντυμένου κυρίου.

«Α, δεν μπορούσε να χωνέψω το πάθημά του, να πιάνω έναν άνθρωπο — ποιός ξέρει αν, παρ' όλα αυτά δεν ήταν ο κλέφτης — κι' ύστερα ν' αναγκασθί να του ζητήσει συγγνώμη γι' αυτό που έκανε!»

Αρχισε να διηγείται τα πράγματα όπως έγιναν, την άγνοιά, την προσοχή, τους φόβους, το τέντωμα των αυτιών του για να μη του ξεφύγει ούτε ο μικρότερος θόρυβος μισής υποπτης κινήσεως του άγνωστου, να διηγείται νευρικά θυμωμένα.

Κι' έλεγε διαρκώς, ίσως για να ξεθυμάνη, πιθανόν γυρεύοντας νάρη την εξήγηση αυτής της άνεξηγτης ιστορίας, που ήταν γι' αυτόν το μεγαλύτερο πάθημα της ζωής του.

Το τηλέφωνο χτύπησε:

— Ποιός; «Α... είσαι σύ; Πώς; Η μαύρη αράχνη; Ήταν δικός σου άνθρωπος αυτός που συνέλαβε ο βοηθός μου; Τον έδωσε σ' άλλον στ' άναμεταξύ των χαρτοφύλακα, ε;

Ο Τζέιμς έκλεισε το τηλέφωνο κι' έπεσε σε μια πολυθρόνα σκασμένος στα γέλια.

— Πώς; Γελάτε; τον ρώτησε με κάποια σύσπαση έκπληξως ο βοηθός του.

— Είναι να μη γελώ, αφού κλέψανε ένα χαρτοφύλακα γεμάτο έφημερίδες, ενώ τα χρήματα τα έπληγα εγώ ο ίδιος και τα κατέθεσα στην Τράπεζα Άξιων!...

— Και τότε έμένα τι με στείλατε να φυλάω τις έφημερίδες; Νομίζω πως θαχατε κανένα οοβαρό λόγο να το κάνετε αυτό. Ή μήπως κάνω λάθος;...

— Για να ξεγελάσω τη Μαύρη Αράχνη μ'α και για να προστοιμώσω το έδαφος και να παρασκευάσω τη σύλληψή του! Αυτή τη στιγμή ή τηλεφωνική έταιρεία ξέρει από που μου έτλησε νησαν κι' εγώ ξέρω πως θα βρω τον κομφοντυμένο κύριο που αναγκάσθηκε να του ζητήσει συγγνώμη. Αύριο τέτοια ώρα ή Μαύρη Αράχνη θα πλέκη τον ιστό της στο κελλί της Κεντρικής φυλακής. Από απόψε όμως κρατάω τον κύριο ένοχο: Ψηλά τα χέρια.

Ένα περίστροφο άστραψε μ'α πριν τον πυροβολήση, ο Τζέιμς Λούκ είχε περασμένες τις χειροπέδες στα χέρια του βοηθού του.

— Τζέιμς Τζέιμς, Μαύρη Αράχνη, μπλέχτικες μόνος σου στα δίχτυα μου. Σε προσέλαβα για βοηθό μου για να μπορέσω να σε στείλω εύκολότερα στην κρεμάλα!

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Ασφαλώς οι Άθηναίοι θ' άγνοούν ότι κατά την έφετεινήν περίοδον τουλάχιστον δεν πρόκειται ν' άπολαύσουν την διάσημον γερμανίδα βενέτα Λίλιαν Χάρβεϋ, διότι οι νέες της ταινίες της Φόξ-Φίλμ έχουν οικτράν άποτυχίαν. Η χαριτωμένη αυτή ήθοποιός με το τρελλό και σκερτσόζικο παίξιμό της παρουσιάζεται από την Αμερικανικήν Έταιρείαν Φόξ-Φίλμ που έχει συμβληθί έντελώς άγνώριστη.

— Άγγέλεται ότι έτελείωσε κατ' αυτές το γύρισμα του νέου φίλμ της «Ούφα» «Στην άκρη του κόσμου» διά το όποιον λέγονται πολλά. Το σενάριο γραμμένο από το Συγγραφέα Γ. Μαν ζέλ.περιστρέφεται γύρω από ένα θέμα έπίκαιρον και εξαιρετικού ένδιαφέροντος.

Τά ντεκόρ κατασκευάσθηκαν από τον Φρίτς Άρνολντ Βάγνερ. Πρωταγωνιστεί ή Καίτη Φόν Νάγκυ με την συνεργασίαν της γαλλικής βερσιόν των γνωστοτάτων άστέρων Πιέρ Μπλανσάρ, Σάλορ Βανέλ και της Ρωσίδος Βέρας Βαροναφσκάγια εις δέτην γερμανικήν βερσιόν των Χάντς Άλμπερ και Φραντζέσκα Κίντς.

Επίσης ο γνωστός γερμανός σκηνοθέτης Γ. Κάμπερχτ γυρίζει μίαν νέαν όπερέταν υπό τον τίτλον «Μιά μέρα θά γυρίσης» Το σενάριο της ταινίας αυτής είναι παρμένο από την καθημερινήν ζωήν γυρίζεται δέ αυτό εις δύο βερσιόν» γερμανικήν και γαλλικήν. Εκτός της Νάγκυ ή όποία παίζει τον πρώτον γυναικειον ρόλον, παίζουν επίσης και ο Γκούστα β Βολντώ και ή Γκρέτλ Τάιμερ. Μιά νέα Έλληνική ταινία ή όποία έπρόκειτο να τελειώσει κατ' αυτές και να προβληθί εις ένα των κινηματογράφων μας έσταμάτησε το γύρισμά της λόγω άνυπερβλήτων οικονομικών δυσχερειών.

Ένας Γάλλος δημοσιογράφος, ο όποιος επέτυχε προ ήμερών να πάρη μίαν συνέντευιν με την Μπριγκίτα Χέλμ, περιγράφει κατά τρόπον λίαν ένδιαφέροντα τά της συνομιλίας του με την

μεγάλην καλλιτέχνίδα, τάς συνηθείας της και τάς κρίσεις της. Η Μπριγκίτε τον έδέχθη εις την κομψήν βίλλαν της τά διαμερίσματα της όποιας είναι γεμάτα από διά οστάτους πίνακας, ποιοπογραφίας και εικόνας της. Εύγενής και ύποχρεωτική, όταν την ρώτησε διά την ζωήν της του έφερεν ένα τεράστιον Άλμπουμ με τάς μεγαλειτέρας δημιουργίας της. Όταν ο δημοσιογράφος ζήτησε να μάθη τάς άσχολίας της άρχισε να γελά και συγχρόνως έβαλε στο γραμμόφωνο ένα διάσκον τ'άξ.

— Διασκεδάω, του είπε, άκούοντας μουσική, κατόπιν έτοποθέτησε ένα δίσκον της Γαλλίδος ντιζέ Λιουσιέν Μπουατιέ, λαμβάνουσα μίαν στάση περιπαθί είπε.

— Μιλήστε καλύτερα για τον έρωτα».

Οι Έβραίοι, ως είναι γνωστόν και πανθομολογούμενον έκυρίαρχησαν εις τον γερμανικόν κινηματογράφον, τώσον ως συγγραφείς κινηματογραφικών έργων, όσον και ως συνθέται συνοδευτικής των ταινιών μουσικής, και ως ήθοποιοι και αυτό ίδίως είναι που έπροκάλεσε την μνήνιν του Χίτλερ και τους έξώρισε όλους εις τά διάφορα μέρη της Εύρώπης. Άλλ' ίδού ότι άνεφάνη και νέος έχθρός. Οι Ούγγαρέζοι. Αί άοιδοί, ήθοποιοί, χορευταί και χορευτήριαι της Βουδαπέστης, ή Γκότα Άλμπάρ, ή Φραντσέσκα Γκαάλ, ή

Ρόζυ Μπάροπου, ο Τίμπο φόν Χαλμπί, ο Γκέζα φόν Μπόλβαϊν κλπ. άνεδείχθησαν με τά τον έξοβελισμόν των Έβραίων, κύριοι του γερμανικού κινηματογράφου. Τοúτο όμως δεν τ' άνέχονται οι Χιτλερικοί δι'όκαι καταβάλλουν πάσαν προσπάθειαν να εύρεθούν και λανσαρισθούν νέοι άστέρες καθορδοίμοι, πρέ-άννοι Γερμανοί, ξανθοί τεύτονες και γαλανομάτες γκρέτζεν. Και πει να όμολογηθί ότι ή προσπάθειά των στέφεται υπό έπιτυχίας. Πολυάριθμοι και ικανώτατοι νέοι ήθοποιοί έμφανίζονται κάθε ήμέραν και ή έπιτυχία των είναι μεγάλη.

Οι περισσότεροι εκ των νέων αυτών άστέρων είναι έντελώς ξένοι προς την θεατρικήν τέχνην είναι άπλως νεαροί θιασώται της τέχνης της όδόνης, εις την όποιαν όμως επιδίδονται με ζήλον.

Αί επαναστάσεις και τά κινήματα δεν είναι άποκλειστικά προνομία μας και ίδού ότι εις τό Χόλλυγουντ έξερρύγη επανάσταση, επανάσταση όμως ειρηνική και λογική, επανάσταση κινηματογραφική, ή όποία στρέφεται εναντίον των παλαιών κινηματογραφικών άστέρων τους όποιους το παγκόσμιον κοινόν βλέπει διαρκώς επάνω εις την όδόνην επί μίαν δεκαετίαν: Κράουφοντ, Νταμιτά, Γκάμπο, Γκίς, Χάρβεϋ, Λόμπαρντ. Νητήριχ, Ντέγκομπερ από τους θυληκούς άστέρας, και Τζιλμπερ, Μπέ-ρυμορ, Πρέζαν, Μυρά, Μπουρκ Νοβάρο, Πέτροβιτς, Μπουαγιέ κ.ά.

Μα τι έχουν εναντίον τους; άπλως ένα και μόνο πρέπει ν' άντικατασταθούν. Η καλλιτεχνική των αξία βέβαια παραμένει ή ίδια, αλλά δεν είναι δυνατόν αυτοί και μόνοι να παίρνουν διαρκώς τους πρώτους ρόλους. Είναι ο παντοτεινός πόνος όλων των νέων ήθοποιών του κόσμου. Μιά άντικατάσταση αυτών τυγχάνει άπαρασίτητος διότι δεν είναι δυνατόν μέσα σε 100 έργα π. χ. τά όποία θά ίδη έντός έτους ένας άνθρωπος ν' άντικρύξη πάντοτε τά ίδια τά τόσον γνώριμά του πρόσωπα από

άλλα φίλμ. Όστε λοιπόν πρόκειται περί κόρου, τον όποιον έδημιούργησαν οι ίδιοι εις το κοινόν με την πυκνοτάτην εμφάνισή τους. Όλα κατά συνέπειαν γίνονται προς χάριν του κοινού.

Τά τελευταία έξωτερικά της νέας ταινίας G.F.F.A. το «Παιδί του Καρναβαλιού» με τον Ίβαν Μουζούκιν έτοιμάζονται να γυρισθούν εις την Νίκαιαν, όπου θά ληφθί εκ του φυσικού ή σχετική σκηνη του έορτασμού του Καρναβαλιού.

Η νέα ταινία του Μιλτόν, του γνωστού στο κοινόν μας ως «Μπουλμούλ» θά φέρη τον τίτλον Μπουμπούλ. Ο Βασιλεύς των Νέργων. Την σκηνοθεσίαν του έργου έχει αναλάβει ο γνωστός Γάλλος καλλιτέχνης Λέον Ματώ.

Τά δυο νέα τραγουδία της ταινίας αυτής «Ho Ho Ho» και «Elle est bien bonne» θά σκορπίσουν το κέφι και τη χαρά.

Ο Γερμανός καλλιτέχνης του Κινηματογράφου Έμιλ Γιάννινγκς προσβηθείς έσχάτως από νευρασθένειαν, ήκρωσεν όλα τά συμβόλαια τά όποια είχε υπογράψει τελευταίως και ις' ών έδωκεν ένοχόν να παίξη εις διάφορα μεγάλα θέατρα της Κεντρικής Εύρώπης.

Ο περίφημος γερμανός τε νόρος Τάουμπερ θά γυρίση στο Λονδίνον όπου προσελήφθη υπό της «Μπίρετς Ίντερνασιοναλ» μιά ταινία με θέμα τη ζωή του Σούμπερτ.

Η Σφιγξ του Χόλλυγουντ: Γκεζα Γκαμπο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Χ. Ρ.: Βέβαια είναι κι' αυτός ένας τρόπος. Άρνει όμως πάρα πολύ. Ζωίτσα: Πολύ περίεργο το γράμμα σας, και πιο περίεργος ο έρωτής σας που κάνει.

Αυτά δε γράφονται σε στήλες περιοδικού. Είναι μικρά μυστικά που μονάχα τ' αυτό από δειλά χείλη μπορεί να τ' ακούει.

Φίλην: Μπορούσατε με λιγότερους έλιγμούς νάρητε στην υπόθεσή σας. Πάντως δεν είναι και τόσο τρομαχτικό όσο το φαντάζεσθε. Έγινε που έγινε, Μπορεί να διορθωθεί. Υπάρχουν ειδικοί.

Σοφία: Και βέβαια βάφονται. Αντί να τρέχετε στα βαφεία και να ξεδεύετε ένα σωρό χρήματα, αποτανήτε στο κατάστημα Μιχ. Μεταξά, Αθηναίος 5, θα προμηθευθείτε τι είδος βαφή θέλετε με τη συνταγή τους.

Δίδα Ν. Δ.: Όχι, δυστυχώς, το ούτο είδους... παιχνίδια στην Ελλάδα δεν υπάρχουν.

Καν Μ.: Έχετε δικίον' αγαπάτε τη Ρούσικη φιλολογία, σας καταλαβαίνω. Του Ίβαν Μπούνιν, όχι, δεν έχουν έκδοθεί σε βιβλίο. Της Βίκι Μπάουμ ένα μόνο, το «Γκράντ Οτέλ». Επίσης του Πιτιγκρίλλι μονάχα ή «Κοκαίνα».

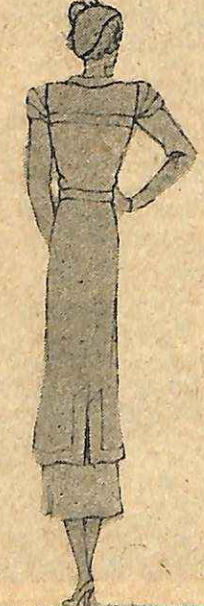
Χρηστίνα: Έδωσα το γράμμα σας στη Δερματολόγο.

Φροΰ - Φροΰ: Απρόοπτα παντού και πάντα συμβαίνουν. Κρατήστε τον έαυτό σας ψηλά από το επίπεδο που σας τοποθέτησαν. Μιά μέρα θα βρῆτε όχι μόνο τη γαλήνη μα και τη χαρά.

Σοΰρα: Διαβάστε στο 3ο φύλλο μας την σελίδα «Καλλυντικών».

Δ-δα Μ. Βλαβ.: Ειδικόν μηχανήμα δια την πάθησίν σας έν Έλ-λάδι έχει μόνον ο Ιατρός κ. Μάρκογλου, Φειδίου 14, ο οποίος θεραπεύει όλα τα χρόνια εκζέματα, λειχήνας και παραπλησίαι παθήσεις του δέρματος δι' ηλεκτρισμού.

Ένα χαριτώμένο φόρεμα από λαινάζ ντιαγκονάλ, με ντεκουπ κουμπιά και άγκράφα της ζώνης άσορτί. Φοριέται πρωί και νωρίς το άπόγευμα.

LILY

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Τά πίσω μπρός και τά μπρός πίσω. Έτσι λοιπόν, τα φετεινά φορέματα μάς γύρισαν τις πλάτες. Παραξενιά της μόδας, που όπως πάντα, θα την συνειθίσουμε, έστω κι' αν αυτή βαστάξει τόσο, όσο χρειάζεται για να κάνει και μια άπλη έμφάνιση.

Τό ντεκο'τέ πίσω. Τό κουμπώμα πίσω. Τό ντρα πάρισμα πίσω. Οί φίλοι μεγάλοι ή μικροί πίσω.

Όλη ή γαρνιτούρα και ή έπίδειξη του κάθε μοντέλλου που έλανάρισαν τα μεγαλύτερα σπίτια της μόδας του Παρισιού, τοποθετήθηκε στην πλάτη με πολύ γούστο, αφήνοντας το έμπρός του φορέματος σκέτο, κλειστό ως το λαιμό, ίσια γραμμή, με μια στενή γωνίτσα που ξεχωρίζει το μπουστο διαγράφοντας μονάχα τη μέση.

Όπως, δηλαδή, είχαμε έως τώρα συνειθίσει να βλέπουμε την πλάτη, έτσι τα φετεινά φορέματα έκαμαν «βόλτ φάς» όπως λένε οί Παρισινοί.

Όλο έκπληξεις μάς παρουσιάζει ή μόδα και μάς άφίνει να ένθουσιαστούμε άναλόγως με τα γούστα μας.

Και, όμολογουμένως, πρέπει να είνε κανείς πολύ δύσκολος στα γούστα, για να μη παραδεχθῇ πως ή νέα αυτή προσαρμογή των τελευταίων σχεδίων στις απαιτήσεις της πιο έξελγμένης και μελετημένης Αίσθητικής δεν άποτελεί ένα είδος «ρελιέφ» που δείχνει όμορφες και άρμονικές στο σύνολό τους τις γραμμές του σημερινού γυναικείου σώματος. Και λέγω του «σημερινού» γιατί θάχετε, βέβαια, προσέξει, ότι ο τύπος του γυναικείου κορμιού, όπως τον θέλουν οί τωρινές απαιτήσεις της κοσμικής έμφάνσεως, με τις έλαφρές έκδηλες καμπύλες και την ειδική γυναικεία άθλητική φόρμα, κερδίζει πολύ από το νέο «Βόλτ-Φάς» που σας περιέγραψα.

Γι' αυτό πείθεται κανείς εύκολώτερα, αν προσέξει μερικές φωτογραφίες της Τζόαν Κράουφορντ και άλλων βασιλισσών του «σέξ - άππλ» που δείχνουν, σ' όλη την αίγλη της, την γοητευτική τους όμορφη μέσα στο υπέροχο αυτό μοντέρνο «Βόλτ-Φάς».

Άς τό δεχθούμε λοιπόν με άπόλυτη ίκανοποίηση ως ένα όρατο και καλαίσθητο «μακιγιάζ» του κορμιού, που δυναμώνει τη χάρι του και τό κάνει να φαίνεται πιο όρατο, πιο όροσερό και εύχάριστο, σαν έμψυχώμένο σχέδιασμα ενός έμνευσμένου καλλιτέχνη.

Άς υποστούμε λοιπόν κι' αυτό τό «Βόλτ Φάς», τό «Πίσω-μπρός» όπως θά λέγαμε έμεις, ως που να έμφανιστή τίποτα τό νεώτερο.

ΜΟΝΑΧΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ = ΟΤΑΝ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΕΛΕΙ

Πολύ κοινά θέματα, για μερικούς, ό έρωσ και ή ζήλεια. Δεν ξέρω αν θάχαν ίσως την άξίωση να τα κατατάξω με στα μικρά και άδύνατα συναισθήματα του άνθρώπου.

Πάντως ένα είναι τό σπουδαίο: πως όσο κι' αν θέλωμε να μοντερνίσουμε, όσο κι' αν ζητάμε να ρίξωμε από πάνω μας συνήθειες και έθιμα του παρελθόντος, όσο κι' αν

προσπαθούμε να κρύψωμε πίσω από φορέματα και καπέλα τη γυναίκα, ή γυναίκα θά μένη πάντα γυναίκα με τα όλα της: Με την ψυχή της, με την καρδιά της, με την τρυφερότητά της, με τον οίκτο της, αλλά και με τη ζήλεια της, την παρφορη ζήλεια για τον άνθρώπο που αγαπά.

Καμμία «σχολή», ούτε της γκαρσόνας, ούτε της ντεμύ-βιέρς, ούτε της μεταπολεμικής, ούτε της «άνεξάρτητης» ή και αυτή άκόμα της «συντρόφισσας» δε μπορεί ν' αλλάξει, να μετασχηματίσει αυτό τό πραγματάκι που λέγεται γυναίκα, που όσα κι' αν του βάνης άπ' έξω του, από μέσα θά βρής μια λεπτή, κοινή κομπινεζόν και μια ρόζ, κίτρινη ή μαύρη καλτσοδέτα.

Όσο κι' αν «έσκούριασε» ό έρωτας, όπως έπιμένουν να λένε οί ρεαλιστά, όσο κι' αν ξεθώριασε φαινομενικά ή ζήλεια, όπως υποστηρίζουν οί άκρως μοντερνιστά, έ, σας βεβαιώ, αγαπητές μου άναγνώστριες, πως όλες αυτές οί θεωρίες δεν έχουν παρά μονάχα ένα σκοπό, ένα άπλό σκοπό, που έπρεπε να τον είχατε καταλάβει από καιρό: Την εύκολώτερη κατάκτηση της γυναίκας από τον άντρα.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο θηρίο από τον άντρα, πιο λαίμαργο και πιο πολυμήχανο μπροστά στην έκτέλεση του σκοπού του. Μηχανεύεται χίλια δυό τερτίπια: Καλλιστεία, συγκεντρώσεις φεμινιστικές, συλλόγους γυναικούς.

Κι' όλα αυτά για να πάρη τον άέρα της γυναίκας, να την ζετιστώσει, για να άπορη, έπικαλούμενος τη μια ή την άλλη θεωρία του, να φθάση εύκολώτερα στο σκοπό του!

Και όμως, τίποτα δε μπορεί να συγκινήσει τη γυναίκα περισσότερο από ένα, έστω και έλαφρό, αίσθηματάκι... Τίποτα δε μπορεί να ταραξή τα νεύρα της και να όξύνη τον πόνο της πιο πολύ από μια υποψία άπάτης που την κάνει να ζηλεύει!

Συμπέρασμα: Γυναίκες! Μείνετε μονάχα Γυναίκες!

ΠΡΙΟ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Περνούσα προχτές άπ' έξω από τις βιτρίνες και χάξευα, όπως χάξευει όλος ό κόσμος που δεν έχει δουλειά ή που ή δουλειά του είναι να παρακο' ουθῇ κάθε καινούργιο και χρήσιμο στην... δουλειά του.

Βρισκόμουνά μπροστά σε μια βιτρίνα βιβλιοπωλείου και τράβηξε την προσοχή μου ένας πολύ περίεργος τίτλος: «Όταν ή Γυναίκα θέλει» ένα ρομάντσο του Έντγκαρ Ουάλλας.

Τι να λή άραγε ένας Έντγκαρ Ουάλλας, και πρό πάντων, πως να νομίζη, πως να έννοιωσε αυτός τη γυναίκα για να ξέρη ότι... «Όταν ή Γυναίκα θέλει»...

Πριν αγοράσω τό ρομάντσο, κάποιος που με συνώδευε, μου έμίλησε γι' αυτό μ' ένθουσιασμό. Τούχε κάνει κυρίως έντύπωση ή τρομερή ψυχική δύναμη, την όποια ό Ουάλλας άναγνωρίζει στη γυναίκα, άπου την παρουσιάζει ως ήρωίδα των πιο καταπληκτικών περιπετειών από τις όποιες βγαίνει στο τέλος νικήτρια. Και είναι οί περιπέτειες άστυνομικές, φρικτές, από κείνες που ζητούν άτσάλενια ψυχή και θέληση.

Κι' έσκέφθηκα τότε, άσχετα με τό θαυμασμό μου στον Ουάλλας: Γιατί να φτάνωμε ως τα καταγώγια των γκάγκστερς και να κυνηγάμε τους τρομερούς κινδύνους των άστυνομικών περιπετειών για να δείξωμε τις υπέροχες άρετές της γυναίκας: τό θάρρος, την άκατάβλητη θέληση, τό πολυμήχανο πνεύμα, την εύαίσθητη και σιδερένια ψυχή, τον άλτρουισμό, την άφοσίωση, την αυτοθυσία, όλα δηλαδή αυτά, που άναγνωρίζει ό Ουάλλας στη γυναίκα;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Νεράϊδα: Τα Bains Gélati-neux γίνονται ως εξής:

Πέρνετε: Colle de Flandre 400 gr. Sel marin 150 » Savon blanc fondu 500 » Eau 3 litres

Χύνετε τό μίγμα αυτό μέσα στο μπάνιο σας κι' ανατώνετε.

Σάρα: Άποφεύγετε τα άρωματικά σαπούνια της αγοράς. Άν θέλετε, να φτιάσετε ένα άρωματικό σαπούνι σπίτι σας. Πέρνετε ένα κοίλο σαπούνι άσπρο της μπουγάδας. Τό λιώνετε και ρίχνετε μέσα:

10 gr. Ess. romarin
10 » » lavande
10 » » serpolet
10 » » menthe
15 » » sauge
15 » » thyme

Τ' άφινετε να κρυσά, τό κόβετε σε κομμάτια κι' έχετε τό πιο ύγιεινό κι' άρωματικό σαπούνι.

Γιατί να κυνηγάμε τόσο δύσκολες και άταίριαχτες για μάς άποστολές και να μη δινώμε όλους τους θησαυρούς της ψυχής μας για τη μεγάλη, την πραγματική, την αιώνια άποστολή μας στη γῆ—αυτή που μάς καλεί να δράσωμε μέσα στο σπίτι μας, πολύ κοντά μας, γύρω μας;...

Τότε θά κάμωμε πραγματικά θαύματα! Γιατί μπορούμε να τα κάμωμεν. Φτάνει να θελήσωμε.

Όλα γίνονται, όμολογεί και παραδέχεται με τό ρομάντσο του ό Ουάλλας, όλα κατορθώνονται...

«Όταν ή Γυναίκα θέλει» Μπορεί, άν έλλῃ, μέσα στο σπίτι της να έξασφαλίζει πάντα την γαλήνη και να δίνη την ευτυχία σε όλους τους δικούς της: γονείς, άντρα, παιδιά...

Όταν ή γυναίκα θέλει, πόσα ζητήματα που μάς φαίνονται περίπλοκα και δύσκολα, δεν παίρνουν την πιο άπλη λύση, γιατί μεσολάβησε ή γυναίκα, ή μόνη που μπορεί να χαρίση σε όλους τό χιμόγελο της γαλήνης και της χαράς!

Τίποτα δεν είναι δύσκολο για τη γυναίκα, όταν τό θε-

λήσει. Τίποτα δεν δυσχεραίνει τη θέση του άντρός της, του σπιτιού της όταν με την λογική και την ευθεία κρίση της ξέρει και θέλει να τό βολεύει!

Άγικητές μου άναγνώστριες, από σας εξαρτάται να κάνετε τον άντρα σας γλυκομίλητο ή θηρίο όταν μπαίνει στο σπίτι του. Άπό σας εξαρτάται να δίνετε τον ωραιότερο τόνο στη ζωή με τ' άπαλά και τρυφερά χάδια της αγάπης σας.

ΝΙΣΤΗ.

Σαρμέζ: Μεταχειρισθείτε αυτό που μεταχειρίζονται και οί Άγγλίδες κι' έχουν πάντοτε καθαρό πρόσωπο.

30 gr. alcool camphré
15 » teinture de benjoin
60 » κολώνια

Τό ρίχνουν μέσα στο νερό και πλένονται, άποκτούν δε ένα δέρμα σατινέ λευκό.

Χρηστίνα: Αυτή ή συνταγή θεωρείται γενικώς ως ή πλέον άποτελεσματική:

60 gr. Suc. d' oignon
de lis blanc
60 » Miel de Narbonne
30 » Cire blanche

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
Η ΠΛΑΣΤΙΚΟΤΗΣ
ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΟΛΕΣ ΣΤΟ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ
ΧΑΡΙΤΟΣ

A black and white illustration of a young girl with curly hair, wearing a long, patterned nightgown with ruffled cuffs and hem. She is holding a small doll in her right hand. The doll has a bow in its hair and is wearing a dress. The girl is looking down at the doll. The background is plain.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΕΝΤΟΣΘΙΑ ΡΗΓΑΝΑΤΑ.—
Πλένομε καλά με νερό έντο-
σθια άρνιου του γάλακτος,
δηλαδή: σηκότι, σπλήνα, καρ-
διά νεφρά. λίγα γλυκάδια και

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

αυγών με 120 δράμια ζάχαρι.
Κατόπιν προσθέτομε 25 δρά-
μια Κόρν—φλάουρ με λίγο—
λίγο γάλα (μιά όκα τó θλον)
για να μη σβολιάση. Αφού

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ
ΚΑΘΕΒΑΔΑΔΑ

465

Η ΟΥΝΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΑΙΜΙΟΥΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤ'ΟΝ : ΟΙ ΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο ταγματάρχης Λεόν, ένας άνθρωπος μυστηριώδης, ίδρυσε την εταιρίαν του ξίφους, σκοπός της οποίας ήταν να βοηθούν οι έταίροι ο ένας τον άλλον. Τα μέλη της εταιρίας ήταν έξη κατεστραμμένοι νέοι, αλλά τρομεροί ξιφομάχοι. Οφείλαν να υπακούουν όλοι τον αρχηγό τους και, τότε θα μπορούσε ένας ν' αποσυρθεί από την εταιρίαν, όταν θα έσκότωνε εις μονομαχίαν όλους τους άλλους. Βοηθούν οι έταίροι τον Γοντράντον δε Λασέ να αρπάξει την Λεόννη, μίαν τυχοδιώκτιδα π' αγαπούσε, από τα χέρια του ληστού Γιουζέπε. Είς αντίλλαγμα αυτός, μονομαχεί και σκοτώνει τον καλλίτερο φίλο του πατέρα του, τον στρατηγόν Ρουβινόν, έπειδή την γυναίκα του Μάρθαν, την αγαπάει ο λοχαγός Έκτωρ Δαμβλίνος, ο οποίος πηγαίνει στο Άλγέρι και μονομαχεί, αλλά πληγώνεται βρειά από τον Οκτάβιον δε Βέρν. Αυτός είναι ανειδίκελος, όπως ο κόσμος πιστεύει του βαρώνου Μορ Ντιέ, πραγματικώς δε παιδί του. Ο γέρο βαρώνος πεθαίνοντας το λήσ στην νεαρή σύζυγό του, και δη ακόμα εκείνο που θεωρείται παιδί του δεν είναι δικό του αλλά παιδί του έραστού της πρώτης γυναίκας του. Για να κληρονομήσει το δίδεν παιδί, ο αρχηγός Λιόν θέλει να σκοτωθεί ο δε Βέρν. Και έπειδή δεν τον σκότωσε ο Δαμβλίνος, μονομαχεί μαζί του ο δ' Αστύ, τον όποιον είχαν βοηθήσει να πάρη την εξαδέλφη του Μαργαρίτα. Ο δ' Αστύ πληγώνεται κι αυτός και μονομαχεί με τον δε Βέρν ο Γοντράνος δε Λασέ.

της ταφής της Λεόννης ο ταγματάρχης, κλεισμένος στο γραφείο του, μονολογούσε και ανακεφαλαίωνε όλα όσα είχαν γίνει έως τότε. Ο Γοντράνος έκέρδιζε την Λεόννη, ο Δαμβλίνος την Μάρθαν Ρουβινόν, ο Σαλμοβιδόλ έγινε μαρκήσιος Μοντεγορό. Ο δ' Αστύ πήρε γυναίκα την εξαδέλφη του, ο Έμμανουήλ την βαρόνη Μορ Ντιέ. Ο δίδεν γυιός του Μορ Ντιέ θάπερνε το εκατομμύριο από τον Έμμανουήλ Σαλμοβιδόλ. Από όλους τους έταίρους δεν έμεινε άκικοποίητος ακόμη παρά μονάχα ο Ρενεβίλλης, ο μανιακός αυτός χαρτοπαίκτης, που δεν θ' άργούσε να ικανοποιηθεί.

— Τότε, κύριοι, προσέθετε ο ταγματάρχης με διαβολικό χαμόγελο, ο αρχηγός της εταιρίας σας, ο γεμάτος υπταγήνησι, ο άνθρωπος που δεν έζητησε ακόμα μερίδιο από την πτήταν, θα σας το ζητήσει, και μα το Θεό θα είναι το μερίδιο του λέοντος. Διέταξε και του ετοίμασαν το μεγαλοπρεπές άρσενι του. Άνέβη έφθασε στα Ήλύσια, έπροσπέρασε το κυκλοτερές μέρος, έκαμψε τη γωνία της; οδού Σελώ, έπροχώρησε επί δέκα λεπτά ακόμα, μπήκε σ' ένα μικρό δρομάκι που περνούσε μέσα από άπεράντους κατ'φύτος κήπους και σταμάτησε στο τέρας του, όπου βρισκότανε μέσα σε μεγάλο κήπο ένα άσπρο σπιτάκι, κάτι τι που μοιαζε με το μυστηριώδες καταφύγιο έρωτευμένων.

— Ενας γηραιός θυρωρός, ο Ιώβ, έτρεξε και του άνοιξε. — Πώς παύει το παιδί; τον ρώτησε ο ταγματάρχης. — Κακά! άπάντησε εκείνος συνοφρυωμένος. — Πώς κακά; άνέκραξε ώχρηάσας ο Λεόν. Μήπως είναι άρρωστος; Ο θυρωρός έκανε χειρονομία που δείχνει ότι ήταν άρρωστος στην καρδιά, και ο Λεόν ήπείλησε πως θα συνέτριβε εκείνην που άκανε το παιδί του να λυπηθεί. Έτρεξε κι άνέβηκε πηδώντας τη σκάλα. Στο πρώτο πάτωμα στάθηκε μπροστά σε μια πόρτα, την έσπρωξε και μπήκε σ' ένα δωμάτιο. Ήταν στρωμένο με Περσικά χαλιά και έπιπλωμένο πολυτελώς. Πίνακες μεγάλων ζωγράφων ήταν κρεμασμένοι στους τοίχους και στο μεταξύ των δύο παραθύρων δύο τρόπαια από

Έν τώ μεταξύ, ο Έμμανουήλ έδριάμβευε. Η βαρόνη Μορ—Ντιέ, τον διέταξε να φύγη, αλλά έν τούτοις, είχε συγκινηθεί από την έξομολόγησή του. Εκείνος δεν θέλησε να το κάνει πριν την εύχαριστήσει και την συνήντησε, όταν της έφεραν ένα γράμμα που της άνήγγελλε ότι ο ανειδίκελος της έσκότωθη σε μονομαχία από τον Γοντράντον δε Λασέ. Λιποθύμησε κι άρρώστησε. Ο Έμμανουήλ την περιποιήθηκε κι ύστερ' από λίγο καιρό έγραψε στον ταγματάρχη ότι σε όκτω ήμέρας θα την παντρευότανε και θάδινε στο δίδεν παιδί του Μορ Ντιέ ένα εκατομμύριο. Η βαρόνη τον είχε πιά αγαπήσει... Μία γυναίκα τριάντα έτών, δεν μπορεί να μείνει άσυγκίνητη στα γλυκά λόγια ενός νέου... Και ο σκοτωμός του δε Βέρν έβεβαίωθηκε.

— Πώς είναι κίτρινος! έψιθύρισε ο ταγματάρχης, του όποιου η καρδιά άρχισε να χτυπάει δυνατά. Έπροχώρησε κι έγονάτισε μπροστά στα πόδια του νέου. Τον άγκάλιασε και με τρυφερή φωνή έψιθύρισε. — Άρμάνδε!

Ο νέος έφάνη σαν να ξύπνησε. Με γλυκό χαμόγελο του άπήντησε. — Καλή μέρα, πατέρα μου! Είσαι πολύ καλός π' ύρθεσ να ιδής το παιδί σου. — Άγαπημένο μου παιδί! έψιθύρισε ο Λεόν, ο' άφησε λίγο κι ιρδ... αλλά συγχώρεσέ με... είχα κάτι δουλειές... έταξείδεψα. — Α, γιατί δεν μ' έπήρες μαζί σου στο ταξείδι σου; Μ' άρσει τόσο, πολύ να ταξείδεύω... Είναι τόσο καλό ν' αλλάξει κανείς άέρα!

— Παιδί μου! Μήπως έδω δεν είσαι καλά; — Ημουνά... Μα τώρα... Ο Άρμάνδος άφισε βαθύ στεναγμό, κι ένα χονδρό δάκρυ έκύλησε από τα μεγάλα του μάτια. — Μα τον Άδη και μα την Κόλασι! άνέκραξε ο ταγματάρχης. Τι έχεις λοιπόν και τι σου άκαναν; Το δάκρυ που γέμισε τα μάτια του νέου έπεσε στο χέρι του Λεόν, ο όποιος έβγαλε μία φωνή σαν να έκάρηκε. Ξαναγονάτισε κυττάζοντας το παιδί του με παρακλητικό βλέμμα και του είπε:

— Μίλησε! Πές μου τι έχεις... Δεν ξέρεις λοιπόν ποιος είμαι; Δεν ξέρεις ότι ο πατέρας σου θα πνίξη σαν φαρμακερό ζώο, τον άνδρα ή την γυναίκα που σ' έκανε να κλαψής; — Πατέρα μου! έψιθύρισε εκείνος. Έδώ κι ένα μήνα υπέφερα χιλιά βάσανα από χυδές έχω το θάνατο στην καρδιά... Από ένα μήνα αγαπάω μία γυναίκα... την αγαπούσα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου... θα μπορούσα να πεθάνω γι' αυτήν. Και λοιπόν, ή γυναίκα αυτή δεν μ' αγαπάει.

— Θα σ' αγαπήσει, μα την κόλασι. — Άγαπάει άλλον! — Θα τον σκοτώσω... Ο ταγματάρχης έπρόφερε αυτά τα λόγια με τετοια απαθεία, ώστε το παιδί του αισθανότανε στην καρδιά του ρίγος. — Μ' έβρ... με χτύπησε με το γάντι της χυδές στο χορό της... έπρόσθεσε κλαίων ο Άρμάνδος. — Στο χορό της; Πώς την λένε; πώς την λένε...

— Την αγαπώ! έψιθύρισε ο Άρμάνδος με λύσαν. Την αγαπώ... και την μισώ. — Το όνομα της! Το όνομα της! έφώναξε ο ταγματάρχης με ύπόκωφο μούγγρισμα θηρίου. — Βαρώνης της Άγίας Λουκίας! έφέλλισε ο Άρμάνδος. Ο ταγματάρχης άνώρθωσε το άθλητικό άνάστημά του. Σταύρωσε τα χέρια έπάνω στο στήθος του και με χείλη άσπρα και τα ρουθούνια του παλλόμενα από φρικαλέο θυμό, έμουρμούρισε. — Άκουσα ολλές φορές το όνομα αυτής της γυναίκας την είδα μάλιστα, είναι ξανθή και μικρή, άσπρη σαν το γάλα, έχει μάτια μαύρα. Άκουσα να λένε πως κρύβει μυστηριώδεις ήδονες κάτω από εύγενικό όνομα και άυστηρό βίο! πώς είναι ένας δαίμων, που του άρσσει να έμπνέη πνοη θανάσιμη στις καρδιές που αϊχμαλωτίζε! πώς, είναι πορφυμένη και χωρίς ψυχή, παίζει με την τρέλλα του έρωτος, όπως ή τίγρις με το θύμα της. Και ή γυναίκα αυτή μ' άρσισε το παιδί μου! Έστω! Οάχης να κάνης μαζί μου, βαρώνης της Άγίας Λουκίας. Και θα ιδούμε άν θα την γλυτώσει τόσο φθηνά με τον πατέρα, όσο και με το γυιό. Θα ιδούμε...

— Επειτα ο ταγματάρχης έπήρε πάλι τα χέρια του παιδιού του: — Πώς λέγεται αυτός, που τόλμασε να τον προτιμά από σένα; — Κόρης Στεβάν. Ένας Ρώσος! — Καλά! έλεπε ο ταγματάρχης. Είναι άνθρωπος πεθαμένος! Έκάθησε πάλιν κοντά στον Άρμάνδο:

— Διηγείσου μου, του είπε, όλα όσα σου συνέβησαν.

Αϊχμαλωτισθείς στην Μόσχα ο ταγματάρχης Λεόν ήταν ελεύθερος να διασκεδάσει. Γνωρίσθηκε με την κόρη του Ρώσου στρατηγού Δ. την αγαπήσε κι αγαπήθηκε και την έποχή που ο στρατηγός έλειπε, την παντρεύτηκε. Προετοιμάσθηκαν να δραπετεύσουν άλλα την τελευταία στιγμή ή ωραία γυναίκα του, ή Άννα Αικατερίνη, άγνωστο για πιδό λόγο, δεν έπηρε στο μέρος όπου την περίμενε, αλλά τουστείλε μονάχα το παιδί τους, τον Άρμάνδον που της έμοιαζε καταπληκτικά. Ο Λεόν έδραπέτευσε μοναχός με το παιδί, και σ' όλη του τη ζωή δεν έφρόνιζε παρά πως θα το κάνει εύτυχισμένο. Είχε αλλάξει πολλά έπεγγέλλματα:

Χαρτοπαίκτης, βιομήχανος, έμπορος, έκαμε ό,τι μπορούσε για να κερδίσει χρήματα, αδιάφορο άν εντιμα ή όχι, κι αυτό χάριν του παιδιού του, που ζούσε βίο ήγεμονικό, χωρίς να ξέρη τις σκοτεινές έπιχειρήσεις του πατέρα του, ο όποιος τον είχε βάσει να καθήση εκεί με τον πιστό του φίλο Ιώβ.

Μία βραδεία ό ωραίος Άρμάνδος ήταν στο μελόδραμα. Είδε μία μετμηφισμένη να κάθεται σε μία γωνιά του απουφές και σταθηκε να την θαυμάσει. Τα χρυσά της μαλλιά, τα σπινθήροβόλα της βλέμματα, τα κερβένια της χέρια και τα κατάλευκα δόντια της, όλα έδειχναν πως ή γυναίκα με τη μάσκα ήταν ένα πλάσμα αϊθέριο. Όπως την έθαύμαζε, είδε κάποιον να πλησιάζει και να την πειράζει. Η μυστηριώδης γυναίκα τον έκτύπησε στο πρόσωπο με την βεντάγια της και ο Άρμάνδος έτριξε κοντά:

— Κύριε, είπε στον άναιδή άγνωστο, παίρνω υπ' εύθύνη μου την προσβολή που σας έκανε ή κυρία. Να ή κάρτα μου. Κι άν αγαπάτε θα σας δώσω ίκανοποίηση. Έπρόφερε το μπράτσο του στην άγνωστη. Όσο άκατάδεκτη και ύπερηφανη κι' άν ήτανε, πως θα μπορούσε να μη δεχθεί την πρόταση του ωραίου νέου, που την έπροσέταυσε από την προστυχιά ενός μεθυμένου; Το κάτωσπρο χέρι της στηρίχθηκε στο μπράτσο του Άρμάνδου και έπροχώρησαν μαζί.

Εβάνδισαν αρκετά χωρίς να μιλάνε. Τελος ή άγνωστη μίλησε πρώτη και τον εύχαρίστησε. Ο Άρμάνδος, που ήταν αρκετά τολμηρός, της είπε πως την αγαπούσε. Η μετμηφισμένη άφησε καγχασμό. — Κι' όμως δεν με ξέρετε! του είπε. Κι' εσως, άν βγάλεω την προσωπίδα μου, θα δοκιμάσετε άπογοήτευση. Πούδ σας λέει ότι δεν είμαι μία άσχημομούρα, νεαρό μου ίππότα;

— Έχετε μαλλιά χρυσά, χέρια αλαβάστρινα και φωνή Σειρήνος. Η μετμηφισμένη έξηκολ ύψησε να γελάει. — Νομίζω πως θα δώσω κι' άλλο χτύπημα με τη βεντάγια μου. Γιατί βλέπω πως διώξατε τον κλέφτη για να πάρετε τη θέση του. — Α, έγώ δεν γυρεύω, αλλά ζητιανεύω ένα σας βλέμμα.

Η μετμηφισμένη τον έκύττοξε μέσα από τη μάσκα της. — Είσαι εύχαριστήμένος; τον ρώτησε. — Έπειτα ένα χαμόγελο... — Γυρεύετε πολλά! Είσαι γνητευτικός, αλλά χάνεις τον καιρόν σου. Καλήν άντάμωσιν...

— Α, όχι, δεν θα φύγετε! — Κύριε, είπε ψυχρά ή άγνωστη, θα εύαρεστηθήτε να μου είπητε, εάν θα μπορούσα να ζητήσω πληροφορίες για σας αύριο το βράδυ, έπειδή υποθετω πως θα μονομαχίσητε με τον άνθρωπο εκείνο, θα τον σκοτώσετε και θα ξαναγυρίσετε σώς και άνέρας.

Ο Άρμάνδος άφησε κραυγή χαράς: — Α, είπα... Θα σας ξαναϊδώ λοιπόν πάλι; Έπηρε το έπισκεπτήριο του, άξέωσε να μη την παρακολουθήσει και έφυγε, ενώ ο νέος, έαλισμένος από τη γοητεία της, στάθηκε ώρα πολύ και την κυττάζε που άπομακρυνότανε. Όταν έγύρισε σπίτι του, πίστευε πως ήταν έρωτευμένος με την δελκτική άγνωστη και ή σκέψις του δεν έφραγε ούτε μία στιγμή απ' αυτήν. Ακόμη και στο όνειρό του ήταν μαζί της.

Την άλλη μέρα τον έπροσέκλεσαν οι μάρτυρές του αντίπαλου του. Συμφώνησαν να μονομαχήσουν στο δάσος το άλλο πρωί. Μάρτυρές του θα ήταν ο Ιώβ κι' ένας του φίλος. Έφθασαν στον τόπο της μονομαχίας την συμφωνημένη ώρα. Έκτυπήθηκαν με σπαθιά και ο Άρμάνδος έπλήγωσε τον αντίπαλό του ελαφρά. Ο Ιώβ που φοβότανε για το παιδί του φίλου του έπειδή ο άλλος φαινότανε πιδό έπιδέξος, ζήτησε να

την ημέρα τὸν ἀγαποῦσε πὶο πολὺ, κυριολεκτικῶς τὸν ἐλάτρευε, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ τοῦ τὸ ἐκμυστηρευθῇ ποτέ.

Περίμενε πάντοτε ν' ἀρχίσῃ πρῶτος ἐκεῖνος. Τὸν ἐβλεπε νὰ τὴν κυττάζῃ γλυκά, πολλὲς φορὲς νὰ ταρασσεται καὶ νὰ τὰ χάνῃ ἀδικαιολόγητα ἐνῶ τῆς μιλοῦσε, πίστευε πὼς θὰ τοῦ ξέφευγε τέλος ἡ γλυκεῖα ἐξομολόγησις, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐκεῖνος δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ κἀνῃ ποτέ.

Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ ἦταν ἐρωτευμένα, ἀλλὰ ἡ ντροπὴ ποὺ αἰσθάνονταν τοὺς συγκρατοῦσε μέσα σ' αὐτὰ τῆς τρυφερῆς των φιλίας, μιανῆς φιλίας ποὺ αὖξαν ἀδιάκοπα, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν μυστικὴν ἀλλὰ καὶ μεγάλη ἀγάπῃ τους.

Ἐτοί εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ὁ Στέλιος γινώρισε τὴν Νότα σὲ μιὰ συναναστροφή, ὅπου ἐπῆγε μὲ τὴ μητέρα του. Ὁ Στέλιος ἦταν ἕνα συμπαθητικὸ παιδί, ἐκείνη μιὰ διεφθαρμένη γυναῖκα καὶ δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ τὸν παρασύρῃ σ' αὐτὰ δίκτυα τῆς καὶ νὰ τὸν κἀνῃ ὑποχείριό της.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ νέος ἄλλαξεν ἐντελῶς.

Δὲν ἐπεζητοῦσε πιά τὴν ἀφορμὴ νὰ τὴν συναντήσῃ καὶ τῆς μιλήσῃ. Φρόντιζε νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ καὶ νὰ γυρίζῃ σὲ τέτοιες ὥρες, πού να μὴν τὴν βῇ ἴσῃ σ' ἄλλοτε ποὺ πῆγαιαν στὴ δουλειά τους τὸ πρῶτ' ἡ γυρίζαν τὸ μεσημέρι μαζί. Καὶ στὴν Τράπεζα ἐπίσης πρόσεχε νὰ μὴ τὸν ἴδῃ, σ' ἄν νάταν ἔνοχος ἀπέναντί της, ἔνοχος ἑνὸς σοβαροῦ ἀδικήματος.

Ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, τόσο περισσότερο τὴν ἀπόφευγε ὁ Στέλιος. Γιατὶ ὅταν συναντῶντο παρ' ὅλη του τὴν προσοχὴ νὰ τὴν ἀποφύγῃ, τὸν ἐκύτταζε μὲ κάτι βλέμματα, ποῦταν ἴσως γεμάτα παράπονο ἀλλ' ἐδείχναν ὁμῶς καὶ μιὰ ἐπιπλήξι ποὺ τὸν ἀνησχοῦσε.

Ὅσο γιὰ τὴν Πιπίτσα, ἔλυωνε μέρχ μὲ τὴν ἡμέρα περισσότερο. Ἡ φτωχιά ἐρωτευμένη ἐκατάλαβε τὴν ἀφορμὴ τῆς μεταβολῆς του. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπάει μαντεύει. Ἀλλ' ἡ Πιπίτσα βεβαίωθηκε γρήγορα γιὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς ὑποψίας τῆς γιατί οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι τῆς Τραπεζῆς ἀρχισαν νὰ μιλᾶνε γιὰ τοὺς ἔρωτας καὶ τὴν ἐπιτυχία ποῦχε κάνει ὁ Στέλιος νὰ τὸν ἀγαπήσῃ μιὰ ὥραία κυρία τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας!

Κι' ἀπλώθηκε βαρεῖα τώρα ἡ ἀπελπισία στὴν ψυχὴ τῆς δύστηνης νέας. Ὅλη τὴν ἡμέρα στὴν Τράπεζα ἡ πηγαινορχότανε σ' αὐτὰ τραπέζια τῶν συναδέλφων τῆς χωρὶς ἀφορμὴ, ἡσπεκτότανε ἀφηρημένη, στριφογυρίζοντα σ' αὐτὰ δάχτυλά της νὰ τὸ μύξῃ στὴν καρδιά ἐκείνης ποῦ τὴν μισοῦσε χωρὶς νὰ τὴν ἔχῃ ἰδωμένη ποτέ.

Τὶς νύχτες δὲν ἐκλείνει μάτι. Ὅρεξι νὰ φάῃ δὲν εἶχε καὶ μοναδική της ἐπιθυμία ἦταν νὰ πέθαινε. Καὶ ζήτησε νὰ βρῇ τὸν τρόπο ἑνὸς θανάτου ὃχι ὀδυνηροῦ, κι' ἔκανε χίλια δυὸ σχέδια, πού τ' ἀνέβαλλε ὅμως γιατί πάντα περνοῦσε ἀπὸ τὴ ψυχὴ τῆς ἡ ἐλπίδα ὅτι θὰ διωρθόνονταν τὰ πράγματα.

Σκεπτότανε ὅτι ἡ μεγάλη κυρία κάποια φορὰ θὰ τὸν βαρύνε καὶ θὰ τὸν ἐδιώχνε. Καὶ θὰ ξαναγύριζε τότε στὴ φιλία τους, καὶ ποῖος ξέρει ἂν δὲν θὰ γύρευε νὰ παρηγορηθῇ στὴν δική της ἀγάπῃ τὴν ἀδολή.

Ἐτοί βασιανίζονταν στίς ἀμφιβολίες, τίς ἐλπίδες καὶ τὰ σχέδια τῆς ἀδιάκοπα. Δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ εἰπῇ σὲ κανένα. Καὶ ἄλλως τε, τί νὰ ἔλεγε; Μὲ τὸ Στέλιο δὲν εἶχαν εἰπεῖ τίποτα. Καμμιὰ ὑποχρέωσις δὲν εἶχε ἀναλάβει ἀπέναντί της, κι' αὐτὴ ποτέ δὲν τοῦ εἶπε τίποτα γιὰ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο αἶσθημα ποὺ εἶχε γεννηθῇ στὴν ψυχὴ της.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὸν παραμόνευε. Καταλάβαινε ὅτι ἐκεῖνος τὴν ἀπέφευγε· μιὰ φορὰ μάλιστα τὴν ἄφισε ἐκεῖ ποὺ τοῦ μίλαγε κι' ἔφυγε σ' ἄλλα ἀσμένος. Ὡς τόσο αὐτὴ αἰσθανότανε τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν βλέπῃ καὶ τὸ ἐπιδίωκε πάντοτε.

Τὸν ἐβλεπε χαρούμενο καὶ μάντευε τὴν εὐτυχία του. Ἀλλοτε καταλάβαινε πὼς ἦταν λυπημένος κι' ἐννοοῦσε τὴν ἀφορμὴ. Ἀλλὰ τελευταία τὸν ἐβλεπε νὰ καταβάλλεται διαρκῶς, νὰ ἀφαιρεῖται περισσότερο, ν' ἀλλάξῃ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα περισσότερο.

Ἐνῶ τὸν παραμόνευε, εἶδε μερικές ἐνέργειές του ποὺ τῆς ἔκαναν ἐντύπωσι. Ἀνησυχῆσε, ἐπρόσεξε, ἐξέτασε καὶ ἐξακρίβωσε τὴν τρομερὴ ἀλήθεια, ὅτι ὁ Στέλιος πλαστογραφοῦσε ἐντάλματα καὶ τὰ ἐξαργύρωνε κατὰ τρόπο ἐντελῶς παιδαριώδη.

Τὴν ἐπίασε τρόμος. Ἡ ἀνακάλυψις δὲ θ' ἀργοῦσε, ἡ καταστροφὴ θὰ ἐρχότανε γρήγορα. Ἐέλησε νὰ τὸν ἴδῃ, τοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος, μὲ τρόπο γιὰ πρῶτ' ἄφορμὰ τόσο ἀπότομο, τῆς ἀπάντησε

ὅτι δὲν εἶχε καιρὸ νὰ τὴν συναντήσῃ.

Ἀντὶ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου νὰ τῆς μαλακώσῃ τὸν πόνο, ἀπ' ἐναντίας τὸν ᾄδανε. Ἐμαθε τὸ στίτι τῆς Νότας, εἶδε τὴν ἴδια. Ναί, ἦτανε ὁμορφὴ, ντυνότανε μὲ τὴν τελευταία λέξη τῆς μόδας, φαίνονταν σωστὴ ἀριστοκράτις, ἀλλ' ἦτανε ὀλοφάνερη καὶ ἡ ὀργιώδης ζωὴ ποὺ περνοῦσε καὶ ποὺ μοναχὰ ὁ τυφλωμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα Στέλιος δὲν καταλάβαινε.

Τώρα παραμόνευε τὸ στίτι της. Τὴ βραδεῖα ἐκείνη ποὺ πῆγανε νὰ φουμάρουν ναρκωτικά ἦτανε ἀπ' ἔξω καὶ τοὺς εἶδε νὰ βγαίνουν μαζί. Μιὰ δύναμη ποῦ μάταια προσπαθῆσε νὰ νικήσῃ τὴν ἔσπρωξε νὰ τοὺς πάρῃ ἀπὸ κοντά. Ὅταν μῆλκαν σὸ στίτι τῆς Λούλας, ἀρχισε νὰ ἀνεβοκατεβαίνῃ τὸ δρόμο καὶ νὰ κατασκοπεύῃ τὸ στίτι. Εἶδε νὰ φθάνουν καὶ ἄλλοι, καλοντυμένοι ὅλοι, κι' ἐφαντάσθηκε ὅτι ἐκεῖ μέσα ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μιὰ συγκέντρωσις, ὅπου θὰ γινόντουσαν ὄργια, ποὺ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ φαντασθῇ στίς λεπτομέρειές τους καὶ ποὺ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἔτσι ἀκαθόριστα καὶ τυλιγμένα σὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι τοῦ μυστηρίου, τῆς ἐπροκαλοῦσαν περισσότερο τρόπο, βαθύτερο ἀποτροπιασμὸ καὶ φρίκη...

Ἐκανε μίαν ἀπότομη, σχεδὸν αὐτοματὴ κίνησι ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κεῖνο τὸ στίτι, ποὺ μέσα του ἔκρυβε τὴν Κόλασι. Ἀλλὰ μιὰ σκέψῃ τὴν κάρφωσε στὴ θέσι της: «Στὸ βοῦρκο τῶν ὀργίων ἐκείνων θὰ κυλιόταν κι' ὁ Στέλιος, ὁ Στέλιος της...». Καὶ τότε ἀντὶ νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπ' ἐκεῖ, ἐνοιώσε κάτι νὰ τῆς κάρφωσῃ τὰ πόδια στὴ σκοτεινὴ γωνιά ποὺ στεκότανε, καὶ τὰ βλέμματα σὸ κατάφωτο στίτι, σὸ ὅποιο ὑπῆρχε τὴν κίνησι, μέσα ἀπὸ τοὺς καλεσμένους, κι' ἔξω: ἀπὸ τοὺς σωφῆρες, τὰ γκαρδόνια ποῦ φερναν τίς προμήθειες, τοὺς ἀχθοφόρους καὶ τοὺς περιέρχους ποὺ στεκότουσαν γιὰ λίγο καθὼς περνοῦσαν.

Ἐπέρασαν τὰ μεσάνυχτα καὶ ἡ Πιπίτσα καθότανε καρφωμένη στὴ σκοτεινὴ γωνιά τῆς κοντινῆς παρόδου, ἀκίνητη σ' αὐτὰ ἀγαλμα τῆς ἀπελπισίας, κυττάζοντας τὸ ἀρχοντικὸ σπίτι, ὅπου οἱ καλεσμένοι εἰσέπνεαν τὴ Λευκὴ Θεὰ τοῦ μαρσμοῦ καὶ τῆς παραλύσεως.

Ἄν περνοῦσε κανένας καὶ τὴν ἐπείραζε, δὲν τὸν ἄκουγε. Δὲν ἐβλεπε καὶ δὲν ἀντελαμβάνετο τίποτα. Φανταζότανε τίς ἐρωτικὰς σκηνὰς ποὺ γινόντουσαν σὸ στίτι μὲ τὰ φωτισμένα παράθυρα κι' ἐνῶ ἡ καρδιά της πονοῦσε θανατερά, στεκότανε καὶ κύτταζε ἄφωνα, ἐνῶ τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀστεῖρευτα ἀπὸ τὰ θαλωμένα της μάτια.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, δυὸ διαβάτες μισομεθυσμένοι, ἦρθαν καὶ σταθῆκαν λίγο μακριὰ της καὶ ἐκουβέντιασαν κυττάζοντας πρὸς τὸ στίτι τῆς Λόλας. Στὴν ἀρχὴ δὲν καταλάβαινε τί ἔλεγαν. Ἀλλὰ μιὰ φράσι τους τὴν ἔκανε νὰ ριγῇ σὲ λόκληρη.

«Γυπρέτης εἶναι ὁ Σταῦρος! ἔλεγε ὁ ἕνας. Καὶ τὸν ἔμαθαν κι' αὐτὸν τὸ δυστυχισμένο νὰ πέρνῃ κοκατὴν!

Ἡ συνέχεια τῆς συνομιλίας τους τὴν ἔπεισε ὅτι μιλοῦσαν γιὰ τὸ στίτι τῆς Λόλας καὶ τῆς ἀπεκάλυψεν ὅλο τὸ τρομερὸ βάραθρο ὅπου κυλιότανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ παδικὸς της φίλος.

Ἐφυγε τρέχοντας σ' αὐτὴν τὴν κυνηγοῦσαν. Τρύπωνε σὸ δωματίό της κρυφὰ γιὰ νὰ μὴ καταλάβουν πόσο ἄργησε, νὰ νομίσουν οἱ δικοὶ της πὼς ἦταν στὴν Τράπεζα κι' ἐργαζότανε, ὅπως συχνά. Καὶ χωρὶς νὰ κλείσῃ μάτι καθόλου τὴ νύχτα, βγήκε πολὺ πρῶτ' ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ εὐθεῖαν γιὰ τὸ στίτι τῆς Νότας. Γιὰ ποῖο λόγο; Δὲν ἔξερε οὔτε ἡ ἴδια. Τὴν ἔσπρωξε κατὰ κεῖ τὸ ἐνστικτὸ της.

Μὲ τὴν ἴδια ἐπιμονὴ ποῦμενε τὴν περασμένη νύχτα καρφωμένη ἄντικρυ σὸ στίτι τῆς Λούλας, ἔμεινε παραμονεύοντας τὸ στίτι τῆς Νότας. Καρδοκοῦσε τὴν κατάλληλη στιγμὴ νὰ μῆλ μέσα νὰ τῆς μιλήσῃ, κι' εἶδε ἑαφνικά νὰ βγαίνῃ ὁ Στέλιος. Τοῦ βγήκε τότε μπροστὰ καὶ τὸν στατήσῃ. «Υστερ' ἀπὸ λίγο ἐπῆγανε καὶ ὡς εἶδαμε σ' ἕνα ἀπόκεντρο καταφύγιο τοῦ Ζαπτείου καὶ καθήσανε σ' ἕνα πάγκο, χωμένο κάτω ἀπὸ τὴν πυκνὴ τούφα φουντωτῶν δένδρων».

Ὁ Στέλιος Κοντῶνης δὲν τόλμησε νὰ γυρέψῃ ἐξηγήσει γιατί φοβότανε πὼς θ' ἄκουγε τὴν τρομερὴ εἶδησι. Ἡ Πιπίτσα δὲν ἔξερε πὼς ν' ἀρχίσῃ καὶ τί νὰ εἰπῇ. Ὅλα ὅσα ἔσχε διὰ τῆς, τὰ λησμόνησε, τᾶχασε, ἐξαλίσθηκε, δὲν ἔξερε πὼς ν' ἀρχίσῃ. Ἐτοί σιωποῦσαν κι' οἱ δυὸ, γι' ἀρκετὲς στιγμὰς ἔμειναν βουβοί, παρακολουθοῦντες ἀφηρημένα τοὺς διαβάτες ποὺ περνοῦσαν ἀδιάφοροι καὶ χανόντουσαν σ' αὐτὰ καταπράσινα βάθη τοῦ μυρωμένου δρομίσκου κοντὰ σὸν ὅποιον ζεύγη ἐραστῶν τραγουδοῦσαν, μὲ τὸ τιτίρισμα τῶν φιλῶν τῶν τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τοῦ ἔρωτος.

— Στέλιο, εἶπε πρῶτ' ἡ Πιπίτσα. Σ' ἐγύρευα μέρες τώρα καὶ δὲν σ' εὔρισκα. Καὶ γιὰ κῦττα. Ἐνῶ καθόμαστε στὴν ἴδια γειτονιά καὶ ἐργαζόμαστε στὴν ἴδια Τράπεζα, σὲ βρῆκα ἐνῶ ἐπῆγαινα σὸ στίτι τῆς μοδίστρας μου.

— Ἀ, γι' αὐτὸ ἦσουναι κεῖ. — Ναί, κάτι ἤθελα νὰ ράψω. Κι' εὐτυχῶς ποὺ σκέφθηκα νὰ πάω νὰ τὴν βρῶ, γιατί ἔτσι σ' εὔρηκα ἐπὶ τέλους.

Πάντοτε δισταζοντας νὰ κἀνῃ ἀπροκάλυπτα τὴν ἐρώτησί του, ὁ Στέλιος τῆς εἶπε: — Καὶ τί πεῖραζε! Κάποτε θὰ μ' εὔρισκες.

— Κάποτε; Μὰ ἡ ὑπόθεσις γιὰ τὴν ὁποία ἔβλω νὰ σοῦ μιλήσω, δὲν περιμένει.

Ὁ Στέλιος τὴν ἐκύτταξε ἀνησυχῶς καὶ δὲν ἐρώτησε τίποτα.

— Γιατὶ νὰ κρυβώμαστε; ἔξακολούθησε ἐκείνη. Μὰ ὁ μῶς, γιατί τὸ ἔκανες αὐτὸ Στέλιο;

— Ποιὸ; ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνὴ ὁ νέος.

Κύτταξε πρῶτα γύρω τῆς ἡ Πιπίτσα καὶ βεβαίωθηκε ὅτι δὲν ἦταν ἐκεῖ κοντὰ κανεῖς. Ὑστερα, μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούσθηκε τοῦπε:

— Τὴν πλαστογραφία καὶ τὴν κατάχρησι. Γιατὶ τὰ ἔκανες λοιπόν;

Ἄν κι' εἶχε φοβηθῇ ὅτι γι' αὐτὸ θὰ τοῦ μιλοῦσε καὶ γι' αὐτὸ θὰ τὸν κατηγοροῦσε, ὁ Στέλιος ἔγινε κίτρινος σ' αὐτὸ χαρτί.

— Ποιὸς τῶπε αὐτὸ; μπόρεσε νὰ ψιθυρίσῃ.

— Τὸ ξέρω, Στέλιο, καὶ μὴ δοκιμάζης νὰ μοῦ τὸ ἀρνήῃς.

— Στῶπε κανεῖς;

— Ὅχι, κανεῖς δὲν μοῦ τῶπε, κι' ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ κανένας δὲν τὸ ξέρει. Ἀλλὰ μὲ τὸν πρῶτο ἔλεγχον ποῦ θὰ κἀνουν, μόλις τὸ λογιστήριο θὰ ἐξετάσῃ τὰ ἐντάλματα θὰ τὰ βρῇ. Ἐγὼ κάνω σὸ λογιστήριο ἐγὼ, καὶ ξέρω. Εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεφύγῃς. Θὰ σ' ἀνακαλύψουνε.

Θέλησε ν' ἀρνηθῇ τὴν ἀλήθειαν ἀλλὰ καὶ φρόντισε νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦταν δική της ὑπόνοια, ἡ τῶξερε καὶ ἡ ὑπερησία τῆς Τραπεζῆς. Ἡ Πιπίτσα τὸν βεβαίωσε πὼς ἀκόμα δὲν τῶχε ὑποπτεῦθῃ κανεῖς, ἀλλὰ δὲν παρέλειψε νὰ τοῦ εἰπῇ καὶ πάλι τὴν βεβαίωσεν ποῦχε ὅτι ἡ κατάχρησή του πολὺ σύντομα θ' ἀνεκαλύπτετο.

Ἀναγκάσθηκε τότε ὁ νέος νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πράξιν του καὶ τὴν παράκαλεσε νὰ φροντίσῃ νὰ μὴ τὸ ἀναφέρῃ οὔτε σὸν ἴδιο τὸν ἐαυτὸ της. Καὶ τῆς πρόσθεσε ὅτι πολὺ γρήγορα θ' ἄβρισκε τὰ χρήματα καὶ θὰ κανόνιζε τὰ πράγματα ἔτσι ὥστε νὰ μὴν πάρῃ εἰδησι κανένας ὅτι εἶχε κάνει κάποτε αὐτὴ τὴν κατάχρησι.

— Στέλιο! τοῦ ἀπήντησε ἡ νέα. Πὼς τὸ λές αὐτὸ; Νὰ τὸ διορθώσῃς εἶναι δύσκολο, δὲ γραπτὰ μένουν. Ἀλλὰ ποῦ θὰ τᾶβρης τὰ χρήματα, ἀφοῦ ἐοδεύεις ἀσυλλόγιστα χρήματα, τιμὴ, ὑγεία καὶ ὑπόληψιν γιὰ μιὰ γυναῖκα πού...

Ὁ Στέλιος, ποῦ ἔως ἐκείνη τὴ στιγμὴ φαίνονταν καταπονημένος ἀνασηκώθηκε μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια.

— Πιπίτσα, τῆς εἶπε. Τί θέλεις νὰ εἰπῇς;

— Τὴν ἀγαπᾷς, Στέλιο, πολὺ;

Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ νέος, μὲ ρωνὴ καὶ ὕφος ποῦδειχνε ὅλη του τὴν περιπαθὴ ἀγάπην, ἀπάντησε.

— Ναί, Πιπίτσα, τὴν ἀγαπᾷω. Πολὺ τὴν ἀγαπᾷω.

Ἐκείνη ποῦταν ὡχρὴ, ἔγινε τώρα σ' ἄν πεθιμένη, σ' αὐτὰ λόγια τοῦ αὐτὰ ποῦσχισαν τὴν καρδιά της καὶ τὴν ἐκομμάτιασαν. Προσπάθησε ὅμως νὰ μὴν ἀντιληφθῇ τὴ θανάσιμη λύπη της; κι' ἐκεῖνος στὴ θέσι ποὺ βοισκότανε ἴσως νὰ μὴ τὴν κατάλαβε. Θέλησε κάτι νὰ εἰπῇ, ἀλλὰ σ' ἀτάθηκε. Κεῖνη τὴ στιγμὴ, πῖσω ἀπὸ τὴ σειρὰ τῶν φοινικῶν, δεινδρῶν, λῶν ποῦταν σ' ἕνα χαμηλὸς τοῖχος σ' ὅλη τὴν ἔκτασι τοῦ μονοπατιοῦ, ἔακούσθηκε ἕνας κρότος σ' ἄν θόρυβος ἀνθρώπου ποῦταν καθισμένου καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ. Φύλα ἔτριξαν ἴσως κάτω ἀπὸ τὰ πόδια κάποιου ποῦ ἀπομακρυνότανε, κλαριὰ ἐκινήθησαν.

Οἱ δυὸ νέοι κυττάχθηκαν τρομαγμένοι. Μήπως ἐκεῖ πῶς ἦταν καὶ ἄλλοι πάγκοι. Κι' ἐκαθόταν ἐκεῖ κάποιος ποῦ ἄκουσε τὰ λόγια τους; Ἄν αὐτὸ ἦταν ἀληθινὸ, ἂν εἶχε μαθευθῇ ἡ κατάχρησις του, σκέφθηκε πὼς θὰ τὸν ἐπιαναν, πρὶν προλάβῃ νὰ βρῇ τὰ χρήματα καὶ νὰ τὰ βάλῃ στὴ θέσι τους.

Σηκώθηκε καὶ κύτταξε γύρω. Δὲν εἶδε κανένα. Ἡ ἦτανε κάποιος σκυλὶ ἢ κάποιος ποῦ χάθηκε στὴν καμπὴ τοῦ κυκλικοῦ δρομίσκου. Ἀνῆσυχος γύρεψε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐσηκώθηκαν κι' ἀπομακρύνθηκαν γιὰ νὰ συνεχίσουν περιπατώντας αὐτὴ τὴ συζήτησι πάντως ὀδυνηρὴ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ τους.

Εἶχε τὸν καιρὸ νὰ ἐπιβληθῇ σὸν ἑαυτὸ τῆς ἡ Πιπίτσα καὶ νὰ συγκαταστήσῃ τὴ θορυβώδη ἐκδήλωσι τοῦ πόνου ποὺ ὥργωνε τὴν ψυχὴ της.

(Ἀκολουθεῖ)

Δὲν Πρὸς τὸν

Ἀπὸ τίς Σημειώσεις τοῦ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ

— Ο —

ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Ἡ τραγικὴ ἱστορία τοῦ ὠραίου
τερου κλέφτη, τὸν ὁποῖον ἀγά-
πησαν οἱ τρεῖς ἀδελφίδες του.

Ο Λουδοβίκος Πετιττό, λυρικός ποιητής και δημοσιογράφος, ήταν περισσότερο καφε-νόβιος παρά λέων τών σαλονιών. Οχι γιατί δεν ήταν καλής οικογενείας ή γιατί δεν ήξε-ρε να φέρεται. Κάθε άλλο. Άλλή ζωή του, από την πρώτη του νεότητα ακόμη, έμοιραζόταν μεταξύ των γραφείων της έφημερίδος του, όπου την τακτική του ώρα, κάθε μέρα, έκαθόταν και έγραφε το άρθράκι του, των θεατρικών παρασκηνίων όπου επέβλεπε το ανέβασμα νέου έργου του ή παρακολουθούσε τις δοκιμές ξένων έργων από επαγγελματί-κην περιέργεια και της ταβερνούλας, όπου τα βράδια μετά τη δουλειά, με φίλους του δημοσιογράφους, κατέβαζαν, ανάμεσα σε δυο καλαμπούρια, αρκετά ποτήρια κρασί. Δεν ήταν πυντρεμένος γιατί έλεγε πως ο γάμος, μετά την εφεύρεση του διαζυγίου, εί-ναι ένας θεσμός άδειος και χωρίς ένδιαφέ-ρον. Μ' όλα ταύτα ο φίλος μας ο Πετιττό εί-χε αρκετές κατακτήσεις. Ξανθές, μελαχροί-νές, νέες, μεσόκοπες, δεν άπηξίωναν να συν-δεθούν μαζί του σε έφήμερους έρωτες. Α-κριβώς σαν γερμανικό χρονόμετρο ήταν μον-τέλο εύσυνειδήτου δημοσιογράφου. Μιά έν-διαφέρουσα λεπτομέρεια της ζωής του: Δεν είχε φράκο και δεν είχε πατήσει το πόδι του στην Όπερα.

Άλλα να τώρα στο πέραςμα των σαράντα του χρόνων που ή φήμη του ως ανθρώπου των γραμμάτων μεγάλωσε, ύ-πεχρεώθη να μεγαλώσει τον κύκλο των γνωριμιών του. Με-ταξύ των νέων που έγνώρισε ήταν κι ένας συγγραφέας, βέρος παριζιάνος. Μιά μέρα του είπε: «Ακουσε έδω, φίλε μου Πετιττό. Δεν είναι σωστό ένας άνθρωπος της δικής σου αξίας να κάνει αυτή τη μίζερη ζωή. Είναι ανάγκη να δείξεις το πνεύμα σου και παραέξω!».

Και άμ' έπος άμ' έργον. Για να λανσάρη μια ώρα αρχή-τερα τον φίλο μας τον Πετιττό στον μεγάλο κόσμο, προθυ-μοποιήθηκε να του προμηθεύσει μια πρόσκληση για το τσάι της βαρωνίδος Ντιμουλέ. Το τσάι της βαρωνίδος Ντιμουλέ! Το κοσμικότερο σαλόνι! Το έντευκτήριο των κομψών άκα-δημαϊκών και των βετεράνων της πολιτικής!

Ο Πετιττό που δε φόρεσε ποτέ παρά σακκάκι και ρεμπούμ-πλικά, αναγκάστηκε, ξεδεύοντας όλες τις οικονομίες του να έφοδιασθί με σμόκιν, ψηλό καπέλλο και γάντια. Είναι αλήθεια ότι γάντια φορούσε άλλα μόνο τον χειμώνα για να προφυλάξη τα χέρια του από το κρύο, αλλά για να πάη στο τσάι της βαρωνίδος ήταν δυστυχώς κάτι άπαραίτητο! «Δεν θα μ' αναγκάσουν τουλάχιστον ν' απαγγείλω στίχους, ρώτησε, ανήσυχος το φίλο του.»

Γιατί η ιδέα μόνον ότι μπορούσε ν' αναγκασθί ν' απαγ-γείλῃ σ' ένα κύκλο ανθρώπων που θα τον κύτταζαν σαν ένα περίεργο ζώο και θα χαμογελούσαν ή θα χειροκρο-τούσαν κατά παραγγελία, τον αναστάτωνε.

— Μά όχι! μά όχι! άπαντοισε χαιρέκακα ο καινούριος του φίλος.

Την επομένη λοιπόν Τετάρτη με μια κατακλυσμιαία βρο-χή—έτσι συμβαίνει πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις—ο Πε-τιττό λαμπερός σαν άστρο, έφάμιλλος του Μπρούμπελ, έα-πλώθηκε μεγαλοπρεπέστατα σ' ένα ταξί που σε λίγη ώρα τον απέβιβαζε στο μέγαρο της βαρωνίδος. Ο Πετιττό είδε εξαφνικά με φόρική του ότι το ένα από τα λουστρίνια του εί-χε λασπωθή. Τί άπελπισία να λασπώνεσαι από την πόρ-τα του αυτοκινήτου ως το προαύλιον ενός μεγάρου! Σκέφτη-κε για μια στιγμή να βγάλῃ τη λάσπη από το παπούτσι του μεταχειριζόμενος το μαντήλι του, αλλά δεν πρόφτασε γιατί η πόρτα του μεγάρου άνοιξε διάπλατα κι ένας μεγα-γαλοπρεπής θυρωρός ύποκλιθηκε μπροστά στον Πετιττό. Πέρασε αρκετά σαλόνια και παρασάλωνα ως πού να φθάσῃ στην μεγάλη αίθουσα της ύποδοξης, όπου μόλις έκαμε την θριαμβευτική του είσοδο τριάντα ζευγάρια μάτια καρ-φώθηκαν άμέσως άπάνω του. Ο Πετιττό γαντωμένος, κρα-τώντας στα χέρια του το ψηλό καπέλλο, που δε θέλησε κατ' ούδένα τρόπο ν' άποχωρισθί, τυφλωμένος από τα φώτα, στενοχωρημένος που βρισκόταν σ' ένα κύκλο ξένο

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΚΟΣΜΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

πρός τις συνθήειές του, τὰ είχε κυριολεκτικῶς χαμένα. Ξαφνικά—πάλι ξαφνικά—μιά κυρία πού θάταν άσφαλῶς ή ολκο-δέσποινα, προχώ-ρησε με βήματα μεγαλοπρεπή και

του πρόσφερε το χέρι της για να τὸ φιλήσῃ. Άλλοίμονο! Οί καταστροφές διεδέχθη-σαν ή μιά την άλλη με τρομακτική ταχύτητα. Ένῶ ο Πετιττό δίπλωνε τὴ μέση του για νὰ ύποκλιθῇ ὅσο μπορούσε καλύτερα μπροστά στην βαρωνίδα, ξέφυγε από τὰ γαντωμένα χέρια του το ψηλό του καπέλλο και κατρα-κύλισε τὸ πάτωμα. Ο Πετιττό έσκυψε ντρο-πιασμένος να τὸ πάρῃ, τὸ άριστερό του πόδι μπερδεύτηκε σ' ένα τραπεζάκι, όπου βρισκό-ταν τοποθετημένο ένα θαυμάσιο βάζο από πορσελάνη της Σαξ. Τὸ τραπεζάκι έπεσε και τὸ βάζο έγινε χίλια κομμάτια. Ο Πε-τιττό άπάνω στην άπελπισία του γυρί-ζοντας και βλέποντας τὴν καταστροφή πού έκανε ή άτζαμωσίνη του, θέλει από συγκι-νση, θέλει από τρόμο, λύγισε τὰ γόνατά του και κάποια ραφή του τεζαρισμένου παν-ταλονιού του σμόκιν του έσκασε μ' ένα πα-ράξενο τραχητό και παρεξηγήσιμο κρότο. Ο δυστυχισμένος ο Πετιττό, έξω φρενῶν πιὰ

από τὰ ἀλλεπάλληλα κάζα πού έπαθε, κατόρθωσε να συ-λαβῇ στὰ πόδια του, έκανε μεταβολή, ὤρμησε πατινάρον-τας άπάνω στο παρκέ πρὸς τὴν πόρτα, και χάθηκε μπρὸς από τὰ μάτια της κατάπληκτης βαρωνίδος.

Χωρίς παλτό, με τὸ ψηλό του καπέλλο τσαλακωμένο, σαν ντενεκεδένια καμινάδα πού τὴν έδειραν πολλές βαρυχει-μωνιές, ο δυστυχισμένος ο Πετιττό πήρε τούς δρόμους τσα-λαβουτώντας μέσ' στη λάσπη, πιτσιλιζόμενος από τ' αὐτο-κίνητα πού περνούσαν κοντά του, βρεχόμενος από μια γερή διαπεραστική βροχή πού δεν έλεγε να πάῃ.

Περιπλανήθηκε μια ώρα ὥσπου να θυμηθῇ τί ήθελε να κάνει κι' άφοῦ σκέφτηκε πὼς έπρεπε να πάῃ στο σπίτι του ξανάκανε άλλη μια ώρα να τὸ βρῇ. Είχε βρεθῇ στην άλλη άκρη του Παρισιού.

Όταν έφτασε στην κάμαρά του, έπεσε με τὰ ρούχα στο κρεβάτι.

Τὴν νύχτα εκείνη έμεινε άγρυπνος και άποφάσισε ν' αὐ-τοκτονήσῃ μόλις θα άξιωνόταν ν' αγοράσῃ πιστόλι. Έ-τρεξε λοιπόν πρωί-πρωί στην έφημερίδα του και ζήτησε προκαταβολή.

Ο άρχισυντάκτης πού ήξερε πὼς θα πήγαινε στῆς βα-ρωνίδος, του ζήτησε μια περιγραφή της κοσμικῆς συγκεν-τρώσεως.

Ο δυστυχῆς Πετιττό για να πάρῃ τὴν προκαταβολή κά-θισε κι' έγραψε μια φανταστική περιγραφή όπου έπαινοῦ-σε ὅλους τούς καλεσμένους. Παράδωσε τὰ χειρόγραφα, πή-ρε τὴν προκαταβολή κι' έτρεξε γρήγορα ν' αγοράσῃ τὸ πι-στόλι.

Εὐτυχῶς δεν πρόφθασε.

Κάποιος φίλος του πού τὸν βρῆκε στο δρόμο, τὸν παρέ-συρε σ' ένα καφενεῖο όπου «έκοπάνισαν» σε κονιάκ τὸ πο-σὸν της προκαταβολῆς.

Έν τῷ μεταξύ ὅμως ή περιγραφή του Πετιττό είχε τὴν κοσμική επιτυχία, ὥστε ο άρχισυντάκτης του άνέθεσε τὴν κοσμική στήλη της έφημερίδος, διπλασιάζοντας συγχρόνως τὸ μισθό του.

Κι' από τότε ο Πετιττό εξακολοθεῖ να περιγράφῃ κάθε πρωί ὅλες τις κοσμικῆς συγκεντρώσεις χωρὶς να πεισθῇ να λάβῃ μέρος σε καμμία.

Τώρα τὸ πὼς τὴν γράφει εἶνε επαγγελματικὸ μυστικὸ και δε μὰς έπιτρέπεται να τὸ διαλαλήσωμε σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Έκεῖνο πού εἶνε σίγουρο μονάχα και μπορείτε να τὸ μάθετε και σεῖς εἶνε, ὅτι λαμβάνει κάθε μέρα ένα σωρὸ μῶβ, γαλανά, ροζ και μπέζ μυρωμένα φακελλάκια με γλυ-κύτατες εὐχαριστίες από μέρους τῶν κυριῶν, τῶν ὁποίων περιέγραψε τὴν «αἰθερίαν σιλλουέτταν»

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΙΟΤΕΧΝΕΣ

ΠΟΙΟΝ ΚΑΡΤΕΡΩ ΣΤ' ΑΧΝΟΦΩΤΟ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

Ίσως άπήχηση μικρήν οί στίχοι μου [να βρῆκαν] στο στοργικό προσήλωμα κάποιας θο- [λῆς ματιᾶς] κι' ίσως για μένα τὸν φτωχόν, άγνὰ να [δεσθῇ]αν τ' αἵλια χεῖλια άγνωστῆς παδοῦλας [σπλαχνικῆς] και νάπαν: —Θεέ μου, κάνε τον κι' αὐ- [τόν, τὸν κακομῶρη,] να νιώσῃ λίγην άνοιξη στή τὴν χει- [μῶνιά] και νάπαν. —Θεέ μου, κάνε τον, χαρού- [μενος, να γείρῃ] σε μιάς άγγελοπρόσωπης παιδοῦλας [ἀγαλιά]αι.

Κι' ίσως να εἴπαν: —Δόσε του δόδες, [τιμῆς και πλούτη] κι' ὅ,τι πολὺ λαχτάρειεν ή δόλια του ή [ψυχή]! Όμως στ' αλήθεια θάξιζα συμπόνια σαν [έτούτη] θάξιζα μιάς άγνῆς ψυχῆς μια τέτοια [προσευχή]· Μπορεῖ και ναί! Μὰ δε ζητῶ ἐγὼ μιά [τέτοια χάρι:] Ξενητεμένος, τὴ χαρὰ δεν τὴν ζητῶ [στη γῆ] μὰ καρτερῶ τὸ Χάροντα για νάρθῃ, [να με πάρῃ] και να με πάῃ στὸν τόπο μου μίαν ὁ- [μορφην αὐγή.]

ΝΟΤΗΣ ΡΟΥΣΣΙΑ, ΟΣ

ΦΑΝΤΑΡΟΙ

Κάθε δειλινό, ἐκεῖ, στή λεωφόρο Σο- φίας, δυό-δυό, αἱ μόνάχοι, αἱ ὅλοι περισσότεροι μαζί, τραβοῦνε σιγαλά για τούς στρατώνες, οί φαντάροι μας.

Από τὸν ἄλλο κόσμο κανένας δεν τούς δίνει προσοχή. Θέες, γιατί ἄλλοι ἔχουνε τὴν ιδέα πὼς δεν άξίζει τὸν κόπο, θές, γιατί ἄλλοι ἔχουνε τὴ γνώ-μη πὼς οί φαντάροι εἶναι πάντοτες φαντάροι.

Άλλοι τούς φαῖνονται χαρούμενοι, γελᾶνε. Άλλοι τούς περπατᾶνε σκε-φτικοί, αμίλητοι.

Οί περισσότεροι ἔχουν ζωγραφισμέ-νη στο πρόσωπό τους τὴ νοσταλγία. Ποῖος ξέρει, ἐκεῖ μακριά, ένα κάτα-σπρο χωριό, ένα γαλάζιο άκρογυάλι, ένα καταπράσινο βοῦνὸ τούς περιμέ-νουν. Κι' ἄλλους τούς περιμένουν με καμὸν κρυφὸ ένας γερόπατέρας, μια μάνα, μερικά κουτσούβελα. Κι' ἄλλους ἀκόμα τούς προσμένουν δυό μάτια και κάποια μαλλιά. Κι' ίσως τὰ φαν-ταράκια να νοσταλγοῦν αὐτὰ πιόπολὺ απ' ὅλα τ' ἄλλα.

Τώρα, μερικοί άργοπορημένοι περ-πατοῦν πιό γρήγορα, για να προφτά-σουν στο βραδινὸ προσκλητήριο.

Κι' ὥστόσο, «ὁ ήλιος έκλινεν ὀπίσω του ένοδοχείου της Μεγάλης Βρεττα-νίας πρὸς τὴν δύσιν του», ὅπως λέει κι' ο μακαρίτης ο Μητσακῆς στή «φλο-γέρα» του.

ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠ.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Τὰ μάτια σου λιμάνια πού τὰ ἐτά- [ραξαν] τὰ κύματα του πόθου μανιασμένα οί σίφουνες τὰ κύματα ανατάρρασαν και γύρω ξεχυθήκανε άφρισμένα.

Κι' ήρθαν βαρκοῦλες τόσες κι' ἄλλες [κι' ἄρραξαν] με τ' ἄσπρα τὰ πανάκια τους σκισμένα κι' ήρθαν τ' άστροπελέκια και τούς [χάραξαν] τὰ οὐράνια τους με φείδια πυρωμένα.

Κι' ήρθε ή ψυχὴ ή δική μου και στα- [μάτησε] ζητώντας λιμανάκι κάποια δύση βαρκοῦλα τσακισμένη παραστράτησε και άπάνεμο ζητούσε να ποδίση.

ΑΓΙΣ ΚΛΕΡΙΗΣ

ΕΥΝΟΥΧΟΣ

Πίσω απ' τὴν πόρτα πού βαριά ἔχει [κλείσει] στέκει ο εὐνούχος, σε κουρτίνες πλάϊ, τὰ μάτια άνοιγοκλεῖ, σαν να μιλάῃ, να λέῃ ὅ,τι ἔχει ἐν ψυχῇ σφαλίσει.

Τὸ δῶμα—πῶχουν στα χαλιά κυλῆσει λάνγνες κοπέλλες—σκυθρωπὸς φυλάει, κι' ἄθελα κάποιο δάκρυ ξεχειλάει τὰ ὅχρα τὰ μάγουλά του να στολίσῃ.

Στὴ σκέψη του μιά σπῖθα κρυφοκαίει, πού πρὶν ἀκόμα ἀνάψῃ ἔχει σβύσει, χωρὶς σημάδι ζεστασιᾶς ν' ἀφίση. Κυλάει ἀργὰ τὸ δάκρυ, σιγοκλαίει. Τί κι' ἂν ψυχὴ και σκέψη ἔχει ἀκόμα; Μοιάζει τὸ στυλο πού κρατεῖ τὸ δῶμα.

Α. ΚΑΠΑΤΟΣ

ΜΙΚΡΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

Εἶχαν πρωτονιώσει τὴ ζωὴ στο δρόμο με τις τριανταφυλλίες!

Τις ήλιόλουστες μέρες άντηχοῦ-σαν ὁλόγυρα οί φωνές τους, ὡς έτρε-χαν κυνηγόντας ποικιλόχρωμες πε-ταλούδες, και τὰ πουλάκια πού εἶχαν τις φωνῆς τους στα φυλλώματα φτε-ροῦγίζαντρομαγμένα. Υστερα σάντους έβρισκε ή κούρασι, γέρνανε κάτω απ' ή σκιά κάποιοι άνθισμένον δέντρον, κι' άρχιζαν τὴν πιό γλυκεῖα φλυαρία! Περισσότερο φλυαροῦσε τὸ ἀηδονόλαλο κοριτσάκι, με τὰ χρυσὰ μαλλιά π' α-νέμιζαν στο παραμικρὸ φύσημα τ' άγεριού. Τὸ αγοράκι με τὰ κατὰμαυ-ρα έκφραστικά μάτια, άκουγε τὴ μι-κρὴ φίλη του με θαυμασμό. Πόσο τὴν άγαποῦσε... Κάποια μέρα πού μια ή-λιαχτίδα, ξεπερνώντας μέσ' από τὴ σκιά, σήκωνε ένα σύγνεφο χρυσόσκο-νης πάνω απ' τὸ κεφαλάκι της φίλης του, τὸ αγοράκι έπλεξε ένα στεφάνι και τ' άπόθεσε στα μαλλιά της λές κι' ήθελε να τὴν κάνῃ βασίλισσα, ὅμοια

με κάποια πούχε δει σ' ένα βιβλίο παραμυθιῶν! Κι' ὕστερα, χωρὶς να νιώθῃ γιατί, έσκυψε ξαφνικά και με τὸ παιδιάτικο τρυφερὸ χεῖλάκι του ά-πόθεσε στο στοματάκι της ένα φιλί...

Μὰ ήρθε κάποιος χειμῶνας, παγε-ρός, και χιόνι σκέπασε τὸ δρόμο με τις τριανταφυλλίες. Τὰ κλώνια έγυ-ραν ξερά, και τὰ πουλάκια φτερούγι-ζαν σ' ἄλλα μέρη πιό θερμά. Μαζί μ' αὐτὰ ξενητεύθηκε κι' ή μικροῦλα μὰ ὑποσχέθηκε να γυρίσῃ...

Μὰ τὸ αγοράκι ἀδικα περιμένει τὴ μικρὴ φιλενάδιτσα του... Τὰ μεγάλα έκφραστικά μάτια του πλημμυροῦν από δάκρυα σὰ βλέπει τὸ δρόμο με τις τριανταφυλλίες ν' άνθίσῃ! Κάποτε ξεχνᾶ, σαν παιδί πού εἶναι, μὰ πάντα ὅταν μιά ήλιαχτίδα χρυσίζῃ ὁλόγυ-ρα τὴν ατμόσφαιρα και ὅταν άρχί-ζουν να μισανόγουν τὰ μπουμπουκία ἀναλογίζεται τὸ μικρὸ του ρομάντζο πούσβυσε, και κλαίει μ' ἀναφυλλητὰ...

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Ελαβα ένα σωρό γράμματα ένθουσιώδη για την «φαινή ιδέα», καθώς την χαρακτηρίζει κάποιος άναγνώστης, να προσθέσωμε τέσσερις σελίδες κείμενο στην θέση των τεσσάρων από τις όκτω μεσαίες εικόνες. Μερικοί φθάνουν να ζητήσουν την κατάργηση και των τεσσάρων υπολοίπων. Άλλα αυτό δεν πρόκειται να γίνει.

Τέλος πάντων χαίρομαι, που οι άναγνώστες μας μάς παρακολουθούν με τόσο πολύ ενδιαφέρον κι' έχουν την καλωσύνη να μάς λένε την πολυτιμή γνώμη τους.

Ετοιμαστήτε για τον «Κρεμασμένο». Είναι το πιο αίσθηματικό, το πιο περιπετειώδες, το πιο ήρωϊκό έλληνικό μυθιστόρημα, που γράφηκε ποτέ.

Τάκης Τσιάκων.—Μέσα στα τραγούδια σας υπάρχουν άριστουργήματα. Μπαρμπο. Γράψτε μου το ταχύτερο την ηλικία σας και αν το «Τραγούδι του Παρρά», το «Τραγουδάκι» και το «Κυπαρίσσι» δεν έχουν δημοσιευθεί. Σκέφτομαι να παραβώ έξαιρετικά για σας μία μου άρχή, αλλά πρέπει πρώτα να ξέρω αυτά που σας ρωτώ. Συγχατήρια! Ι. Δ. Θ.—"Αν ήταν δημοσιεύσιμο δε θα σας καλούσα στο γραφείο μου για να σας υποδείξω τις διορθώσεις, που είναι πολύ λεπτές. Κρίμα που είσατε μακριά. Στείλτε μου κάτι σε στενότερο στίχο—έπτα σύλλαβο—και τότε θα καταλάβω τι τρέχει. Ρ. Θ. Γ., Κ. Δ. ιαμ. Ρόρυ—Ρόρυ, Άχ. Δρακ., Ι. Π. Χαίμ.—Δε συμφορώθηκα με τους όρους μας. Άλεξ. Σ. Δ. ημ.—Το διήγημά σας άσυγκρίτως καλλίτερο, από τους στίχους, αλλά πολύ μεγάλο. Κάκια Βασ.—"Η γλώσσα σας δυστυχώς άδικεί τη «Θάλασσα». Στείλτε μου κάτι, που να μην είναι πεζοτραγούδο και να ναι γραμμένο χωρίς γλωσσικό σχολαστικισμό. Είμαι σίγουρος πως θ'αναι καλό. Σ. Θ. Κωστ.—Οι στίχοι σας άγουροι ακόμα. Πειστήτε ότι η όμοιοκαταληξία δεν πρέπει να μάς διευθύνει σε σημείο ώστε να στραπατσάσουμε τα νοήματα. Δουλέψτε. Ίωάν. Μπ.—Το ποίημά σας έχει άρκετες τεχνικές άτέλειες κι' ένα πλήγμα λογικής, αλλά δείχνει πως δεν είναι μακριά ή μέρα, που θα γράψετε άρκετα καλά. Ι. Δ. ιαμ.—Παρήλθε η επικαιρότης του. Κρίμα, γιατί δεν ήταν άσκημο. Ν. Π. ο υ λ.—Τα πεζά σας πολύ καλλίτερα από τους στίχους. Το «δι' αίσθηματι» συντομευμένο θα το δημοσιέω. Συντομεύτε το χωρίς να το χαλάσετε και στείλτε το. Σ. Κ. Σταθ.—Γράφετε σχετικώς πολύ καλά. Κι' αν δεν δημοσιευα πεζοτραγούδια σας είναι γιατί θέλω να σας άποτρέψω από ένα στείο είδος. Κ. Β. ρο υ τ. ι δ.—Καλή η ιδέα σας, αλλά πρὸς το παρόν δεν μπορεί να εφαρμοσθή. Γ. Άηδ. ο υ.—Δουλέψτε περισσότερο τους «Άποσυχημένους» και ξαναστείλτε τους. Ν. Α.—Πολύ μεγάλο. Στείλτε κάτι

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

ΘΕΟΔΩΡΟΝ. Κάθε άναγνώστης μας μπορεί δήποτε θέλω να συμβουλευθῇ τον γιατρό μας για όποιονδήποτε άσθενεια δική του ή συγγενών του. Το γράμμα του πρέπει να ναι σύντομο, να περιγράφει λεπτομερώς τα συμπτώματα, και να περιέχει δραχμάς πέντε εις άμεταχείριστα γράμματάς του. Όποιος άναγνώστης μας θέλει ιδιαίτερη επιστολή ως άπάντησιν, αντί των πέντε δραχμών στέλνει πενήντα.

Κάθε άναγνώστης μας έχει δικαίωμα να μάς στείλη έγγραφο—όσο το δυνατόν συντομότερο—με πέντε δραχμές άμεταχείριστα γράμματάς του για την έγκρισιν. Άν το έγγραφο έγκριθῇ—ή κρίση θα ναι λίγο άυστηρή βέβαια—θα δημοσιεύεται στη σελίδα: «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΔΟΓΟΤΕ». ΧΝΉΣ. Κάθε μήνα θα γίνεται έκλογη του καλύτερου κομματιού και δ συγγραφέως του θα καλήται να μάς δώση μίαν δλόκληρη σελίδα του, που θα δημοσιεύεται τιμητικώς μέσα στην άλλη ύλη του περιοδικού.

πολύ πιο σύντομο. Άντ. Πετρ.—Περιμένετε λίγο. Τ. Μ. π.—Και το δικό σας πολύ μεγάλο. Στέλνετε συντομότερα για το συμφέρον σας. Γ. Μ. α ι λ.—Προσωπικό. Οι περισσότεροι στην ηλικία σας έχουν αυτό το έλάττωμα: Θαρρούν τον έαυτό τους το κέντρο του σύμπαντος. Το γράψιμο όμως άρχίζει να γίνεται τέχνη από τη στιγμή που δε γίνεται με κέντρο τον έαυτό μας και τα συναισθήματά μας. Αυτά δεν τα γράφω μόνο για σας. Πάντως το γράψιμό σας είναι πολυένθουσιον. Ν. ι. Κ. ο υ ν.—Έχει το προτέρημα της συντομίας και της εύστοφης γλώσσας. Το θέμα όμως φέρνει λίγο στο κωμικό μ' όλο που δεν υπάρχει καμιά τέτοια πρόθεση. Στείλτε μου τίποτε άλλο. Β. α. σ. Π. α. π.—Πρέπει να εργασθῇτε πολύ ακόμα. Μην άπελπίζεστε όμως: Ο έπιμένων νικά. Άθ. Άρ. Τ. σ. ο υ κ.—Τεράστιο. Βέβαια είναι η ιστορία μιας δλόκληρης ζωής, της δικής σας, που με συνεκίνησε—τ' όμολογώ. Δυστυχώς μου είναι άδύνατο να το δημοσιέψω. Σ. Άν. ε μ.—Διορθώστε λίγο το «ή άγάπη μας» και ξαναστείλτε το να το δημοσιέσω. Δ. έ λ. α. Μ. α λ. ο υ χ. ο υ, Άγιν. Κ. λ. έ ρ. η ν. Φ. ο ι β. ο ν. Δ. α ρ. α. Ν. ό τ. η ν. Ρ. ο υ σ. σ. ι. α. ν. ό ν.—Άντιγόνην. Πετράκη, Γεώργ. Π. α. π.—Δημοσιεύω. Άν. ε μ. ω ν. η ν.—Τα χειρόγραφα σας δείχνουν πως έχετε άρκετη πείρα της γλώσσας. Η τεχνική σας δεν ύστερεί και πολύ, μα τα θέματα που διαλέγετε δε σας βοηθάνε καθόλου. Η ψυχογραφία θέλει κότσια και τί κότσια! Γ. Μ. ι χ.—Όχι, φίλε μου. Με το ν' άραδιάζει κανείς τις λέξεις σε στρατιωτάκια δε θα πη πως γράφει στίχους. Ο στίχος έχει τους κανόνες του μα έχει προπαντός ως αίτια ύπαρξέως του το ρυθμό. Άμα τ' αυτό σας δε σας βοηθῇ να καταλάβετε τόσα «φάλλισα» που ύπάρχουν στους στίχους σας μη ματαιοπονείτε. Ν. Δ. η μ.—Καλά, μα θα μπορούσαν να ναι καλλίτερα. Ρ. Δ. ε μ.—Πολύ παιδικό. Ν. Κ. ο τ. σ.—Πρωτόλεια βέβαια, αλλά που μαρτυρούνε μια μέλλοντική άνθιση. Η άνθιση αυτή όμως προϋποθέτει μελέτη πολύ και προσοχή στη γλώσσα. Διαβάξτε κυρίως έλληνας πεζογράφους με σωστό στυλ. Δ. η μ. Δ. η μ.—Σωστά. Αυτά όμως που γράφετε ως θεωρίες δε βλέπω να τα εφαρμόζετε στα γραφτά σας. Προσπαθήστε λοιπόν να βάλετε τη θεωρία στην πράξη και θα θανατωσυργήσετε. Π. Δ. ε ρ.—Στείλτε λίγους άλλο λιγότερο προσωπικό, να δημοσιευθῇ. Γ. Θ. ε μ.—Κανείς δεν γεννήθηκε σπουδαίος συγγραφέας. Το ταλέντο είναι βέβαια θείο δώρο, αλλά μόνο η εργασία και η πείρα το κάνει ν' άνθισιν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Κάθε άναγνώστριά έχει το δικαίωμα να ζητήσιν έντ. ε λ. ω. σ. δ. ω. ρ. ε. α. ν. όποιονδήποτε συμβουλή για καλλιτεχνικά ή για γυναικεία μικροζητήματα. Θα λάβη άπάντησιν στο ερώτημά της αν μὲν πρόκειται για καλλυνητικά, από ειδική δερματολόγο γιατρό, αν δε πρόκειται για ψυχολογικά ή κοινωνικά ζητήματα από ειδική πεπειραμένη συνεργάτιδά μας. Οι άπαντήσεις αυτές θα δημοσιεύονται πάντοτε στις σελίδες των Κυριών γιατί θα ενδιαφέρουν όχι μόνο εκείνες που ερώτησαν αλλά όλες.

ΑΝΤ. ΑΣΙΜΗΣ

ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ

ΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΟΑ ΔΡΣΔΚΕΙΟΥ 12

Dorée

Αϊ κρέμαι των άστέρων της Hollywood

Αϊ νέαι μέθοδοι του καλλωπισμού

Dorée N. State street Chicago

Διά πρώτην φοράν εις την Ελλάδα αι περίφημοι ΡΕΥΣΤΑΙ κρέμαι του Άμερικανικού Οίκου DOREE. Μιναδικαί διά τον καλλωπισμόν του προσώπου και των χειρών. Περιέχουν χρησιμωτάτας και διά το δέρμα ούσίας. Η ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ (LIQUID CLEANSING CREAM) καθαρίζει, λευκαίνει και εισδύουσα βαθέως εις τους πόρους, τονώνει το δέρμα. Η ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ (LIQUID FOUNDATION CREAM) λευκαίνει και απαλύνει το δέρμα και το προετοιμάζει διά την πούδραν. Άν άφινει να παρουσιασθών ερήγματα καθ' όλην την ήμέραν και η πούδρα διατηρείται επί μακρόν χρόνον. Η ΚΡΕΜΑ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ (LIQUID HAND CREAM) εξαλείφει την ξηρότητα και ερυθρότητα των χειρών και διατηρεί αυτάς λευκάς, απαλάς και δροσεράς. Αϊ Κρέμαι DOREE στεροϋνται και του ελαχίστου λίπους, άπογοφώνται άμέσως και αναδίδουν λεπτοτάτην ευωδίαν. Τιμή έκαστου φιαλιδίου Δραχμαί 100. Πωλούνται εις τα κυριώτερα Φαρμακεία και Άρωματοπωλεία και παρ' τῷ Άντιπροσώπῳ του Οίκου Π. ΣΠΕΝΤΣΑ, Εύπόλιδος 14 Τηλέφωνον 25 530. Εις τὰς Έπαρχίας άποστέλλονται Ταχυδρομικώς

HERB

(ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ)

Τό μυστικόν της αιώνας όμορφιάς

Τό Άμερικανικόν καλλυντικόν ΧΕΡΜΠ έλυσσε το πρόβλημα των έχουσών εις το πρόσωπον πενίδες, έξανθηματα, ήλιοκαύματα, σκασίματα, καύματα, φαγούρα, ρυτίδες και λυχνίες που άσχημίζουν το πρόσωπον. Με μικράν, αλλά τακτικήν χρῆσιν του ΧΕΡΜΠ εξαφανίζονται και το πρόσωπον καθαρίζει τελείως. Το ΧΕΡΜΠ είναι υγρόν έχύλισμα διαφόρων βοτάνων και άνθρων' ούδε σταγόνα ύδραργύρου ή άλλων δηλητηριωδών ούσιων περιέχει. Το ΧΕΡΜΠ επαναφέρει την επιδερμίδα του προσώπου εις την φυσικήν παιδικήν άβρότητα.

Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία Άθηνών—Πειραιώς και εν έλλείψει εις τον Γενικόν Άντιπρόσωπον δι' όλόκληρον την Ελλάδα και Βαλκάνια κ. Π. ΣΚΟΥΡΤΗ Λυκούργου 17, Μέγαρον Τριανταφυλλάκου άρ. 43 — Άθ. η ν. α.

Ο ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΥΓΕΙΑ

ALEX

ΜΗΧΑΝΑΙ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΑΝΩΤΕΡΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΧΡΗΣΕΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΥΠΩΝ

Κοι Κομμωταί

Τὸ μόνον μέσον διὰ τὰ ἐξασφαλίσετε πε-
λατείαν μόνιμον καὶ ἱκανήν, νὰ σᾶς δια-
φημίση εἶναι νὰ ἀποκτήσετε μίαν μηχανήν
ALEX.

Ἀποφεύγετε ὅλους τοὺς κινδύνους.
Μαλλιά φυσικὰ ὡς καὶ πολὺ σγουρὰ κα-
τὰ βούλησιν.

Δοκιμαί καθ' ἐκάστην (Ρόμβης 13)
Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ζητήσατε πληρο-
φορίας Ρόμβης 13

Ο
Ν
Ε
Ι
Ρ
Ω
Δ
Η
Σ

Π
Ε
Ρ
Μ
Α
Ν
Α
Ν
Τ

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΓΑΙ ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΩΝ
Α. ΚΑΒΒΑΔΙΑ & ΣΚΙΑΔΑ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 2

Κάθε κομψή κυρία ποὺ θέλει νὰ ἔχῃ καλοχτενισμέ-
νο κεφαλάκι, ἄς τρέξῃ εἰς τὴν γνωστὴν πεπειραμέ-
νην καλλιτέχνηδα Δδαν ΣΟΦΙΚΑΝ, ἣτις γνωρίζει
καλῶς ὅλα τὰ μυστικά τῆς τέχνης. Ἄς τρέξῃ κάθε
κυρία νὰ δοκιμάσῃ τὸ καλλιτεχνικὸ τῆς γούστοκαὶ
τὴν ἀφθαστον περιποίησίν της

ONDULATION PERMANENTE
MARCEL

μεγίστης διαρκείας, βαφές κ. λ. π.
Καλλιτεχνικὴ Διεύθυνσις: ΣΟΦΙΚΑΣ ΤΥΛΗΡΙΔΟΥ

Εἶνε περίοδος οἰκονομι-
κῆς περισυλλογῆς:

Μὴ σπαταλᾶτε 14 δραχ.
δι' ἓν κυτίον σιγαρέττα

Τὰ νέα σιγαρέττα

ZAPANTI

μόνον με 12 δρχ. εἶνε
ἀνώτερα εἰς ποιότητα καὶ
ἐμφάνιση

«ΔΕΟ»

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ